

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1995-1996

PLENAIRE VERGADERING

HANDELINGEN 9

MIDDAGVERGADERING VAN DINSDAG 5 DECEMBER 1995

ACTUELE VRAGEN

ACTUELE INTERPELLATIES

DECREET TELENET VLAANDEREN

MOTIE HERVERDELING UITGAVENBEGROTING VLAAMSE GEMEENSCHAP 1995

RESOLUTIE ONTWIKKELING INFORMATIESNELWEGEN IN VLAANDEREN

SOCIAAL-ECONOMISCHE RAAD VAN VLAANDEREN - BENOEMING VIER LEDEN

Inhoud

Nr. 9

Dinsdag 5 december 1995
Middagvergadering

	Blz.
Berichten van verhindering	355
Actuele vragen (Regl. art. 81)	
Actuele vraag van de heer Carl Decaluwé tot de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over het contract tussen de kabelmaatschappijen en de auteursvereniging Sabam	355
Actuele vraag van mevrouw Ria Van den Heuvel tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over controle op rusthuizen en wantoestanden bij slechte verzorging van bejaarden	
Actuele vraag van de heer Willy Kuijpers tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de rust- en verzorgingstehuizen in Vlaanderen	
Actuele vraag van mevrouw Patricia Ceysens tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de wantoestanden in het rusthuis Huis van Höd te Boutersem	
Actuele vraag van de heer Guy Swennen tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over wantoestanden in het rusthuis Huis van Höd te Boutersem	356
Actuele vraag van mevrouw Nelly Maes tot de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over de Boelwerf, één jaar na de sluiting	361
Actuele vraag van de heer André Denys tot de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over een ALT-studie in verband met het nieuwe Mestactieplan	362
Actuele vraag van de heer Herman Suykerbuyk tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over bijstand aan oorlogs- en repressieslachtoffers	363
Actuele vraag van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over initiatieven van de Franse Gemeenschap ter ondersteuning van de Franstaligen in de Brusselse rand	364
Actuele vraag van de heer Filip Dewinter tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over het afsluiten van lokale akkoorden	365
Actuele vraag van de heer Ludo Sannen tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over een mogelijke vergunning voor het storten van huishoudelijk afval in de Frederixgroeve, provincie Limburg	366
Actuele vraag van de heer Robert Voorhamme tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over een Europese nota met betrekking tot het werkgelegenheidsbeleid	367
Actuele vraag van de heer Johan Weyts tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de aanleg van een nieuwe kade voor de haven van Zeebrugge	368

Voorstel van motie van de heren Johan De Roo en Gilbert Bossuyt houdende overeenstemming van het besluit van de Vlaamse regering van 22 november 1995 tot herverdeling van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995 met de inhoud en de doelstellingen van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995 – 29 (1995-1996) – Nrs. 1 en 2	
Voorstel tot spoedbehandeling	369
Actuele interpellaties (Regl. art. 83)	
Actuele interpellatie van de heer Steve Stevaert tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de afsluiting van elementaire nutsvoorzieningen	370
Sprekers : de heren Steve Stevaert, Georges Cardoen en minister Leo Peeters	
Actuele interpellatie van mevrouw Sonja Van Lindt tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de toewijzing van de consultatiebureaus voor het jonge kind	
Actuele interpellatie van de heer Kris van Dijck tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de herstructurering van Kind en Gezin	372
Sprekers : mevrouw Sonja Van Lindt, de heer Kris Van Dijck, mevrouw Ria Van den Heuvel, mevrouw Sonja Becq, de heer Etienne Van Vaerenbergh, mevrouw Nelly Maes, de heren Jacky Maes, André Denys, Paul Van Grembergen, minister Luc Martens	
Met redenen omklede moties	380
Actuele interpellatie van de heer Johan Sauwens tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de federale ecotaksen en het Vlaams afvalbeleid	381
Sprekers : de heren Johan Sauwens, Jos Geysels en minister Theo Kelchtermans	
Met redenen omklede motie	385
Actuele interpellatie van de heer Karel De Gucht tot mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Begroting en Gezondheidsbeleid, over de particuliere rusthuizen	385
Sprekers : de heer Karel De Gucht en minister Wivina Demeester-De Meyer	
Voorstel van decreet van de heren Johan De Roo en Gilbert Bossuyt houdende machtiging van de intercommunales voor kabel distributie tot deelname aan vennootschappen die het kabelnetwerk in Vlaanderen tot een interactief communicatie-netwerk uitbouwen en/of exploiteren – 146 (1995-1996) – Nrs. 1 tot 7	
Algemene bespreking (Voortzetting)	388
Sprekers : de heren Jos Stassen, Johan De Roo, John Taylor, mevrouw Nelly Maes, de heer Karel De Gucht en minister-president Luc Van den Brande	
Artikelsgewijze bespreking	398
Sprekers : de heer Karel De Gucht en minister-president Luc Van den Brande	
Voorstel van resolutie van de heren Jos Geysels, Gilbert Bossuyt, Johan De Roo en Jean-Marie Bogaert betreffende de ontwikkeling van informatiesnelwegen in Vlaanderen. – 171 (1995-1996) – Nrs. 1 tot 3	
Bespreking	399
Sprekers : de heren Joachim Coens, Robert Voorhamme, Karel De Gucht, Kris Van Dijck, Michiel Vandenbussche en minister-president Luc Van den Brande	
Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen	
Aanwijzing van vier leden	406

Voorstel van motie van de heren Johan De Roo en Gilbert Bossuyt houdende overeenstemming van het besluit van de Vlaamse regering van 22 november 1995 tot herverdeling van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995 met de inhoud en de doelstellingen van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995 – 29 (1995-1996) – Nrs. 1 en 2	
Voorstel tot spoedbehandeling	406
Sprekers : de heren André Denys en Johan De Roo	
Bespreking	407
Voorstel van decreet van de heren Johan De Roo en Gilbert Bossuyt houdende machtiging van de intercommunales voor kabeldistributie tot deelname aan vennootschappen die het kabelnetwerk in Vlaanderen tot een interactief communicatie-netwerk uitbouwen en/of exploiteren – 146 (1995-1996) – Nrs. 1 tot 7	
Aangehouden stemmingen	407
Hoofdelijke stemming	408
Voorstel van resolutie van de heren Jos Geysels, Gilbert Bossuyt, Johan De Roo en Jean-Marie Bogaert betreffende de ontwikkeling van informatiesnelwegen in Vlaanderen. – 171 (1995-1996) – Nrs. 1 tot 3	
Aangehouden stemmingen	409
Hoofdelijke stemming	413
Spreker : de heer Karel De Gucht	
Voorstel van motie van de heren Johan De Roo en Gilbert Bossuyt houdende overeenstemming van het besluit van de Vlaamse regering van 22 november 1995 tot herverdeling van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995 met de inhoud en de doelstellingen van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995 – 29 (1995-1996) – Nrs. 1 en 2	
Hoofdelijke stemming	414
Regeling van de werkzaamheden	416

VOORZITTER : de heer Norbert De Batselier

- *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*
 - *De vergadering wordt geopend om 14.02 uur.*
-
-

AANWEZIG

Wilfried Aers, Yolande Avontroodt, Sonja Becq, Georges Beerden, Ward Beysen, Jean-Marie Bogaert, Gilbert Bos-suyt, Louis Bril, Jozef Browaeys, Herman Candries, Leo Cannaerts, Georges Cardoen, Jan Cauberghs, Patricia Ceysens, Joachim Coens, Marc Cordeel, Frank Creyelman, Norbert De Batselier, Carl Decaluwé, Etienne De Groot, Karel De Gucht, Leo Delcroix, Herman De Loor, Anny De Maght-Aelbrecht, Julien Demeulenaere, Jos De Meyer, André Denys, Paul Deprez, Herman De Reuse, Peter De Ridder, Johand De Roo, Mia De Schamphelaere, Peter Desmet, Roland Deswaene, Freddy De Vilder, Jacques Devolder, Filip Dewinter, Fred Dielens, Marijke Dillen, Michel Doomst, Vera Dua, Paul Dumez, Freddy Feytons, Jos Geysels, Johnny Goos, Brigitte Grouwels, Veerle Heeren, Patrick Hostekint, Pieter Huybrechts, André Kenzeler, Marino Keulen, Willy Kuijpers, Patrick Lachaert, Herman Lauwers, Kathy Lindekens, Carlos Lisabeth, Marcel Logist, Dominiek Lootens-Stael, Jacky Maes, Nelly Maes, Hugo Marsoul, Erik Matthijs, Lydia Maximus, Trees Merckx-Van Goey, Marc Olivier, Jan Penris, Stefaan Platteau, Leonard Quintelier, Didier Ramoudt, Ludo Sannen, Freddy Sarens, Johan Sauwens, Eddy Schuermans, Jef Sleeckx, Jos Stassen, Steve Stevaert, Herman Suykerbuyk, Guy Swennen, René Swinnen, John Taylor, Jacques Timmermans, Bruno Tobback, Maria Tyberghien-Vandenbussche, Arnold Van Aperen, Riet Van Cleuvenbergen, Walter Vandenbossche, Christiaan Vandenbroeke, Michiel Vandenbussche, Ria Van Den Heuvel, Marleen Van der Poorten, Mark Vanderpoorten, Kris Van Dijck, Christian Van Eyken, Paul Van Grembergen, Joris Van Hauthem, Mieke Van Hecke,

Gilbert Vanleenhove, Sonja Van Lindt, Jef Van Looy, Dirk Van Mechelen, Gracienne Van Nieuwenborgh, Luk Van Nieuwenhuysen, André Van Nieuwkerke, Karim Van Overmeire, Marc Van Peel, Hugo Van Rompaey, Etienne Van Vaerenbergh, Peter Vanvelthoven, Tuur Van Wallendael, Francis Vermeiren, Christian Verougstraete, Emiel Verrijken, Cecile Verwimp-Sillis, Robert Voorhamme, Johan Weyts, Frans Wymeersch.

AFWEZIG MET KENNISGEVING

Mandus Verlinden, Bart Vandendriessche : gezondheidsredenen ;

Johan Malcorps, Roeland Van Walleghe, Leo Goovaerts, Jaak Gabriels, Jacques Laverge : ambtsverplichtingen.

AFWEZIG ZONDER KENNISGEVING

Felix Strackx.

ACTUELE VRAGEN (Regl. art. 81)

Actuele vraag van de heer Carl Decaluwé tot de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over het contract tussen de kabelmaatschappijen en de auteursvereniging Sabam

De voorzitter : Aan de orde is de actuele vraag van de heer Decaluwé tot de heer Van Rompuy, Vlaams minister

Voorzitter

van Economie, KMO, Landbouw en Media, over het contract tussen de kabelmaatschappijen en de auteursvereniging Sabam.

De heer Decaluwé heeft het woord.

De heer Carl Decaluwé (*Op de tribune*) : Mijnheer de minister, collega's, u weet waarschijnlijk dat op het einde van dit jaar, het contract tussen de kabelmaatschappijen en de auteursvereniging Sabam afloopt. Wij hebben ook via de pers vernomen dat door de halsstarrige houding van Sabam men momenteel niet tot een akkoord kan komen, daar Sabam een tariefverdubbeling vraagt. Daardoor dreigen, vanaf januari, een zestiental programma's – waaronder de BRTN die in volle herstructurering is – van de kabel gehaald te worden. Men loopt het grote risico dat een aantal kijkers zouden verlopen naar andere zenders of overschakelen naar paraboolantennes, met alle gevolgen voor de kijkcijfers van BRTN.

Een tweede merkwaardige vaststelling is dat de Vlaamse commerciële omroepen gediscrimineerd worden ten opzichte van buitenlandse commerciële omroepen in het pakket van zestien televisieomroepen. Zo zit TF1 in het pakket. VTM en de niet-openbare regionale omroepen zitten daar niet in en moeten zelf de auteursrechten betalen, wat een duidelijke discriminatie betekent.

Vandaar mijn vragen, mijnheer de minister. Ten eerste, welke stappen wenst u als Vlaams mediaminister te ondernemen om dit dossier te deblokken en om de belangen van de Vlaamse kijker en de BRTN in het bijzonder, te vrijwaren ? Bent u bereid het overlegcomité in te schakelen en tot een vergelijk te komen ? Ten derde, welke stappen zou u kunnen ondernemen in het kader van de Europese mededinging om de discriminatie tussen de Vlaamse commerciële TV-omroepen, VTM en regionale TV-omroepen ten opzichte van bijvoorbeeld TF1 tegen te gaan ? Ten vierde, mocht er alsnog geen contract tot stand komen tussen de beide partijen, wat gaat u dan doen om de kabelmaatschappijen een aantal waarborgen te geven om voornamelijk de belangen van BRTN te vrijwaren ?

De voorzitter : Minister Van Rompuy heeft het woord.

Minister Eric Van Rompuy (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, geachte collega, ik zou eerst willen opmerken dat het de plicht is van de kabelmaatschappijen om een aantal omroepprogramma's door te geven. De discussie die zich op dit ogenblik afspeelt tussen Sabam en de kabelmaatschappijen is een discussie waarin wij ons als overheid niet kunnen mengen. Het is niet mogelijk dit op een overlegcomité tussen de federale regering en de Vlaamse regering te brengen. Het is een discussie tussen privé-maatschappijen. In het verleden zijn er nog proble-

men geweest. Het gaat om een onderhandeling tussen twee groepen, die het onderste uit de kan willen halen. Ik hoop dat men vooralsnog tot een akkoord kan komen. Ik zou aan de kabelmaatschappijen willen zeggen dat zij verplicht zijn, krachtens het decreet, om een aantal programma's hoe dan ook uit te zenden. U alludeerde op BRTN, maar het gaat ook over VTM en de regionale zenders. De buitenlandse omroepen zijn echter een Europees gegeven. De discussie werd al meermaals gevoerd. Men mag in principe strenger zijn voor binnenlandse omroepen dan voor buitenlandse omroepen. Mijn ambitie is echter iedereen op dezelfde golflengte te krijgen op Europees vlak. Ik deel uw concrete bekommernis en ik doe een oproep dat ze tot een akkoord komen.

De voorzitter : De heer Decaluwé heeft het woord.

De heer Carl Decaluwé : Mijnheer de minister, ik stel vast dat een aantal kabelmaatschappijen, als er geen akkoord is, waarschijnlijk niet zullen doorzenden, omdat ze juridisch zullen aangepakt worden door Sabam en eventueel rechtsvervolgning of boetes riskeren. Hoe kunnen de kabelmaatschappijen – die decretaal verplicht zijn om uit te zenden – gevrijwaard worden van rechtsvervolgingen, welke waarborgen kan u geven ?

De voorzitter : Minister Van Rompuy heeft het woord.

Minister Eric Van Rompuy : Ik kan alleen beklemtonen dat een aantal omroepprogramma's moeten doorgegeven worden door de kabelmaatschappijen. Ook de auteursmaatschappijen hebben er geen enkel belang bij dat er minder programma's worden doorgegeven. Waarborgen kan ik u niet geven. Ik weet zelfs niet wat u daar juist mee bedoelt. Ik blijf ervan uitgaan dat er overeenstemming wordt bereikt.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Actuele vraag van mevrouw Ria Van Den Heuvel tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over controle op rusthuizen en wantoestanden bij slechte verzorging van bejaarden

Actuele vraag van de heer Willy Kuijpers tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de rust- en verzorgingstehuizen in Vlaanderen

Actuele vraag van mevrouw Patricia Ceysens tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de wantoestanden in het rusthuis Huis van Hød te Boutersem

Actuele vraag van de heer Guy Swennen tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over wantoestanden in het rusthuis Huis van Hød te Boutersem

De voorzitter : Dankzij de aanwezigheid van minister Martens kunnen wij nu ook aan de eerste vraag beginnen. Mijnheer de minister, mag ik u vragen in de toekomst stipt aanwezig te zijn, teneinde te werkzaamheden niet te verstoren ?

Aan de orde zijn de samengevoegde vragen van mevrouw Van Den Heuvel tot de heer Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over controle op rusthuizen en wantoestanden bij slechte verzorging van bejaarden, van de heer Kuijpers tot minister Martens, over de rust- en verzorgingstehuizen in Vlaanderen, van mevrouw Ceysens tot minister Martens, over de wantoestanden in het rusthuis Huis van Hød te Boutersem, en van de heer Swennen tot minister Martens, over wantoestanden in het rusthuis Huis van Hød te Boutersem.

Mevrouw Van Den Heuvel heeft het woord.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het huis van Hød is weer in de actualiteit. De directeur en een arts die verbonden is aan de instelling, zijn aangehouden. Er wordt gesproken van mishandeling. Er wordt zelfs een overlijden gemeld ten gevolge van gebrek aan verzorging. Ook horen wij zeggen dat er iets mis is met de erkenning. Er wordt zelfs gesuggereerd dat die vanaf 1991 niet meer in orde is. Ook de manier waarop de instelling wordt gerund, roept vragen op. Ondanks het feit dat een aantal familieleden en een deel van het verplegend personeel verklaart nog achter de instelling te staan, mogen hier enkele vragen gesteld worden.

Hoe kan het bijvoorbeeld dat ondanks negatieve inspectieverslagen toch nog gelden worden uitgekeerd door het Riziv ? Wat is er misgelopen in de communicatie tussen het Riziv en de administratie ? Hoe denkt u de controle in de toekomst beter te laten verlopen ? Er is duidelijk iets misgelopen. Wat mij bijzonder nauw aan het hart ligt, is wat er met de bewoners zal gebeuren en hoe zij zullen opgevangen worden.

De voorzitter : De Heer Kuijpers heeft het woord.

De heer Willy Kuijpers : Mijnheer de minister, ik heb deze morgen in de pers met instemming kennis genomen van uw inzichten over het beleid voor rust- en verzorgingstehuizen, meer bepaald met betrekking tot het Huis van Hød te Butsel. Ik kan er mee instemmen. Toch heb ik nog een aantal bijkomende vragen.

Een eerste vraag is zeer duidelijk. Een instelling als deze ontvangt maandelijks ongeveer 25.000 frank Riziv-geld

per bed, ook als dit niet erkend is. En de patiënt zelf betaalt 40 tot 50.000 frank per maand. Kan de minister ermee akkoord gaan, dat de directie en de uitbating van zo een instelling in handen zijn van één persoon, zoals dit het geval is bij het Huis van Hød ? Ongeveer 62 percent van de aandelen zijn – naar men mij zegt – eigendom van de directeur. Bovendien is de eigendom door juridische ingrepen en een BVBA belast, zodat de BVBA diensten presteerde voor de NV, en de NV eigenlijk gelden liet doorsluizen.

Ten tweede zou ik ook bij u en de vergadering willen pleiten voor een onafhankelijke, echte ombudsfunctie – meer dan tot nu het geval is met de speciale telefoon – ten behoeve van de bejaardenpatiënten en de personeelsleden. Ik heb u, mijnheer de minister, per 2 augustus tien vragen opgestuurd in dat verband. Ik heb dat toen gedaan onder de discretie van een brief, en niet als een parlementaire vraag, die onmiddellijk in de openbaarheid kwam. Ik heb gewacht tot na het gerechtelijk vooronderzoek, voor verdere communicatie. Want ik heb gemerkt dat er bij de mensen, die deel uitmaken van het personeel en van de beheerraad, een aantal personen zijn die niet kunnen of durven spreken. Zij vrezen ongewenste intimidaties of staan onder druk. Er zijn personeelsleden die gebouwd hebben en dat tweede inkomen erg nodig hebben. Ik wil overigens de inspectie feliciteren. Sedert jaren maakten ze goede verslagen met tientallen bemerkingen met betrekking tot het Huis van Hød. Wij moeten dus de administratie geen steen werpen. De ombudsdienst waarvan sprake, zou bejaarden en personeelsleden in staat moeten stellen om hun klachten rechtstreeks te uiten bij het beleid, zonder enige druk van de directie en dit in samenwerking met de inspectie.

Ten derde zou ik een vraag willen stellen naar aanleiding van wat ik vanmorgen in een krant heb kunnen lezen. Vindt u het logisch dat artsen, verbonden aan een dergelijke instelling, iedere week per bed een attest binnenbrengen en de psychiaters om de veertien dagen ? Welke controle bestaat hierop ? Ze moeten bovendien belangrijke percenten van die opbrengsten afstaan aan de eigenaar-directeur. Zo gaat het ook met de leveranciers. Er ontstaat dus een tweede circuit, enerzijds op kap van het Riziv, en anderzijds ten nadele van de patiënten, die er zonder zekerheid over de hoeveelheid en de kwaliteit van de verzorging leven.

Wat het Huis van Hød betreft heb ik verschillende getuigenissen in mijn bezit, waarin verklaard wordt dat de bejaarde patiënt maandelijks 4.000 frank extra betaalt aan psychiaters en doktersonkosten, alhoewel die dikwijls niet in zijn buurt zijn geweest. Hoe beoordeelt U dat ?

Ten slotte houdt de structurele vraag mij bezig. Aan de ene zijde hebt u op federaal niveau het Riziv, dat jaren-

Kuijpers

lang aan niet-erkende bedden forfaits, dus oneigenlijke toelagen uitbetaalt. Op Vlaams niveau berusten daarentegen goede inspectieverslagen met zeer vele bemerkingen die deze betoelaging tegenspreken, zo sterk zelfs dat de inspectrice intern protesteerde en niet opnieuw hetzelfde verslag wilde opstellen. Er is daar duidelijk een beleidsonvoldragenheid tussen het federale en het Vlaamse niveau. Hier moet orde op zaken worden gesteld door een verdere bevoegdheidsverdeling.

Ik besluit met een vijfde en laatste concreet vraaggeheel. Het Huis van Hød staat nu in de aktualiteit. Maar is uw inspectiekorps niet te dun bezet, om de ongeveer 900 bejaardentehuizen in Vlaanderen op een fatsoenlijke manier te controleren ? Ik zou willen pleiten om de inspectie-personeelssterkte op te voeren. Verder pleit ik voor een kwaliteitskeurmerk per rusthuis zodat de gebruiker weet wat hij krijgt voor zijn of haar geld. Als dit in de horeca kan voor valide mensen, dan zou het ook moeten kunnen voor de zeer brede waaier van bejaarden, dementen, psychiatrische patiënten, enzovoort. Het ligt in het beleid, mijnheer de minister, om uit de ziekenhuizen en de psychiatrische instellingen bejaarden naar deze goedkopere bedden te brengen. Vindt u echter niet dat de duizenden families in Vlaanderen die aan huis hun ouders of schoonouders verplegen, met dikwijls een grotere inzet, ook een gedeelte van de Riziv-gelden zouden moeten kunnen krijgen ? Zo ontstaat er een betere oplossing, en voor de betrokkenen een betere invulling van de thuiszorg rond de derde leeftijd. Ik denk meteen aan de lange wachtlijsten, bijvoorbeeld in Herent : 146 wachtenden voor één rusthuis. Het gaat om angstige mensen, die pendelen tussen het ziekenhuis, de familie en het rusthuis. Zij kunnen via thuiszorg opgevangen worden. Dus moet het mogelijk zijn dat mensen deeltijds gaan werken, en deeltijds voor deze familieleden instaan. We hebben op dit ogenblik de mond vol over palliatieve zorgen. In deze sector kunnen die zorgen dadelijk en zonder grote ingrepen ingevuld worden. Ik reken daar ook op. Ik wil u nu al danken met betrekking tot het antwoord op basis van wat ik in de krant deze morgen heb mogen lezen.

De voorzitter : Mevrouw Ceysens heeft het woord.

Mevrouw Patricia Ceysens (*Op de tribune*) : Mijnheer de minister, collega's, de feiten waarover we het deze middag hebben gehad, hebben blijkbaar alle fracties beroerd en zijn behoorlijk gekend, omdat de mediabelangstelling voor dit dossier vrij groot was en we er heel wat over hebben kunnen lezen. Niettemin wil ik nog even ingaan op de feiten zelf, omdat voor mij verwarring blijft bestaan over hoe het nu precies zit met de erkenning. Aan de ene kant lees ik in een aantal kranten dat de erkenning sedert 1991 zou zijn ingetrokken, terwijl uzelf in De Morgen ant-

woordde dat de procedure pas is opgestart in juli 1994 en nog steeds loopt. De procedure zou zwaar zijn en vrij lang duren. Eigenlijk zit men nu in de fase waarin de erkenning nog moet worden ingetrokken. Daarover had ik graag enige duidelijkheid. In De Morgen van gisteren bleef nog verwarring bestaan over hoe het nu zit met de erkenning. Aan de andere kant hoor ik in de streek van waar ik afkomstig ben en waar het rusthuis gelegen is, dat de mensen van het rusthuis in een aantal bladen nog altijd schermen met hun erkenning en beweren dat ze nog altijd een erkenning hebben. In de eerste plaats vraag ik duidelijkheid over hoe het zit met de erkenning.

Aangaande de consequenties van wat in het rusthuis is gebeurd, willen we vanuit onze fractie benadrukken dat men wellicht steeds meer oog moet hebben voor de controlerende bevoegdheden. We hebben de indruk dat deze Raad en de regering nogal bezig zijn met regulerende taken. Men probeert altijd dingen vast te leggen, normen op te stellen, mensen die op een of andere terrein bezig zijn, aan banden te leggen, minstens dan toch via wetteksten of decreten. Het zou misschien beter zijn dit wat los te laten en vertrouwen te hebben in de mensen die op het terrein bezig zijn, met daaraan gekoppeld uiteraard een zeer strikte opvolging. Er moet dus ietwat van het regulerende naar het controlerende worden overgestapt. Volgens ons is daarin voor de overheid op dit moment een grote rol weggelegd. Hoe ziet u dit ?

Verder heb ik nog een paar randvragen bij het geheel. Bent u ter plaatse geweest om u te vergewissen van de toestand ? Ik meen te hebben begrepen dat minstens iemand van de administratie aanwezig was. Ik had graag een stand van zaken over hoe de situatie vandaag in het rusthuis is. Wat zal op korte termijn gebeuren met de bejaarden die nog steeds daar verblijven ?

De voorzitter : De heer Swennen heeft het woord.

De heer Guy Swennen (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, u weet ondertussen dat bij een deel van onze bevolking vragen rijzen over de toestanden, of moet ik zeggen, wantoestanden in onze rusthuizen. De oorzaak daarvan kent u inmiddels. Het is de opschudding die is ontstaan naar aanleiding van de aanhoudingen en de mediabelangstelling in verband met het Huis van Hød in Boutersem. We moeten toch voorzichtig zijn. Vooraleer we veroordelen, moeten we eerst het gerechtelijk onderzoek dat nog maar in een beginfase is, afwachten. Het mag gezegd dat we hier aan de andere kant te maken hebben met initiatiefnemers die niet bepaald voor de gemakkelijkste categorie hebben gekozen in hun instelling, met name demente bejaarden en bejaarde ex-psychiatrische patiënten. Hoe dan ook, de bezorgdheid bij de bevolking is er. Ik ga ervan uit dat het

Swennen

ongewild is, maar deze bezorgdheid hebt u als minister nog wat gevoed en versterkt door in bepaalde krante-interviews ronduit een hele waslijst kritische vragen te stellen over het bestaande beleid. Daarnaast gaat u nog een stuk verder en spreekt u nauwelijks onverholen uw verbazing uit over het feit dat deze wantoestanden zoveel maanden en jaren verborgen zijn gebleven voor de Vlaamse overheid. Samen met u vraag ik me af hoe dit mogelijk is. Vindt u het bestaande door u geërfde beleid zodanig inefficiënt ?

In dit verband heb ik nog een vraag. Misschien hebben we ons de laatste jaren wat zand in de ogen laten strooien door het feit dat er strenge normering is in Vlaanderen – maar dan vooral van infrastructurele aard – op het vlak van de brandveiligheid en de stedenbouwkundige voorschriften, daar waar personeelscriteria zeer onduidelijk zijn omschreven. In 1994 was er al sprake van een verbetering van de inhoudelijke kwaliteitscontrole. Wanneer kunnen we van de aankondiging die er van beleidszijde is geweest, de eerste concrete resultaten verwachten ?

Een tweede vraag houdt zeer sterk verband met het dringende karakter van de bijsturing die u in de interviews hebt laten uitschijnen. Is dit volgens u een alleenstaand geval en/of hebt u bestaande aanwijzingen van andere wantoestanden in rusthuizen ?

Mijn laatste vraag heeft ook betrekking op een verklaring die u hebt afgelegd in een kranteninterview. Het is hier al aan bod gekomen, maar u hebt gezegd dat er iets is misgelopen met de samenwerking tussen het Riziv aan de ene kant en de Vlaamse administratie aan de andere kant. Ik denk in dit verband aan een ander dossier, met name het dossier van de terugbetaling van rolstoelen voor gehandicapten. Volgens informatie waarover ik beschik, zouden er sociale drama's kunnen gebeuren, omdat door onenigheid de individuele gehandicapte zelf zou moeten opdraaien voor de terugbetaling van vrij dure rolstoelen. Is er volgens u niet zeer dringend behoefte aan een gestructureerd overleg tussen het Riziv en de Vlaamse overheid ?

Minister Luc Martens (Op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, gegeven het delicate van het dossier wens ik zo nauwkeurig mogelijk op deze vragen te antwoorden. Het betreft hier een instelling die in 1978 werd gesticht. Op dat ogenblik werd ze als een modelinstelling beschouwd, daar er een origineel concept van verzorging gehanteerd werd, dat vele jaren in zowel buitenlandse als binnenlandse wetenschappelijk kringen op veel sympathie en belangstelling kon rekenen.

Er werd toen een bijzondere inspanning voor een bijzonder kwetsbare groep bejaarden geleverd. Het betreft hier

namelijk de demente bejaarden, zoals de heer Kuijpers reeds aangaf. Dit is een groep die in het verleden nogal eens betuttelend en geïsoleerd benaderd werd. Wie aan dementie leed, werd uit de samenleving weggeduwd, kwam in de psychiatrie terecht en werd behandeld met medicijnen, of werd in rusthuizen in een hoekje weggestopt. Op dat ogenblik kwam er een initiatief waarbij men inzag dat dementie een proces is, waarbij deze toestand bij bejaarden zich kan stabiliseren, kan verergeren en soms zelfs verbeteren. Het uitgangspunt was dat men zoveel mogelijk zou blijven beroep doen op de mogelijkheden van de persoon. Zo creëert men een globale context waarin mensen aangespoord worden om zich zoveel mogelijk te integreren in het dagelijkse leven. Dit basisconcept lag voor en kreeg veel uitdrukkelijke steun.

Ik werd aangespoord om niet af te wijken van de door mevrouw Demeester uitgestippelde koers : zij gaf in het midden van juni van dit jaar aan, dat zij niet van plan was een gevolg te geven aan een hernieuwde vraag tot erkenning. Deze erkenning was eigenlijk reeds in 1991 vervalLEN. Dit was mogelijk daar het in het verleden – ik heb dit grondig onderzocht – en ook nu nog wel eens gebeurt dat instellingen werken zonder erkenning. Reden hiervoor is dat deze op een aantal punten, bijvoorbeeld wat de materiële uitrusting betreft, niet helemaal aan de eisen beantwoorden. In afwachting dat dit in orde komt is er een soort gedoogbeleid van de overheid, en dit uit pragmatische overwegingen : men treedt niet op daar men dit aan het Riziv moet meedelen. Vermits erkenningen met terugwerkende kracht geschieden, dienen de geleverde prestaties toch terugbetaald te worden. Door dit niet aan het Riziv mee te delen tracht men de financiering van deze instellingen als het ware te verzekeren. Men wacht dus nog even tot de instelling beantwoordt aan de eisen.

Ook hier gebeurde dit. Tot 1992 bestonden er over deze instelling geen klachten. De eerste klacht dateert van november 1994 en bereikte ons via de Rusthuis-infofoon. Mijnheer Kuijpers, u vraagt naar een ombudsdienst : eigenlijk bestaat deze reeds in de gedaante van deze infofoon. Door deze klacht is men tot actie overgegaan en kwam de inspectie, naderhand tezamen met de gerechtelijke diensten ter plaatse. Op basis daarvan kwam mevrouw Demeester tot de overtuiging dat ze niet kon ingaan op de vraag tot erkenning. Deze had betrekking op de voorheen wel verleende erkenning tot eind 1991 van 27 bedden.

Dit dossier heeft zijn normaal verloop gekend. Er was het schrijven van de heer Kuijpers ; er kwamen familieleden van bewoners ; er waren personeelsleden en uiteraard beheerders. Zij brachten argumenten pro of contra aan ; zij verdedigden het model of hadden klachten. De procedure die mevrouw Demeester in juli inzette, werd door ons consequent gevolgd. De verweercommissie, die moest

Martens

antwoorden ten aanzien van het beroep aangetekend door de uitbater, heeft een eerste maal in oktober haar advies gegeven. Dit advies heeft ze in het midden van november opnieuw bevestigd. Op basis van dit advies hebben we ook beslist deze instelling niet te erkennen, een beslissing die ondertussen reeds werd overgemaakt aan de administratie.

Tegelijk hebben we, ten aanzien van het gedeelte zonder vergunning – waar men zelfs niet binnen de programmatie blijft – op het einde van september een procedure opgestart. Op die manier wilden we meedelen aan de betrokkene dat dit gedeelte geen vergunning zal krijgen. Deze procedure is bezig en nadert haar eindfase : we moeten echter nog wachten – advisering verloopt immers in twee fasen – op de definitieve bevestiging van het initieel geformuleerde advies. Wanneer we dit hebben, kunnen we een beslissing nemen met betrekking tot het niet-legale gedeelte : dat is, procedurieel gezien, de toestand.

Stelt men dan de vraag hoe dit zo lang heeft kunnen duren, dan heb ik de indruk dat dit te maken had met het positieve beeld dat zeer lang rond deze instelling bestond. De positieve binnen- en buitenlandse wetenschappelijke belangstelling heeft blijkbaar een aantal geesten in slaap gewiegd, en de indruk gewekt dat er geen probleem bestond. Dit duurde tot de klacht van november 1994, waaraan men dan ook relatief vlug gevolg heeft gegeven.

Met betrekking tot het Riziv bestaat, zoals ik al aangaf, een soort gedoogbeleid. Dit beleid is ingegeven door de wil de financiering te blijven voortzetten. Vaak stelde men in het verleden vast dat instellingen, na een negatief rapport, inspanningen doen om zich aan te passen. Daar het hier gaat om relatief substantiële bedragen, wil men ze niet in moeilijkheden brengen.

Dan is er nog de concrete vraag van de heer Kuijpers betreffende de juridische structuur. Volgens mij verdient de zorg voor bejaarden uiteraard een eerlijke vergoeding, doch dit kan geen werkterrein zijn van al te mercantiele initiatieven, waarin mensen misbruikt worden, vooral daar er duistere juridische constructies opgezet worden. U verwees in dit verband naar het consultingbureau, waar de ene persoon als het ware advies uitbrengt aan zichzelf. Het is duidelijk dat ik dit soort van praktijken alleen maar kan afkeuren. Voor de toekomst moeten we initiatieven nemen waardoor dit soort constructies niet meer mogelijk zijn. Wat voor ogen staat is duidelijk de zorg voor de bejaarden.

Mijnheer Kuijpers, een van de terecht door u aangeklaagde feiten betreffende de doktersattesten is, dat men niet de vrijheid heeft zijn dokter te kiezen. Nochtans heeft men in een rusthuis de vrijheid zijn dokter te kiezen.

Deze vrijheid werd niet gerespecteerd, wat een overtreding betekent van de wetgeving ter zake.

Ik geloof dat de inspectie door de band genomen haar werk goed doet. Dit blijkt uit de rapporten uit het verleden en uit het rapport van het bezoek dat zij gisteren op mijn verzoek aan de instelling bracht. Dit vond plaats uit bezorgdheid voor de mensen en met vraag of er diende te worden ingegrepen. Wat het rusthuizenbeleid betreft beschikken we wellicht over voldoende infrastructuur op het vlak van opvang, maar moeten we heel manifest aan kwaliteitsontwikkeling doen. Het volstaat met andere woorden niet om ruimte en omkadering toe te wijzen, maar we moeten dat proces van kwaliteitsontwikkeling begeleiden en ondersteunen. Daar werken we momenteel zeer intensief aan.

De voorzitter : Mijnheer de minister, als u zou willen afronden ...

Minister Luc Martens : Mijnheer de voorzitter, formeel hebt u gelijk, maar gezien de delicate aard van de vragen zou ik graag enig respijt krijgen.

De voorzitter : U hebt reeds het driedubbele van de toegewezen tijd verkregen. Ik denk dat ik al zeer soepel ben geweest.

Minister Luc Martens : Ten tweede moeten we inspanningen leveren om de thuiszorg te versterken. Thuiszorg is een mooi concept en we willen dat volop ondersteunen. Uit een controle door de inspectie blijkt dat de toestand ter plaatse reeds beter is dan bij vorige inspecties. De toestand is hygiënischer, de bewoners werden opgevangen met een bezetting van omkaderend personeel, zoals het hoort. Er blijkt voldoende geld te zijn om in het noodzakelijkste – voedsel, vers linnen – te voorzien. Het personeel gedraagt zich, niettegenstaande de moeilijke situatie, gemotiveerd en blijft zich engageren. Binnen enkele uren of dagen zullen de boeken worden neergelegd en zal men samen met de curator naar een oplossing moeten zoeken. Op die manier zal dit beleid door verantwoordelijke mensen moeten worden gedragen. Ik denk dat de toestand zich wat stabiliseert en het komt erop aan een nieuwe verantwoordelijkheid in de instelling zelf te creëren. Hiertoe is volgens mij voldoende goede wil in de instelling en de regio aanwezig. Op middellange termijn moeten een aantal beslissingen worden genomen : met betrekking tot procedure, juridische constructie, kwaliteit van de leiding, kwaliteitszorg die meer is dan infrastructuur, en afstemming met het Riziv.

De voorzitter : De heer Kuijpers heeft het woord.

De heer Willy Kuijpers : Ik heb nog twee concrete vragen. Er zouden opvolgingsgesprekken moeten worden gevoerd met het Riziv. Het gedoogbeleid van de federale

Kuijpers

regering met betrekking tot jarenlang niet erkende bedden kan niet blijven duren. Het geld kan toch niet blijven vloeien, terwijl uw inspectie negatieve rapporten schrijft. Wat denk u daaraan konkreet te doen ?

Ik vind dat een aan de instelling vast verbonden psychiater of arts niet gewoon ex officio zijn patiënten mag bezoeken. We mogen het schrikbeeld bij de belastingbetaler van de arts die zes minuten per patiënt uittrekt niet vergeten. Welke maatregelen zal u in dat verband nemen ?

De voorzitter : Minister Martens heeft het woord.

Minister Luc Martens : Dit dossier vraagt op zich om een concrete oplossing en dwingt ons om een meer algemene aanpak te zoeken. Wij zullen bijgevolg een goede procedure met het Riziv afspreken. Wij wensen dat de strikte spelregels die bestaan ook door de geneesheren worden gerespecteerd.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Actuele vraag van mevrouw Nelly Maes tot de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over de Boelwerf, één jaar na de sluiting

De voorzitter : Aan de orde is de actuele vraag van mevrouw Maes tot de heer Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over de Boelwerf, één jaar na de sluiting.

Mevrouw Maes heeft het woord.

Mevrouw Nelly Maes (Op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, geachte minister, collega's, één jaar na de sluiting van de Boelwerf is het opvallend stil. Een jaar lang miste men niet het geluid van de werkende arbeiders en het rumoer van stakingen. Een jaar na de sluiting hebben, voor korte tijd, een aantal mensen werk gevonden bijvoorbeeld op scheepswerven in Nederland. Vaak moeten ze daarvoor uren per dag reizen. Van de twaalfhonderd arbeiders zijn er slechts ongeveer vijftig aan het werk.

Er blijven nog vele problemen onopgelost. Wij vragen ons af hoe lang het getouwtrek over de eigendom van de gronden van de Boelwerf nog zal duren. Deze juridische twisten maken de toekomst onzeker. Ten tweede, is er het probleem van de kabelsleper die nog moet worden afgewerkt. Daarrond bestaat een heel juridisch kluwen met een eigenaar die geen eigenaar meer zou zijn, de scheepsbouwer, de banken, de GIMV, enz. In de streek vragen we ons af wat de Vlaamse regering tijdens dat lange jaar heeft ondernomen om de toekomst te verzekeren van de

Boelwerf arbeiders, van de Boelwerf als plaats van industriële activiteit, en van dat schip dat nog moet afgewerkt worden. De vakbonden dreigen opnieuw met acties. We beseffen wat dat kan betekenen. De minister beseft dat ongetwijfeld ook. We vragen wat de Vlaamse regering heeft ondernomen en welke resultaten zij heeft geboekt ?

De voorzitter : Minister Van Rompuy heeft het woord.

Minister Eric Van Rompuy (Op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, collega's, over het schip de Navigator, bestaat er een conflict tussen de curator en de reder dat al een hele tijd aansleept. Het Vlaams Gewest is in die zaak geen betrokken partij. Er wordt naar een oplossing gezocht, maar we staan als Vlaamse overheid in die kwestie juridisch machteloos.

De gronden zijn voor vijftig percent in handen van de Begeman-groep en voor vijftig percent in handen van Werfinvest, die een honderd percent zuivere dochter is van Gimvindus. Voor de gronden in Temse is een werkgroep opgericht met een aantal betrokken partijen, waaronder het Vlaams Gewest. De bedoeling is een nieuwe bestemming voor de gronden te vinden en men heeft de werkgroep de opdracht gegeven enkele mogelijkheden te onderzoeken. Wat de gronden in Hoboken betreft is men verder gevorderd : er lopen een aantal onderhandelingen, maar een resultaat is er nog niet.

Wat de werkgelegenheid betreft : van 1.100 arbeiders zijn er 180 opgenomen in een brugpensioenregeling, 50 arbeiders hebben vast werk gevonden, 200 tot 300 hebben tijdelijke contracten. Van de totale groep van 900 werknemers – de mensen met brugpensioen dus niet meegerekend – zouden er dus 400 tot 500 al dan niet tijdelijk gewerkt hebben tijdens het voorbije jaar. De anderen kunnen gedurende een periode van tien jaar, en dit voor maximum drie jaar, 12.000 frank krijgen bovenop hun werkloosheidsvergoeding. Ze zijn dus werkeloos, maar genieten van die regeling die we hebben bedongen.

Ik geloof niet dat er sociale onrust dreigt. Bij het faillissement van de Boelwerf werd een VZW opgericht om de sociale enveloppe te beheren. Daarbij werd een clause van sociale rust bedongen. De vakbonden maken zich echter wel zorgen over de toekomst van die gronden. Ze willen dat daar bedrijven uit de metaalsector zouden worden gevestigd. Zo zouden de ex-Boelwerknemers meer kans hebben om daar aan de slag te gaan.

Gimvindus beschikt in principe over financiële middelen om bij te dragen in de reconversie, en meer bepaald om veelbelovende projecten op die industriële gronden bijkomende kansen te geven. Op dit ogenblik zijn er echter nog geen resultaten.

De voorzitter : Mevrouw Maes heeft het woord.

Mevrouw Nelly Maes : Het antwoord van de minister maakt duidelijk dat de regering het probleem van de Boelwerf blijft volgen vanop een afstand, maar zich niet meer echt verbonden voelt met de problematiek. In de streek hebben wij het gevoel dat een meer actieve aanpak meer resultaten zou opleveren voor de gronden in Temse en vooral voor de aanslepende kwestie over het niet afgewerkte schip. Juridisch heeft u ongetwijfeld gelijk, maar dit schip afwerken zou veel manuren opleveren. We vinden dat dat schip best mag worden afgewerkt op de plaats waar het ligt. Wij vragen een actievere aanpak van de Vlaamse regering.

De voorzitter : Minister Van Rompuy heeft het woord.

Minister Eric Van Rompuy : Over de afwerking van de Navigator heeft de curator een principeakkoord met de reder bereikt. Het akkoord gaat over de betaling van de vordering van Boelwerf. Bij het ministerie van Verkeerswezen ligt op dit ogenblik een voorstel over de financiering van de reder. Als onderdeel van deze regeling moet de reder nog 410 miljoen frank uit eigen middelen inbrengen. Men is dicht bij een oplossing en het Vlaams Gewest doet, als niet betrokken partij, alles wat het kan.

De voorzitter : Mevrouw Maes heeft het woord.

Mevrouw Nelly Maes : Wij vragen dat de Vlaamse regering bij de federale regering zou aandringen, want daar moet ook nog wat gebeuren.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Actuele vraag van de heer André Denys tot de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over een ALT-studie in verband met het nieuwe mestactieplan

De voorzitter : Aan de orde is de actuele vraag van de heer Denys tot de heer Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over een ALT-studie in verband met het nieuwe mestactieplan.

De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys (Op de tribune) : In de commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud vonden zeer goede hoorzittingen plaats over het nieuwe mestactieplan. Een aantal zeer belangrijke studies ontbreken echter. We hebben deze studies nodig om een deskundig advies te kunnen formuleren over het mestactieplan. We weten bijvoorbeeld niet op hoeveel bedrijven de definitie gezinsbedrijf van toepassing is.

De belangrijkste ontbrekende studie is degene die aantoonst welke de gevolgen van het nieuwe plan zijn voor de tewerkstelling. Bij het vorige mestactieplan heeft de Administratie van Land- en Tuinbouw een studie gemaakt, die aantoonde dat 15.000 tot 20.000 arbeidsplaatsen zouden verloren gaan. Op dit ogenblik beschikken we niet over een dergelijke studie in de commissie. Vrij onlangs verscheen een persartikel, dat gewag maakte van het bestaan van een studie. Deze studie zou niet voor publicatie vatbaar zijn.

Bestaat deze studie effectief ? Kan deze studie aan de commissie worden voorgelegd ?

De voorzitter : Minister Van Rompuy heeft het woord.

Minister Eric Van Rompuy : De heer De Meyer heeft me hierover enkele weken geleden ook al een vraag gesteld. We hebben een ALT-studie aangevraagd. Deze studie is, op een paar berekeningen na, klaar. Ik wil u een samenvatting bezorgen. De directeur-generaal van de bevoegde dienst, de heer Van der Voorde, is bereid om in de commissie de studie toe te lichten.

Op basis van de samenvatting, kan ik al meedelen dat het moeilijk is de gevolgen van het nieuwe mestactieplan voor de tewerkstelling te vergelijken met de gevolgen van het vorige. Het plan van 1994 werd opgesteld, toen we rekening moesten houden met eindbestedingsnormen voor het jaar 2003.

Op basis daarvan werden de gevolgen voor de werkgelegenheid berekend. Nu hebben we enkel normen tot eind 1998. Bij het vorige plan had ongeveer 27 procent van het agrarisch gebied te kampen met verscherpte normen, nu is dat 12,7 procent. De strenge uitrijregels waren van toepassing op 31,4 procent van het agrarisch gebied, nu is dat 25,2 procent. Om de leefbaarheid van een aantal bedrijven te vrijwaren, kennen we nu een vergoedingssysteem voor de verscherpte normen.

Er zijn dus wel een aantal cijfers terug te vinden in deze studie, maar er is geen globale tewerkstellingsbalans. Een globale grondbalans is er wel : bij het vorige mestactieplan was er een grondtekort van 2.000 hectare. Nu is er een grondoverschot van 85.000 hectare. Op die manier valt de jacht op grond weg. Aan het vergunningenbeleid wordt ook een hoofdstukje gewijd : het blokkeren van het aantal dieren valt weg, maar een stand still van de stikstof- en fosfaatparameter wordt van kracht. Bij overschrijding van deze parameter zal er een strikt en op afbouw gericht vergunningenbeleid gevoerd worden. Er zijn belangrijke uitzonderingsmaatregelen voor gezinsveeteeltbedrijven.

De globale berekeningen zijn niet te vergelijken met het vorige mestactieplan. De studie kan wel worden toegelicht door de directeur-generaal van de dienst. Een samenvatting zal ik u alvast bezorgen. Deze studie kan

Van Rompuy

zeker en vast gebruikt worden bij de discussies in de commissie. De gevolgen voor de werkgelegenheid zijn beperkt in vergelijking met het vorige plan.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Het is zeer positief dat we de directeur-generaal van de betrokken dienst zullen kunnen horen in de commissie.

Ik heb echter geen antwoord gekregen op mijn vraag welke de gevolgen zijn voor de tewerkstelling. De uitgangspunten verschillen, daar ben ik het mee eens. Maar zal er meer of minder tewerkstelling zijn ? Ik zou zeker een antwoord van de minister willen krijgen. In Nederland kan de minister verplicht worden een antwoord te geven.

De voorzitter : Ik kan de minister niet dwingen een antwoord te geven. We hebben onze eigen manier van werken en deze moeten we optimaliseren.

Het incident is gesloten.

Actuele vraag van de heer Herman Suykerbuyk tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over bijstand aan oorlogs- en repressieslachtoffers

De voorzitter : Aan de orde is de actuele vraag van de heer Suykerbuyk tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over bijstand aan oorlogs- en repressieslachtoffers.

De heer Suykerbuyk heeft het woord.

De heer Herman Suykerbuyk : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, heren ministers, collega's, in de begroting van 1995 is een bedrag van 10 miljoen frank ingeschreven voor bijstand aan oorlogs- en repressieslachtoffers. Dat bedrag is overigens ook voorzien voor de begroting van 1996. Als gevolg van het goedkeuren van deze begroting, heeft deze raad een werkgroep opgericht waarbij alle fracties van deze raad vertegenwoordigd waren. Zij hebben eenparig een leidraad vastgesteld die via de voorzitter aan de minister-president is overgemaakt om hem toe te laten om op basis daarvan een reglement uit te werken waardoor men uitvoering kan

geven en uitbetalingen kan doen op basis van de voorziene 10 miljoen frank.

Ik besef dat het hier over een eerder gering bedrag gaat, en dat het een eerder symbolische betekenis heeft. Door dit initiatief zijn er echter verwachtingen gewekt, en ik geloof dat het goed is die niet te beschamen. Als men in de loop van de maand december dit besluit niet neemt, zal dit krediet wegvallen. Ik geloof niet dat het aangewezen is zover te gaan, gelet op het geringe bedrag, en ik zou u willen vragen, mijnheer de minister-president, om nog in de loop van deze maand het reglement in voege te laten treden, waardoor men tot uitkeringen kan overgaan zoals het de politieke bedoeling was van deze raad, zowel bij het stemmen van de begroting als het aannemen van de leidraad geformuleerd in de werkgroep.

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer de voorzitter, collega's, er is eenstemmigheid over de doelstelling. Er zijn inderdaad een zestal aanbevelingen overgemaakt, en ik denk dat het geen uitgewerkt voorstel is. Het bepaalt wel over welke personen het kan gaan, over welke modaliteiten en wat het bijzonder nadeel is dat men kan lijden.

Ik verwijs naar het regeerakkoord, en ik benadruk dat wij hier uitvoering aan willen geven. Mijnheer Suykerbuyk, u bent goedgeplaatst om te weten dat het niet eenvoudig is een en ander in de praktijk om te zetten. Ik geef er de voorkeur aan om bij het uitwerken van een reglementering die ook praktisch te kunnen toepassen. In het verlengde van het regeerakkoord heb ik mijn administratie de opdracht gegeven om mij een handzame en praktische regeling voor te stellen die mij toelaat om dat ook uit te voeren.

Ik hoop dat halfweg januari – en ik zal er ook alles voor doen dat alles op dat moment binnenkomt – het basisvoorstel kan worden behandeld.

U zegt ook dat er een subjectief recht tot stand wordt gebracht. Het wat eerder symbolische krediet van 10 miljoen frank – al wil ik niets van de waarde hiervan afdoen – staat wellicht niet in verhouding tot het subjectieve recht dat wij nastreven. Ik kan u trouwens medelen dat op de begroting voor 1996 opnieuw een bedrag is voorzien, en liever dan nu door wat geïmproviseer een en ander toe te passen op degenen die ervoor in aanmerking komen en snel tot een uitwerking te komen, geef ik er de voorkeur aan om in het begin van volgend jaar deze regeling af te werken. Het krediet is voorzien, en als het inderdaad om een subjectief recht gaat, is het niet uitgesloten dat dit eerste krediet zal volstaan om een aantal gevallen op te lossen. Ik zal in ieder geval heel concreet de uitvoe-

Van den brande

ring van het regeerakkoord gadeslaan, en ik hoop dat wij in januari tot een regeling kunnen komen.

De voorzitter : De heer Suykerbuyk heeft het woord.

De heer Herman Suykerbuyk : Mijnheer de voorzitter, als het antwoord van de minister-president betekent dat het krediet van 10 miljoen frank niet volstaat – gezien het feit dat het hier om een subjectief recht gaat -, dan kan ik daar wel vrede mee nemen. Als dat niet zo is, dan moet ik er de nadruk op vestigen dat de aanbeveling vanuit deze raad is vertrokken in mei jongstleden. Mijns inziens was er voldoende tijd om te doen wat ik nu vraag.

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer de voorzitter, wij wilden duidelijk aangeven dat in een aantal omstandigheden de asociale gevolgen en de bijzondere nadelen die worden geleden een vergoeding tot stand moeten brengen. Als wij zeggen dat wij een subjectief recht willen, is het absoluut nodig dat wij eerst een toepasbare reglementering hebben vooraleer wij daar een definitief bedrag op zetten. Laat dit bedrag dus een duidelijk teken zijn : als wij iets willen uitvoeren, moet dat ook in de praktijk kunnen worden omgezet.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Actuele vraag van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over initiatieven van de Franse Gemeenschap ter ondersteuning van de Franstaligen in de Brusselse rand

De voorzitter : Aan de orde is actuele vraag van de heer Van Hauthem tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over initiatieven van de Franse Gemeenschap ter ondersteuning van de Franstaligen in de Brusselse rand.

De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem (Op de tribune) : In haar regeerverklaring heeft het college van de Franse Gemeenschapscommissie een aantal initiatieven aangekondigd om de solidariteit tussen de Franstaligen in Brussel en de Franstaligen in Vlaams-Brabant, in de rand rond Brussel,

te verstevigen. We hebben vorige week vernomen wat die initiatieven inhouden.

Er zou een soort adviesraad komen : voor een derde samengesteld uit leden van de Raad van de Franse Gemeenschapscommissie en voor twee derden uit Franstalige gemeenteraadsleden uit Vlaams-Brabant, niet alleen uit de faciliteitengemeenten maar ook uit Hoeilaart, Overijse, Tervuren en dergelijke.

Er zou ten tweede een commissie opgericht worden in de schoot van de Franse Gemeenschapscommissie die het aan de Franstalige parlementsleden mogelijk moet maken om deel te nemen aan de werkzaamheden van de Franse Gemeenschapscommissie. Dat lijkt me toch nogal kras dat één van onze collega's zou kunnen deel uitmaken van de Franse Gemeenschapscommissie en aan de werkzaamheden van die assemblée zou kunnen deelnemen.

Ten derde zou er een soort gemengde commissie opgericht worden samengesteld uit Franstalige verkozenen en uit Franstalige personaliteiten uit de rand. Daar kunnen ze allemaal gaan uithuilen en uitleggen hoe erg het is om als Franstalige in Vlaams-Brabant te wonen. Ze kunnen de Franse Gemeenschapscommissie en het college adviseren over initiatieven het best kunnen genomen worden vanuit dat orgaan.

Ten vierde heeft de voorzitter van het college van de Franse Gemeenschapscommissie aangekondigd dat hij pogingen zou ondernemen om Tele Bruxelles in Vlaams-Brabant opnieuw op de kabel te krijgen.

Het is niet de eerste keer dat wij moeten komen vragen, mijnheer de minister-president, welke initiatieven u gaat nemen om die inmenging van de Franse Gemeenschap nu eens eindelijk te stoppen. Wat gaat u doen om het territorialiteitsprincipe eindelijk te doen respecteren ? Wat kan u juridisch doen, meer bepaald in verband met Tele Bruxelles, in verband met de oprichting van die adviesraad ? Wat gaat u doen op politiek vlak ? Ik wil u een suggestie doen : verbreek alle politieke contacten met het Brussels gewest want het gaat om dezelfde Franstalige excellenties. Zet desnoods alle samenwerkingsakkoorden met het Brussels Gewest op de helling totdat het doordringt dat zij in Vlaams-Brabant geen zaken hebben. Ze zijn nu niet één brug te ver gegaan, maar verschillende bruggen. De tijd van krachtig verbaal protest is voorbij, nu is de tijd van daden gekomen.

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Voorzitter, collega's, zodra ik weet had van de beslissing van de Franse Gemeenschapscommissie, heb ik onze administratie onmiddellijk gevraagd een advies op te maken. Ik wacht op dit advies. Als blijkt dat inbreuk gemaakt wordt op het territorialiteitsbeginsel, zo lijkt het op het eerste zicht,

Van den Brande

zullen we handelen zoals we in het verleden gedaan hebben. Ik wens eerst goed op de hoogte zijn.

De voorzitter : De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem : Mijnheer de minister-president, dit is toch een antwoord dat er geen is. De bedoeling van de Franse Gemeenschapscommissie is toch duidelijk. We gaan naar een situatie waarin een lid van de Vlaamse Raad gaat deelnemen aan de werkzaamheden van de Raad van de Franse Gemeenschapscommissie. Dit is toch niet meer tolereerbaar ? Dit duidt aan dat het federaal model niet werkt en men het niet wil laten werken. Het is niet voldoende u er vanaf te maken met : ik zal eerst advies inwinnen en dan zal ik stappen zetten. U zou nu toch al kunnen zeggen wat u op politiek vlak gaat ondernemen ? Dat u advies wil inwinnen op juridisch vlak, kan ik begrijpen.

Als het blijft bij verbaal protest dan komen we er niet. Die initiatieven komen telkens en telkens terug. Ik weet dat onze voorzitter die nationalistische klaagzang niet graag hoort, ik kan er niet aan doen dat we 2 keer per jaar die vraag moeten stellen. Ik wil van u horen wat u méér gaat ondernemen behalve verbaal protest, ik suggereer u nogmaals alle contacten met het Brussels Gewest op te zeggen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Actuele vraag van de heer Filip Dewinter tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over het afsluiten van lokale akkoorden

De voorzitter : Aan de orde is de actuele vraag van de heer Dewinter tot de heer Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over het afsluiten van lokale akkoorden.

De heer Filip Dewinter (Op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, vandaag wordt in Antwerpen een non-discriminatiepact afgesloten tussen verscheidene schoolnetten. Dit is belangrijk daar men beseft dat gemiddeld 22 percent van de leerlingen in het kleuter- en lager onderwijs in Antwerpen, vreemdeling is. Met dit pact streeft men naar een gemiddelde van 20 percent. Het is echter opvallend dat twee groepen van scholen niet betrokken zijn bij dit pact, namelijk de Joodse scholen en de methodescholen zoals de Frenayscholen en de Steinerscholen.

Hoe komt het dat deze scholen niet bij het non-discriminatiepact betrokken zijn ? Zijn zij ook aangezocht, of hebben zij op eigen initiatief geweigerd om dit pact mee te onderschrijven ?

U weet dat nogal wat Antwerpse scholen problemen hebben met dit pact. Zij moeten het onderschrijven omdat hun eigen bevoegde instanties dit willen. Maar een aantal scholen bieden weerstand. Sommige schooldirecties zeggen dat zij hoe dan ook zullen verdergaan met het aanvaarden van leerlingen die, bijvoorbeeld, bereid zijn catechese te volgen of voldoende de Nederlandse taal spreken. Wat zijn de criteria ter zake ? Kunnen deze scholen die politiek blijven volgen ? Zal hier worden ingegrepen, en zo ja, op welke manier ?

De voorzitter : Minister Van den Bossche heeft het woord.

Minister Luc Van den Bossche (Op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, het plaatselijk akkoord Antwerpen wordt niet vandaag, maar wel morgen ondertekend. Dat is slechts een detail.

De non-discriminatieverklaring is een op het centrale niveau vrijwillig aangegane verbintenis waarbij vier netten betrokken zijn, namelijk het vrij gesubsidieerd onderwijs, het ARGO-onderwijs, het officieel gesubsidieerd gemeentelijk en het provinciaal onderwijs. Derhalve worden de plaatselijke akkoorden ook tussen deze vier netten afgesloten.

De voorzitter van het Plaatselijk Overlegcomité in Antwerpen, ere-directeur-generaal van het Departement Onderwijs, de heer Baeten, heeft bij het begin van zijn werkzaamheden, zowel de methodescholen als de Joodse scholen aangeschreven om te peilen naar hun interesse. De methodescholen hebben laten weten dat ze niet wensten deel te nemen aan de besprekingen, maar dat ze wel de uitkomst van de besprekingen zouden toepassen. De Joodse scholen hebben meegedeeld dat ze niet wensten deel te nemen aan de besprekingen en ook de resultaten niet wensten toe te passen.

Bij de discussie over de toegang van leerlingen tot de scholen, moet er een onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds het ARGO-onderwijs, en anderzijds het vrij gesubsidieerd onderwijs. Het vrij gesubsidieerd onderwijs heeft het recht leerlingen te weigeren indien zij niet instemmen met het pedagogisch profiel van de school in kwestie. Sommige inrichtende machten hebben in hun pedagogisch project het element catechese ingeschreven. Ik wil hier wel opmerken dat er een verschil bestaat tussen catechese en godsdienstbeleving. Er zijn nogal wat moslimleerlingen die het vak catechese volgen in het vrij gesubsidieerd onderwijs. Indien het in het pedagogisch project staat vermeld en daarbij ook nog in de voorwaarden

Van den Bossche

die aan de ouders worden meegedeeld, is er geen probleem. Men kan geen leerlingen weigeren op grond van hun gebrek aan kennis van de Nederlandse taal. Bij het ARGO-onderwijs is men verplicht de leerlingen te aanvaarden die zich rechtsgeldig aanbieden. Daar speelt het element catechese geen enkele rol.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Actuele vraag van de heer Ludo Sannen tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over een mogelijke vergunning voor het storten van huishoudelijk afval in de Frederixgroeve, provincie Limburg

De voorzitter : Aan de orde is de actuele vraag van de heer Sannen tot de heer Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over een mogelijke vergunning voor het storten van huishoudelijk afval in de Frederixgroeve, provincie Limburg.

De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, geachte minister, collega's, enkele maanden geleden heeft de bestendige deputatie van de provincie Limburg een vergunning afgeleverd om huishoudelijk afval te storten in de Frederixgroeve, gelegen op het Remostort. Deze Frederixgroeve is gelegen vlak langs de woonwijk de Lindeman. Toen u zelf nog minister van Ruimtelijke Ordening was, voorzag u, naar aanleiding van een gewestplanwijziging, in een bufferzone tussen de stortplaats Remo en de woonwijk de Lindeman. De creatie van een bufferzone zou gebeuren door een reserve-ontginningsgebied om te vormen tot een natuur- en bosgebied, waarbij de Frederixgroeve als eindbestemming ook bosgebied heeft.

Het was voorzien dat de Frederixgroeve zou worden opgevuld met inert afval. De uitbater van Remo krijgt nu echter de vergunning van de bestendige deputatie om er huishoudelijk afval te storten. De KWB, de NAL, en het buurtcomité van de woonwijk De Lindeman zijn het daar echter niet mee eens. Daarom zijn deze laatsten in beroep gegaan en is het dossier nu bij u terechtgekomen.

Is het verantwoord, mijnheer de minister, een stortplaats voor huishoudelijk afval te creëren vlak naast een woonwijk ? Is een buffer hier niet noodzakelijk ? In de eerste uitgave van de teksten van Vlarem II stond duidelijk vermeld dat een afvalstortplaats minimum op 200 meter van een woonwijk moest ingeplant worden. Ik geef toe, in de

tweede editie van Vlarem II is dit niet opgenomen, maar toch zou me dit wenselijk lijken, gezien de mogelijke hinder die dit zou kunnen creëren. Niet alleen door de aanvoer, de verwerking en het stockeren van huishoudelijk afval, dus niet alleen omwille van de geurhinder, maar ook het gevaar voor ongedierte.

Vandaar mijn vraag, mijnheer de minister, vindt u het creëren van een stortplaats vlak langs een woonwijk verantwoord. Of vindt u een buffer noodzakelijk. Indien u dit inderdaad noodzakelijk acht, zou het dan niet wenselijk zijn om zoals in de eerste uitgave van Vlarem II de minimumgrootte van die buffer te bepalen, namelijk 200 meter ?

De voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister Theo Kelchtermans (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, de zandontginningszone in kwestie is een bestaande zone die inderdaad eigenlijk was voorzien voor opvulling met inerte materialen, een zogenaamd mono-stort. Dit is niet gebeurd, vandaar dat dus ook de opvultermijn was verstreken. De Vlaamse regering heeft het gewestplan Hasselt-Genk in herziening gesteld en heeft ook aan dit gebied een bijzonder voorschrift verbonden. Dit is gebeurd, als ik me goed herinner, op 1 juni 1995. In dit bijzonder voorschrift stond ook vermeld dat de termijn voor opvulling verloopt op 1 juni 1998. Dan moet het dus voleindigd zijn en moet de herbestemming, naar bosgebied, gerealiseerd kunnen worden.

De bestendige deputatie heeft een vergunning afgeleverd die inderdaad het storten van huishoudelijk afval toelaat. Er zijn echter wel een aantal nuanceringen aangebracht. Ik ben niet 100 percent zeker, maar ik denk dat in de nuancering staat dat er geen stankverwekkend afval mag worden gestort. In verband met het vermijden van mogelijke geurhinder is dit natuurlijk geen onbelangrijk detail.

Er is beroep aangetekend tegen deze vergunningsaflevering. De gewestelijke milieuvergunningscommissie zal mij dus een advies moeten overmaken via Aminal. Ik geloof dat de termijn hiervoor half december verstrijkt. Tegen 14 december moet er een beslissing worden genomen. Ik wens niet op deze beslissing vooruit te lopen. Ik heb ook contact gehad met de groepen die zich inzetten voor die omgeving. Ik heb hen trachten te overtuigen dat, indien het advies van de gewestelijke milieuvergunningscommissie de beslissing van de bestendige deputatie zou bevestigen, dat er misschien toch ook redenen zijn om die vergunning als een voordeel te bekijken.

Ik bedoel hiermee dat het hier gaat om huishoudelijk afval zonder stankverwekkend componenten, waardoor de hinder voor de omgeving inderdaad kan geminimaliseerd worden. Er moet dus in hoog tempo gestort worden. Men heeft dus maar goed anderhalf jaar om die

Kelchtermans

groeve op te vullen. Dit wil zeggen dat er bijna iedere dag afdekking zal moeten gebeuren. Men kan ook beginnen aan de woonzijde. Ik geef toe dit een nadeel is. Er zijn inderdaad geen afstandsregels meer in Vlarem II. Na zeer korte tijd zal er dan ook een buffer gecreëerd zijn, gezien het hoge tempo van storting.

We zijn ook van plan in het nieuwe afvalstoffenplan een totaal verbod in te stellen naar het storten van huishoudelijk afval. Ik heb dit reeds eerder gezegd, en vandaar dat deze termijn dus ook zeer kort moet zijn, want daarna mag men toch geen huishoudelijk afval meer storten. Na een noodzakelijke overgangsperiode, heeft men dan ook de garantie dat midden 1998 het volledig gedaan is en dat heel de omgeving daar in de natuurlijke staat is geïntegreerd. Het gaat hier ook om een prachtig natuurgebied, aansluitend op de terril en op de woonomgeving.

Wat dat betreft denk ik dat we het beter op die manier zouden doen. Ik herhaal, dit is nog geen definitieve beslissing, maar het is de inhoud van de beslissing van de bestendige deputatie die misschien ook door de gewestelijke milieuvergunningcommissie zal worden bevestigd. En in die zin heb ik dus ook een mogelijk scenario besproken met de mensen die daarom bekommerd zijn. Ik had de indruk dat zij ook begrip hadden voor deze benadering. Ik zal dan ook nog met hen overleggen vooraleer een definitieve beslissing te nemen.

De voorzitter : De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Dit is inderdaad niet in Vlarem II opgenomen, maar u zou het wel in uw eigen beleid kunnen opnemen.

De voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister Theo Kelchtermans : Wat het eerste betreft, denk ik dat u insinueert dat de inerte materialen op de naastliggende terril zouden kunnen worden gebruikt. Milieudeskundigen wijzen er echter op dat de gevaren hiervan groter zijn dan de mogelijke voordelen. Als het niet echt nodig is, blijft men dus beter van deze terrils af. Ander inert materiaal moet zoveel mogelijk worden gerecycleerd en mag dus niet meer worden gestort. Dit geldt ook voor de mono-storten.

Wat het tweede betreft, de afstandsregels, moet dit vergunning per vergunning worden bekeken. Hier gaat men er juist vanuit dat er een mogelijkheid is om zonder geurhinder voor de omgeving, op zeer korte tijd, de buffer zelf te organiseren. Ook naar de omgeving wordt de vergunning hier dus op maat gemaakt.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Actuele vraag van de heer Robert Voorhamme tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over een Europese nota met betrekking tot het werkgelegenheidsbeleid

De voorzitter : Aan de orde is de actuele vraag van de heer Voorhamme tot de heer Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over een Europese nota met betrekking tot het werkgelegenheidsbeleid.

De heer Voorhamme heeft het woord.

De heer Robert Voorhamme (Op de tribune) : Vorige week vond er een vergadering plaats van de Europese ministers van Financiën. Daar werd een nota omtrent het werkgelegenheidsbeleid in de Europese Unie voorlopig goedgekeurd. Indien ik goed ingelicht ben, ligt diezelfde nota vandaag voor, ter bespreking en goedkeuring, bij de Europese ministers van Arbeid. Het zou de bedoeling zijn ze goedgekeurd te krijgen op de bijeenkomst van de Ministerraad op 16 december.

Het weinige dat wij er via de pers van hebben kunnen vernemen, maakt ons duidelijk dat er in die nota zaken besproken worden die in ons land onder de bevoegdheid vallen van ondermeer de Vlaamse minister van Tewerkstelling. Ik denk bijvoorbeeld aan de problematiek inzake opleiding, bijscholing, bemiddeling en doelgroepenbeleid. Aangezien ik voorstander ben van een efficiënte samenwerking tussen de verschillende bevoegdheidsniveaus, vraag ik me af in welke mate u bij de voorbereiding van deze nota betrokken was. Ik vraag me ook af wat er in die nota staat, daar ik niet de gelegenheid had ze volledig te raadplegen. Stemt dit overeen met wat in uw eigen beleidsnota staat of kunnen er problemen rijzen eens deze nota goedgekeurd wordt door de Europese Ministerraad?

De voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister Theo Kelchtermans (Op de tribune) : Na enig onderzoekwerk naar aanleiding van de wat cryptische vraag van de heer Voorhamme, waar hij verwijst naar data en een nota, denk ik te mogen besluiten dat het hier gaat over het voortgangsrapport van de Top van Essen waar men het had over de werkgelegenheid en waar men afspraken maakte omtrent de aanpak op langere termijn. Binnen deze commissie Algemene Zaken is ook de Vlaamse gemeenschap betrokken partij. Ik denk dat iemand van de delegatie van minister-president Van den

Kelchtermans

Brande bij deze besprekingen aanwezig was. De Vlaamse gemeenschap is dus uitdrukkelijk betrokken.

Ik geef toe dat het beter zou zijn ook vanuit Tewerkstelling bij deze bijeenkomsten aanwezig te zijn. Dan zou de informatie iets gericht uitgewisseld kunnen worden.

Inhoudelijk is er echter geen tegenstrijdigheid tussen onze eigen beleidsintenties en deze nota. Er is geen tegenstrijdigheid tussen de aanpak die vanuit de Europese Commissie – voortbouwend op het voortgangsrapport – wordt gesuggereerd, en de bespreking van het zeven-sporen-beleid met de sociale partners en de Vlaamse regering.

Het is een goede suggestie van uwentwege om de federale minister van Arbeid te vragen binnen de Interministeriële Conferentie, de gewesten direct te betrekken bij het voortbouwen op dit voortgangsrapport.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Actuele vraag van de heer Johan Weyts tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de aanleg van een nieuwe kade voor de haven van Zeebrugge

De voorzitter : Aan de orde is de actuele vraag van de heer Weyts tot de heer Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de aanleg van een nieuwe kade voor de haven van Zeebrugge.

De heer Weyts heeft het woord.

De heer Johan Weyts (Op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, collega's, mijnheer de minister, om tegemoet te komen aan de sterke groei van het ro-ro-vervoer en het containerverkeer, diende het havenbestuur van Zeebrugge begin 1994 een aanvraag in voor de aanleg van een bijkomende container- en ro-ro-kade. Dit project was noodzakelijk, aangezien de capaciteit voor ro-ro-activiteit verzadigd was, en de containertrafiek voortdurend groeien aan een tempo van 6,7 percent per jaar. De laatste jaren was die groei in Zeebrugge uitzonderlijk hoog.

Het project Wielingen werd door de administratie Waterinfrastructuur en Zeewezen uitzonderlijk gunstig beoordeeld, gezien de hoge kosten-batenratio. Op 25 januari 1995 bracht de Vlaamse Havencommissie positief advies uit, en op 19 april keurde de Vlaamse regering dit dossier goed. De nodige kredieten waren voorzien om vanaf 1995 investeringen uit te voeren. Uit onderzoek bleek echter

dat de kaaimuur beter in het Albert II-dok kon worden gebouwd, vooral om louter technische redenen. De kosten-batenratio voor deze nieuwe inplanting is dezelfde gebleven als die voor de oorspronkelijke locatie. Daardoor veranderde de aard van het project helemaal niet, net zo min als de investeringskost. Op vijf juli volgde dan ook een gunstig advies van de havencommissie. Dit advies werd door u evenwel niet overgemaakt aan de regering, en u heeft toch een aanvullende opdracht gevraagd aan de havencommissie, nopens de evolutie van de containertrafiek. Uiteindelijk hebben wij op 28 september het antwoord gekregen waaruit duidelijk bleek dat de vraag van Zeebrugge gerechtvaardigd was. Tot onze grote verbazing blijkt nu evenwel dat de kredieten voor 1995 werden geschrapt, en dat voor 1996 helemaal niets is voorzien. Ik wil dus – ik denk ook namens de collega's van mijn regio – volgende vragen stellen.

Ten eerste : vanwaar komt de plotse negatieve wending die dit dossier heeft gekregen, na de aanvraag tot eenvoudige herlocatie van de kade. Ten tweede : waarom werden de voorziene kredieten ingetrokken nog voordat de positieve adviezen werden voorgelegd aan de Vlaamse regering ? Ten derde kan een beslissing niet meer worden uitgesteld, aangezien de bouw van een operationele kade minstens vier jaar duurt. Tegen wanneer kunnen wij uw beslissing verwachten ? Ten vierde : is de vooropgestelde complementariteit van de Vlaamse havengemeenschap geen bijkomend argument om de voorziene uitvoering van dit Zeebrugs project effectief mogelijk te maken, temeer daar uitingen van rivaliteit slechts leiden tot besluitseloosheid of inefficiënte investeringen.

De voorzitter (Op de tribune) : Mijnheer Weyts, u heeft uw vragen perfect geformuleerd. In de toekomst mag u ze echter niet meer aflezen. Het reglement stelt dat een actuele vraag zonder papier moet.

Minister Baldewijns heeft het woord.

Minister Eddy Baldewijns : Mijnheer de voorzitter, collega's, de problematiek die de heer Weyts ons schetst is ons uiteraard bekend. Ik zou wel één nuancering aan de beoordeling willen toevoegen, mijnheer Weyts. Ik denk overigens dat we niet zomaar kunnen zeggen dat er een negatieve benadering is van het dossier. Het hangt er een beetje van af hoe we het dossier bekijken.

Voorafgaand zou ik een nuancering willen aanbrengen in verband met de wijzigingen in het dossier. Oorspronkelijk was er vanuit het havenbestuur van Zeebrugge een duidelijke, goed gemotiveerde vraag om een ro-ro-kade aan te leggen aan het Wielingendok. Achteraf, ook als gevolg van evoluties die zich voordoen in deze economische sector, heeft men de vraag gesteld om in de plaats van een ro-ro-kade een containerkade te mogen uitbouwen aan het Albert II-dok. Aangezien het hierbijhorende advies

Baldewijns

van de Vlaamse havencommissie toch enkele lacunes vertoonde, heb ik voorgesteld en opdracht gegeven om twee bijkomende onderzoeken te doen.

Een eerste onderzoek bestond erin na te gaan hoe de containertrafiek naar de Vlaamse havens zich in de toekomst zouden kunnen ontwikkelen. In een tweede luik van deze bijkomende vraag wilden we een overzicht krijgen van de mobiliteit vanuit deze havens. Dit was voor Zeebrugge zeker een belangrijk gegeven, omdat ik er ook van overtuigd ben dat de verbinding met het binnenland in ieder geval optimaal moet zijn, indien we deze haven tot volledige bloei wensen te laten komen.

Wat is er intussen gebeurd ? Intussen is een bijkomende studie afgeleverd door de Vlaamse Havencommissie. Ik heb aan mijn diensten gevraagd om ze te onderzoeken, zodat we zeer snel tot een conclusie kunnen komen. Het tweede luik van de opdracht, zijnde de mobiliteitsstudie, werd door de Vlaamse Havencommissie doorgeschoven naar de mobiliteitscel van onze administratie. Hierover hebben we nog geen gegevens, maar dit is belangrijk voor de ontwikkeling. Het kan geen hinderpaal zijn om tot een visie ter zake te komen.

Mijnheer Weyts, ik ben het er met u over eens dat we de havenproblematiek op een globale manier moeten bekijken. Het is van het allergrootste belang na te gaan wat de functies van onze verschillende Vlaamse havens kunnen zijn en hoe we ervoor zorgen dat elke haven in de beste omstandigheden het grootste rendement kan krijgen met minimale inspanningen vanuit de overheid. Hoe kunnen we het beste rendement krijgen op de meest redelijke manier ? In dit kader bekijken we nu deze dossiers. Eerstdaags hoop ik tot een beslissing te kunnen komen ter zake. Eerstdaags wil niet zeggen morgen, maar de eerstvolgende dagen. Ik zal dit ook aan de regering voorleggen, zodat we daarover van gedachten kunnen wisselen.

Een bijkomende opmerking hangt samen met de opportuniteitskeuze die men moet maken. Wordt het bedrag dat stond ingeschreven in het fysisch programma voor dit jaar, al dan niet gehandhaafd ? Wat is er voorzien voor 1996 ? Voor 1996 is er voor Zeebrugge iets voorzien, al is het niet nominatief voor een kade nominatief ingeschreven. De gelden van 1995 zijn uiteraard niet aanbesteed, omdat de beslissing ter zake uitblijft. Dit betekent niet dat deze gelden van Zeebrugge zullen worden afgeroomd . Ik wil graag een inspanning leveren opdat de middelen die we vanuit de regering ter beschikking wensen te stellen, ook ten volle zullen kunnen worden gebruikt. Het ligt niet in mijn bedoeling een groot kruis te halen over de plannen van Zeebrugge. Alleen moeten we nagaan hoe we dit, net zoals ook door de Vlaamse Havencommissie is aangehaald, het best positioneren in de tijd. Ik herhaal de

term positioneren in de tijd, die ook twee keer in het verslag van het advies van de Vlaamse Havencommissie voorkwam.

Maar het gaat er niet om eventuele rivaliteiten tussen verschillende Vlaamse havens ten top te drijven. Onze Vlaamse havens kunnen elkaar in het kader van de complementariteit aanvullen en moeten zeker ook de bloei krijgen die ze verdienen.

De voorzitter : De heer Weyts heeft het woord.

De heer Johan Weyts : Mijnheer de minister, ik dank u voor dit antwoord. Ik reken erop dat de kredieten die u voorziet voor 1995 in ieder geval worden toegewezen. Het is al te gek dat een investering van 110 miljard frank te Zeebrugge verloren zou gaan, als we de afwerking niet verzorgen. U weet dat we voor Zeebrugge klanten hebben die dit vragen.

De groei van de containertrafiek in Zeebrugge beliep 26 percent sinds 1991. We moeten ook rekening houden met een bouwtijd van 4 jaar. Voor de belangen van onze klanten is het absoluut noodzakelijk dat we de kredieten van 1995 kunnen benutten en dat voor 1996 eveneens noodzakelijke kredieten worden voorzien.

Minister Eddy Baldewijns : Mijnheer de voorzitter, ik wil ter aanvulling toch even nuanceren. De gelden die ter beschikking worden gesteld, zullen voor Zeebrugge worden aangewend, maar we zullen zien in welke tijdsplanning dit moet gebeuren.

Mijnheer Weyts, ik merk op dat we bij dergelijke grote problemen uiteraard goed moeten nagaan wat de mogelijkheden zijn in de toekomst en wat de behoeften zijn. Er is nog containercapaciteit op verschillende vlakken, zelfs in Zeebrugge op dit moment. We zullen goed moeten timen wanneer men al dan niet bijkomende infrastructuur nodig heeft. Precies deze oefening heb ik aan mijn eigen diensten opgedragen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

VOORSTEL VAN MOTIE van de heren Johan De Roo en Gilbert Bossuyt houdende overeenstemming van het besluit van de Vlaamse regering van 22 november 1995 tot herverdeling van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995 met de inhoud en de doelstellingen van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995

– 29 (1995-1996) – Nrs. 1 en 2

Vorstel tot spoedbehandeling

De voorzitter : Dames en heren, de heren De Roo en Bossuyt hebben op basis van artikel 39, punt 1, h van het Reglement de spoedbehandeling gevraagd van het voorstel van motie van de heren De Roo en Bossuyt houdende overeenstemming van het besluit van de Vlaamse regering van 22 november 1995 tot herverdeling van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995 met de inhoud en de doelstellingen van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995.

Vraagt nog iemand het woord ? (*Neen*)

Dan zullen we ons straks bij stemming hierover uitspreken.

ACTUELE INTERPELLATIES (*Regl. art. 83*)

Actuele interpellatie van de heer Steve Stevaert tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de afsluiting van elementaire nutsvoorzieningen

De voorzitter : Aan de orde is de actuele interpellatie van de heer Stevaert tot de heer Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de afsluiting van elementaire nutsvoorzieningen.

De heer Stevaert heeft het woord.

De heer Steve Stevaert (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, er staat hier een geschreven actuele interpellatie over de afsluiting van elementaire nutsvoorzieningen. Ik zou dit in een iets ruimer kader willen plaatsen. We naderen de kerstperiode. Is er sneeuw dan betekent dit voor ons allen een witte kerst. Waar ik echter niet van overtuigd ben, is dat het een witte kerst zal zijn voor alle Vlamingen. Mijnheer de minister, voor sommige Vlamingen zal het – sneeuw of geen sneeuw – een zwarte kerst zijn. Er bestaan een aantal indicaties, zeker in het dossier van de nutsvoorzieningen, die wijzen op een stijgende problematiek, op extreme armoede in het rijke Vlaanderen.

Ik stel de vraag aan de hele Vlaamse regering, en aan minister Peeters in het bijzonder, over het mechanisme van de uitsluiting. Ik vraag dat de regering werk maakt van de oprichting van een kadaster waarin alle uitsluitingsmechanismen voorkomen en telkens onderzocht wordt welke instrumenten men kan ontwikkelen om hiertegen iets te on-

dernemen. Ik pleit er voor niet de ingewikkelde discussie te voeren over welk niveau bevoegd is voor deze materie. De kansarmen wensen hierover immers in het geheel geen discussie. We mogen niet aan communautaire haarklieverij doen, maar moeten deze problemen oplossen. Vlaanderen kan op dit vlak initiatieven nemen. Ik zou dan ook een aantal voorstellen willen doen.

Ten eerste stijgt het aantal faillissementen in Vlaanderen drastisch. Ik zal u de cijfers bezorgen, mijnheer de minister. Er zijn ruwweg genomen twee vormen van faillissement : sommige gefailleerden worden rijker naarmate ze de boeken neerleggen. Anderen gaan één maal failliet en komen daardoor hun hele leven in extreme armoede terecht. Hetzelfde verhaal stelt zich met een strafregister. Sommigen worden rijker naarmate hun strafregister langer wordt. Anderen hebben een kleine vermelding op hun register en komen in de extreme armoede terecht.

Dergelijke mechanismen moeten bekeken worden. We moeten telkens de mogelijkheden onderzoeken. Ik denk dat we op Vlaams niveau hieromtrent een coördinatie moeten opstarten.

Mijnheer de minister, ik ben heel blij dat u, in het kader van uw bevoegdheden van Huisvesting en Stedelijke Vernieuwing een inclusief beleid wil voeren. Ik denk dat er mogelijkheden zijn om voor de meest noodlijdenden iets te doen.

Wat de afsluitingsproblematiek betreft, denk ik dat er oplossingen bestaan. Vandaar het door mij ingediende voorstel van decreet omtrent de 6 ampère. Dit is haalbaar en draagbaar voor de energiesector. Ik denk echter dat we dit tot andere nutsvoorzieningen zoals water en gas moeten uitbreiden.

Wat de tariefmaatregelen betreft, zou ik willen pleiten voor de ontwikkeling van een geheel sociaal en ecologisch programma. Op dit ogenblik betaalt iemand die meer stroom verbruikt minder per kilowatt. In Vlaanderen worden de WOW-betalers beloond en is er een heksenjacht op wanbetalers. Wanbetalers is dan nog een relatief begrip. Indien we kunnen komen tot het systeem van een ampèremeter, zou men veel sneller op de bal spelen. Men dient dan minder kordaat op te treden wanneer iemand achterstallige betalingen heeft. Zo kan men veel sneller het stijgen van de rekeningen en de sociale ellende tegengaan. Dit is perfect financieerbaar door de sector. Meer nog, om deze problematiek te regelen, moet ook de mogelijkheid van een kwijtscheldingsfonds voorzien worden.

Er zijn tal van initiatieven via de OCMW-sector. Nu probeert men een oplossing te vinden door de problemen van de zwakkeren te centraliseren. Op die manier laat men het OCMW, dat per definitie een zwakke factor is op het gemeentelijke niveau, voor deze lasten opdraaien. Laat

Stevaert

een rijke sector voor deze solidariteit opdraaien en laat ons binnen die sector een solidariteitssysteem creëren. Nu is het immers zo dat arme steden en gemeenten vaak, via het OCMW, geconfronteerd worden met armoede. Andere gemeenten daarentegen hebben nauwelijks een belastingvoet. Gebeurt dit rechtstreeks via de energiesector, krijgt men een veel solidairder en makkelijker systeem. Dit werkt niet ten koste van de belastingbetaler. Bovendien is er nog 500 miljoen frank in het Energie Controle Comité aanwezig. Dit geld komt minstens in aanmerking om tariefmaatregelen te bekostigen. Zo kunnen we misschien een uitsluitingsmechanisme uit de weg ruimen.

Er zijn echter ook nog andere sectoren waar zich hetzelfde probleem stelt. Deze behoren wellicht tot de federale bevoegdheden. Toch zou ik de Vlaamse regering willen oproepen tot overleg en een gecoördineerde aanpak, om die mechanismen zoveel mogelijk uit de wereld te helpen. Ik weet dat hierover net een rapport gepubliceerd werd. Ik zou een fijnere en meer pragmatische aanpak willen. Zo zou er, bij wijze van spreken, per maand een maatregel tegen deze mechanismen getroffen kunnen worden. Dan wordt het volgend jaar een goed jaar.

De voorzitter : De heer Cardoen heeft het woord.

De heer Georges Cardoen : De mensen die kampen met armoede zijn niet diegenen die op de barricaden staan om hun levensomstandigheden aan te klagen. Integendeel, het zijn die mensen die hun problemen zo goed mogelijk proberen te verbergen voor de buitenwereld.

Iedereen heeft het recht op een levensnoodzakelijk welzijn. Daar horen een aantal elementaire nutsvoorzieningen bij, zoals gas, water, elektriciteit en een degelijke huisvesting. Ze zijn onlosmakelijk verbonden met een menswaardig dagelijks leven. Het siert de heer Stevaert dat hij in dit halfroend opnieuw de aandacht op deze problematiek trekt. Maar hij staat daarmee niet alleen : ook de christen-democraten delen die zorg.

Het is mijn overtuiging dat we alles moeten doen om het probleem van de armoede uit onze maatschappij te bannen. Maar ik vind dat elke gemeente over een gepast instrument beschikt, namelijk het OCMW. Hierover verschil ik van mening met de heer Stevaert. Het OCMW moet de eerste rol spelen bij het ontwikkelen van een kansarmoedebeleid. Niemand weet immers beter dan de mensen van het OCMW met welke problemen migranten, werklozen, daklozen, alleenstaanden en bestaansminimumtrekkers kampen. Ik vraag me af of het kadaster van uitsluitingsmechanismen dat de heer Stevaert voorstelt, meer zal opleveren dan de informatie waarover de OCMW's op dit ogenblik beschikken. Ik ben niet tegen zo een kadaster, maar ik vraag me af of het nieuwe infor-

matie zal opleveren. Als de minister zo een kadaster van uitsluitingsmechanismen zou laten opmaken, moet hij de OCMW's daarbij betrekken.

Ik pleit voor decentralisatie : het armoedebeleid kan men niet vanuit Brussel voeren. Men moet snel en doortastend kunnen optreden. Het meest geschikt is daarvoor het lokale niveau.

Ook bij het probleem van de nutsvoorzieningen speelt het OCMW een belangrijke rol. De maatschappijen die nutsvoorzieningen leveren, zouden contact moeten opnemen met het OCMW, iedere keer dat er betalingsmoeilijkheden opduiken. Dat gebeurt nu al in een groot aantal gemeenten. Een oplossing moet gevonden worden door overleg tussen de maatschappij, de wanbetaler en het OCMW. Het is dus belangrijk om hierbij het lokaal niveau, namelijk het OCMW te betrekken. (*Applaus bij de CVP*)

De voorzitter : Minister Peeters heeft het woord.

Minister Leo Peeters (Op de tribune) : Ik dank de beide heren voor hun tussenkomst over deze schrijnende problematiek die de laatste veertien dagen in de aandacht werd gebracht. De Vlaamse regering heeft met het oog op de interministeriële conferentie een aantal initiatieven op gang gebracht. De heer Stevaert heeft niet gezegd dat het zijn bedoeling is om tot een individuele registratie te komen. Ik wil benadrukken dat dit zou leiden tot een stigmatisering van de betrokken personen en dat dit dus op elke manier moet worden vermeden. Zoals de heer Stevaert zei, zijn de uitsluitingsmechanismen bekend. Ze werden onlangs gepubliceerd in het jaarrapport armoede en sociale uitsluiting, waar de professoren Vrancken en Geldof hun jaarlijkse resultaten hebben bekend gemaakt. De uitsluitingsmechanismen zijn dus gekend en werden in kaart gebracht. We weten ook dat de kloof alleen door een sterke overheid kan worden overbrugd.

Armoede heeft betrekking op een netwerk van sociale uitsluitingen. Op meerdere gebieden moet er werk worden verricht. Het inclusieve beleid is een noodzaak. De Vlaamse regering heeft al een heel stuk van de weg afgelegd. Ik wil de heer Stevaert wijzen op het bestaan van het VIKa dat samenwerkt met de verschillende departementen en daarover rapporten uitbrengt. Jaarlijks wordt een vooruitgangsrapport uitgebracht, waarin ieder binnen zijn beleidsdomein rapporteert over de genomen maatregelen en hun gevolgen, evenals de maatregelen die nog moeten worden getroffen. We hebben de dynamiek van het VIKa willen bevorderen en hebben themagroepen opgestart. Deze zullen voor de eerste keer verslag uitbrengen in het volgende vooruitgangsrapport.

We hebben niet gearzeld om de informatie waarover we reeds beschikken, te gebruiken in de interministeriële

Peeters

conferentie. Een 10-puntenprogramma werd voorgelegd en we hebben enkele concrete resultaten geboekt. De heer Stevaert haalde zelf enkele voorbeelden aan, zoals de falingen en het probleem van de schuldbeheersing. De heer Martens beschikt nu over de mogelijkheid om via de OCMW's initiatieven te nemen. De heer Stevaert heeft ook een voorstel van decreet over de energievoorziening klaar. Op de interministeriële conferentie werd gezegd dat de toepassing in Brussel wordt uitgebreid tot Vlaanderen. Dit impliceert dat van het voorstel van decreet van de heer Stevaert, een ontwerp kan worden gemaakt. De regering kan dan overgaan tot de uitvoering van dit ontwerp tegen de volgende interministeriële conferentie. Deze zal plaats vinden over drie maanden. Dit is zonder twijfel goed nieuws voor de heer Stevaert. De heer Cardoen heeft gesteld dat men het OCMW zal moeten betrekken bij een dergelijk beleid. Dat is terecht, en dat is ook de afspraak met de bevoegde collega. In de interministeriële conferentie heeft hij ook de bevoegdheid daartoe gekregen, en wij zullen daar ook snel werk van maken. U hoeft zich daarover geen zorgen te maken, het is in goede handen bij minister Martens.

Ik verwonder er mij een beetje over, mijnheer Cardoen, wanneer u zegt dat voor de aanpak van het armoedebeleid precies decentralisatie de oplossing zal zijn. Ik ben er eerder van overtuigd dat dit niet zo is. Als wij bij de discussie zien met welke problemen wij worden geconfronteerd, is het vooral vanuit het Vlaams Gewest dat wij initiatieven zullen moeten nemen en maatregelen moeten bijsturen. Tegelijkertijd moeten wij daartoe mogelijkheden geven naar de OCMW's en de lokale besturen.

Ik ben van mening dat de collega's een aantal interessante suggesties hebben aangebracht waar we verder rekening mee zullen houden binnen de VIKA-werkgroepen. Mijnheer Stevaert, ik wil trouwens uw suggestie betreffende het kadaster meegeven aan de werkgroepen om dit in detail te bekijken.

Wij zullen een aantal structurele maatregelen moeten nemen. Wij zijn gestart met een eerste reeks van tien, en voor de helft ervan zijn wij al tot onmiddellijke initiatieven gekomen. Voor een aantal andere zullen wij dit moeten bekijken binnen een aantal werkgroepen die op gang worden gebracht. Wij zullen een reeks van voorstellen proberen te bekijken om werk te maken van de globale problematiek, en dit volgens de afspraak in het verslag over de armoede.

Er is de afspraak dat deze interministeriële conferentie om de drie maanden vergadert, vooral met het oog op het nemen van zeer concrete maatregelen. Dat is het allerbelangrijkste, en daarmee zijn de armen het meeste gebaat. Wij hebben ook het engagement genomen dat de organi-

saties die rechtstreeks de belangen van deze armen vertegenwoordigen bij de besprekingen betrokken worden.

Actuele interpellatie van mevrouw Sonja Van Lindt tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de toewijzing van de consultatiebureaus voor het jonge kind

Actuele interpellatie van de heer Kris Van Dijk tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de herstructurering van Kind en Gezin

De voorzitter : Aan de orde zijn de samengevoegde actuele interpellaties van mevrouw Van Lindt tot de heer Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de toewijzing van de consultatiebureaus voor het jonge kind en van de heer Van Dijk tot minister Martens, over de herstructurering van Kind en Gezin.

Mevrouw Van Lindt heeft het woord.

Mevrouw Sonja Van Lindt (Op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het strategisch plan voor kinderopvang binnen Kind en Gezin ligt aan de basis van de rationalisering van de consultatiebureaus voor het jonge kind. Kind en Gezin wou vooreerst de dienstverlening van de consultatiebureaus verhogen, naar kwaliteit, bereikbaarheid, huisvesting en uitrusting.

Onze VLD-fractie kon zich terugvinden in het concept van waaruit het strategische plan deze hervormingen wou doorvoeren, wetende dat bij de toewijzing kon worden gewerkt met objectieve criteria. Er zou worden gewaakt over de spreiding van de consultatiebureaus over gans Vlaanderen, wat een maximale bereikbaarheid voor iedereen impliceerde binnen een redelijke afstand. De consultatiebureaus zouden worden gevestigd in neutrale lokalen, die toegankelijk zijn voor iedereen, ongeacht zijn politieke, filosofische of godsdienstige overtuiging.

Daarnaast stelde Kind en Gezin terecht bijkomende voorwaarden naar inrichting. Mijnheer de minister, dit was een signaal naar een nieuwe politieke cultuur, maar het bleef bij dagdromen. Er werd plots een stap teruggezet, en de uitspraken van de voorzitter van Kind en Gezin, mevrouw D'Hondt, waren in dat opzicht toch duidelijk. Het liep fout met de uitvoering van het strategisch plan, en met de geografische spreiding van de consultatiebureaus. Vele gemeentebestuurders uitten reeds hun ongenoegen.

– *De heer Marc Olivier, eerste ondervoorzitter, treedt als voorzitter op.*

Van Lindt

Op sommige plaatsen zijn er binnen een afstand van 1,5 km 3 bureaus. Elders moet men 10 km rijden om er een te vinden. Ondanks de toewijzing van 284 consultatiebureaus zijn er dus nog heel wat blinde vlekken in Vlaanderen.

Er werd evenmin voorzien in neutrale lokalen, wetende dat meer dan 65 percent van de toewijzingen politiek zijn gekleurd. Consultatiebureaus werden toegewezen op basis van de politieke kleur van de inrichters, ook al bestonden er voor dezelfde regio aanvragen van openbare besturen die volledig voldeden aan de kwaliteitseisen. Om aan het euvel van de niet-gevulde kwaliteitseisen te verhelpen, voorziet Kind en Gezin zelf zonder enige schaamte in een overgangperiode van 3 jaar. Zo krijgen aanvragers die onterecht een toewijzing hebben gekregen ruim de tijd om hun infrastructuur aan te passen aan de voorwaarden. Of hoe een kromme weg terug rechtgetrokken kan worden met een beetje politieke wil.

Op deze wijze hebben een aantal gemeenten en OCMW's hun aanvraag op een weinig correcte manier afgewezen gezien. Dit bracht natuurlijk heel wat misnoegdheid mee. Ik meen dan ook dat Kind en Gezin zijn opdracht, zoals ingeschreven in het decreet van 1984 over de oprichting van Kind en Gezin, heeft overtreden, meer bepaald inzake artikel 3 paragraaf 3. Dit artikel stelt duidelijk dat de instelling bij het volbrengen van haar taak de ideologische, filosofische en godsdienstige overtuiging moet respecteren van de personen en verenigingen waartoe zij zich richt moet respecteren.

De VLD vindt dat bij de organisatie van de consultatiebureaus in eerste instantie de aanvragen van de openbare besturen op hun merites hadden moeten worden beoordeeld. Zij zijn immers de instanties bij uitstek die als neutraal kunnen worden beschouwd. Zelfs indien een gemeentebestuur uitsluitend is samengesteld uit vertegenwoordigers van een politieke partij, dan nog dient het gemeentelijke OCMW garant te staan voor het respecteren van de politieke, filosofische en godsdienstige overtuiging van ieder die op haar een beroep doet.

Deze strategie mijnheer de minister, zou bovendien passen binnen het partnership met de gemeenten en de provincies, een beleidslijn die de regering zou volgen en die ze nog niet zo heel lang in haar regeerakkoord schreef.

Gegeven dit ongenoegen bij velen durf ik enkele vragen stellen. Acht u het mogelijk, mijnheer de minister, uiteindelijk een beleid in nieuwe stijl ingang te laten vinden. Wij stellen vandaag, samen met de lokale beleidsverantwoordelijken vast, en dit via de media, dat Kind en Gezin een loopje heeft genomen met de uitvoering van het strategisch plan, meer bepaald met de spreiding van de consul-

tatiebureaus. Hoe denkt Kind en Gezin of u, hieraan te verhelpen ?

Wij menen eveneens dat bij de keuze van de lokalen een voorkeur werd gegeven aan politieke motieven eerder dan de keuze te laten vallen op een neutraal gebouw, eigendom van of in huur genomen door de gemeente of het OCMW.

Hoe denkt u hiertegen te reageren ? Op welke wijze denkt u de lokale besturen objectief te informeren over de reden van hun niet-erkenning ? Zal de terugkeer naar de oude stijlformule – wij bedoelen hiermee de bevriende zuilen dienen – de doelstellingen niet hypothekeren ? Kan na 3 jaar – een termijn zoals gesteld in het strategisch plan, en waarbinnen alle consultatiebureaus zich dienen in regel te stellen – geen externe consulting worden georganiseerd om daadwerkelijk na te gaan of aan alle voorwaarden is voldaan, gesteld in het strategisch plan ? Via dezelfde pers vernemen wij dat ook bepaalde mensen in hun job bedreigd zijn. (*Applaus bij de VLD en de VU*)

De voorzitter : De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, een klein jaar geleden raakte bekend dat Kind en Gezin, het vroegere kinderheil, zich zou herstructureren. Er waren twee duidelijke redenen om dat te doen.

Ten eerste. De beschikbare middelen lieten niet toe om alle consultatiebureaus uit te rusten voor de noden van vandaag.

Ten tweede. Sommige doelgroepen hadden meer aandacht nodig. Het opzet bestond erin het aantal bureaus te verminderen en toch meer aandacht voor de zwakken in de samenleving te hebben.

Vandaag is het duidelijk wat de inkrimping van het aantal bureaus in de praktijk betekent. De meer dan 1.000 consultatiebureaus worden afgeslankt tot 288. Meer dan twee bureaus op drie moeten verdwijnen. Deze drastische vermindering, waarbij talrijke gemeenten zonder consultatiebureau komen te staan, vereist grote verplaatsingen van de bezoekers. Op die manier gaat een sterke troef van Kind en Gezin, namelijk een vlot bereikbaar bureau om de hoek, compleet verloren. Zelfs medewerkers die de verplaatsingen niet zien zitten, haken af.

Laat ons ervan uitgaan dat de afslanking noodzakelijk is. Dan zouden we toch mogen aannemen dat de spreiding zou gebeuren op basis van objectieve gegevens zoals bevolkingsdichtheid, bestaande werking, te verwachten nataliteit, enzovoort.

Van Dijck

Een voorbeeld uit de praktijk. In de regio Geel werden op basis van deze objectieve gegevens vier consultatiebureaus gepland : één voor Geel, één voor Mol, één voor Balen, en één voor Laakdal en Meerhout samen. Dit idee werd echter snel van tafel geveegd. Geen vier, maar vijf bureaus : twee in Geel, twee in Mol, één voor Balen, en geen enkel voor Laakdal en Meerhout. Mol en Geel zijn uitgestrekte gemeenten, maar we stellen vast dat de twee bureaus, elk van een andere zuil, op loopafstand van elkaar liggen. Mijnheer en mevrouw met baby, wat kiest u : rood of oranje ? (*Applaus bij de VU*)

Niet de spreiding naar objectieve gegevens gaf de doorslag, noch de nataliteit of de bestaande werking, maar wel de kleur, de verzuiling. Bestaande pluralistische, neutrale VZW's worden onverbiddelijk van de kaart geveegd, terwijl nog op te richten, zuilgebonden VZW's in het leven worden geroepen. Vrijwilligers die decennia lang hun diensten aanboden, worden opzij geschoven. Met andere woorden, als het kleuren pallet maar in evenwicht is : 65,4 percent katholiek, 19,2 percent socialistisch, 8,4 percent pluralistisch en 7 percent mij voorlopig onbekend.

Het feit dat vele gemeenten zonder consultatiebureau verder moeten, legt een zware hypotheek op het heil van onze kinderen, voornamelijk dan van kinderen in kansarme gezinnen. De tweede hoofdrede van de herstructurering, namelijk aandacht voor de zwakken, vervalt zo tot een karikatuur.

Kansarmen zullen de eersten zijn die afhaken, de eersten die zich niet zullen verplaatsen buiten de gemeente, de eersten bij wie de motivatie om een consultatiebureau te raadplegen zal dalen. De signaalfunctie van het consultatiebureau naar andere diensten toe, vervalt volledig.

In kleinere gemeenten, waar de geneeskundige zorgen niet het niveau halen van de steden, daar er geen kinderartsen zijn, geen ziekenhuizen, enzovoort, worden anno 1995 witte vlekken gecreëerd. Een elementaire basisgezondheidszorg wordt ondermijnd.

Wat baat een beleid naar kansarmen toe, wat baten woorden, wanneer daden, beleidsdaden het omgekeerde bewerkstelligen ?

Mijnheer de minister, graag had ik een antwoord op drie concrete vragen. Ten eerste, welke maatstaven werden nu echt gehanteerd voor de spreiding ? Ten tweede, hoeveel bureaus werden toegewezen aan een vroeger bestaande werking en hoeveel aan nieuwe VZW's ? Ten derde, kan de minister zich verzoenen met deze herstructurering, waarvan ik enkele tekortkomingen, formuleerde ? Zo het antwoord neen is, wat gaat de minister dan ondernemen ?

Ook wij hebben een voorstel, een simpel voorstel. Het werkt besparend, de spreiding zou ideaal zijn en elke doelgroep kan optimaal bereikt worden. Elk OCMW in Vlaanderen krijgt de opdracht om een consultatiebureau in te richten. Voor het onthaal doet men beroep op alle initiatieven binnen de gemeente die werkzaam waren in het oude systeem. Zo worden de medewerkers van alle kleuren verplicht om samen te werken. Zo krijgt men echt pluralisme. Elke gemeente zou zo minstens één bureau hebben, een 320-tal in heel Vlaanderen, waarbij grotere agglomeraties nog altijd bijkomende antennes kunnen inrichten.

Mijnheer de minister, het doet mij pijn dat het welzijn van onze kinderen minder van tel is dan het uitbouwen van de zuil, wat onomstotelijk bewezen is. Onze kinderen verdienen beter. (*Applaus bij de VU, de VLD, het VB en AGA-LEV*)

De voorzitter : Mevrouw Van Den Heuvel heeft het woord.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel (Op de tribune) : Collega's, mijnheer de minister, het strategisch plan voor de preventieve kinderopvang van Kind en Gezin staat nu niet ter discussie, daar werd vroeger al over gedebatteerd. Ik heb echter veel vragen bij het feit dat men 1.000 consultatiebureaus terugschroeft naar ruim 300, en daarbij beweert dat de bereikbaarheid en toegankelijkheid voldoende zal worden gegarandeerd. Ik heb nagegaan waar de nieuwe bureaus zouden worden ingeplant. Voor de regio Brugge bijvoorbeeld, vervalt men van 15 naar 3 bureaus. Ik heb op de kaart nagemeten dat men een 20-tal km zal moeten afleggen met het openbaar vervoer dat daar helemaal niet voor uitgebouwd is. Ik stel die bereikbaarheid ernstig in vraag. Ik weet niet of u ervaring hebt in het gebruiken van het openbaar vervoer met een baby aan de hals en een peuter in de buggy. Ik kan u garanderen dat dit niet meevalt. Er zijn echter heel wat mensen die verplicht zullen worden op die manier naar het consultatiebureau te gaan.

Ik zou u een aantal vragen willen stellen over de manier waarop die 300 overblijvende bureaus werden uitgekozen en toegewezen. De collega's voor mij hebben daar reeds op gewezen. Ik heb vernomen dat die herstructurering grondig voorbereid werd door de administratie, die een drietal uitgangspunten had om die spreiding te plannen.

Een eerste uitgangspunt was een verantwoorde spreiding, het tweede in de buurt van de doelgroep en het derde een garanderen van het neutraal karakter van het consultatiebureau. De administratie had blijkbaar zijn werk niet goed genoeg gedaan, want de raad van beheer heeft het overgedaan. Het resultaat was heel anders en roept vragen op. Over die verantwoorde spreiding zijn er al voor-

Van den Heuvel

beelden aangehaald. Er zijn inderdaad gemeenten waar men over meerdere bureaus beschikt, dat kan een noodzaak zijn. Wanneer echter blijkt dat deze in aanpalende straten gehuisvest zijn of op ongeveer 700 meter of anderhalve kilometer van elkaar, dan stel ik mij daar vragen bij, tenzij dat het inderdaad de bedoeling is één bureau per politieke kleur te voorzien.

Als tweede voorwaarde werd gesteld dat de consultatiebureaus in de buurt van de doelgroep dienen te liggen. Ik vraag mij af of kansarme groepen effectief gebruik zullen gaan maken van die nieuwe consultatiebureaus. Eén klein voorbeeldje : Aartselaar staat bekend als een eerder rijke gemeente en zou over een consultatiebureau beschikken. De vlakbij gelegen Rupelstreek-gemeenten Hemiksem, Niel, Schelle – waarvoor men wel eens het woord kansarmoede gebruikt – beschikken niet over een consultatiebureau. Ook de ontsluiting van dit gebied via het openbaar vervoer is bijzonder moeilijk. Men veronderstelt dat iedereen die een consultatiebureau wil bezoeken over een eigen wagen beschikt.

Wat het neutrale karakter betreft, heb ik cijfers gehoord die buiten alle proporties zijn. Zestig percent van de consultatiebureaus zouden van katholieke signatuur zijn, dertig percent van socialistische signatuur, dan nog een beperkt aantal van pluralistische en onbekende strekking. Als we dan ook nog vaststellen, gezien de voorgeschiedenis misschien normaal en aanvaardbaar, dat die consultatiebureaus gehuisvest zullen zijn in Gildenhuizen en Volkshuizen, dan worden ouders of grootouders die van deze bureaus gebruik wensen te maken, verplicht kleur te bekennen. Het zal dan in de meeste gevallen rood of oranje worden.

Graag had ik op drie vragen een concreet antwoord gekregen. Ten eerste, werd volgens u die bedoelde optimale spreiding in functie van de doelgroep bekomen ? Kan u vrede nemen met het resultaat dat er nu is ? Ten tweede, stel dat deze spreiding niet optimaal bevonden wordt, wanneer voorziet u een evaluatie ? Hoe zou u dan ingrijpen om deze spreiding te optimaliseren ? Ten derde, hoe zou men de neutraliteit die men voor ogen had garanderen ? Ik dank u. (*Applaus bij AGALEV, de VU en de VLD*)

De voorzitter : Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq (*Op de tribune*) : Geachte voorzitter, heren ministers, collega's, ik wil ingaan op een aantal uitgangspunten uit het strategisch plan van Kind en Gezin.

Een eerste uitgangspunt was de verhoging van de kwaliteit van de consultatiebureaus. Daarvoor werkte men

een basispakket uit voor gewone consultatiebureaus en een aanvullend pakket voor risicogroepen. Men heeft ook gesleuteld aan het opleidingsniveau van de artsen werken voor deze consultatiebureaus. Men voorziet ook meer tijd voor de consultaties.

Een ander uitgangspunt dat meespeelt in die strategische planning van consultatiebureaus – en ik heb hier nog niet zoveel over gehoord – is de essentiële rol van vrijwilligers bij de uitbouw van deze consultatiebureaus.

De voorzitter : De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Ik zou mevrouw Becq willen vragen of zij misschien in de raad van bestuur van Kind en Gezin zit, aangezien zij blijkbaar is ingewijd in de geheimen van de goden.

De voorzitter : Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq (*Op de tribune*) : Misschien hebt u ook het jaarverslag gekregen van Kind en Gezin. Hierin staat de strategische planning van Kind en Gezin uitgelegd, en wordt als element naar voren gehaald dat men inderdaad met die kwaliteit wil werken, met een basispakket van een bepaald aantal uren, enzovoort. We hebben het jaarverslag ter beschikking gekregen in de commissie Welzijn op het moment van de hoorzitting van Kind en Gezin.

Tussen haakjes en voor alle duidelijkheid wil ik zeggen dat ik geen deel uitmaak van de raad van bestuur van Kind en Gezin.

De voorzitter : U hebt dus het verslag gekregen, mijnheer Van Vaerenbergh ?

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Ik betwist niet dat we het verslag hebben gekregen, maar de gloed en het enthousiasme waarmee mevrouw Becq het standpunt van Kind en Gezin verdedigt verwondert mij, al is het natuurlijk lovenswaardig.

Mevrouw Sonja Becq : Misschien is dit wel een nieuwe stijl, mijnheer Van Vaerenbergh.

Terugkomend op mijn betoog wil ik de rol van de vrijwilligers onderstrepen. Ze hebben een belangrijke rol gespeeld in de uitbouw van de consultatiebureaus. Het is mede dank zij vrijwilligersorganisaties dat de consultatiebureaus ontstaan zijn. Ze spelen ook nu nog steeds een belangrijke rol bij onthaal, bekendmaking, enzovoort.

De voorzitter : Mevrouw Maes heeft het woord.

Mevrouw Nelly Maes : Mevrouw Becq, ik moet u zeggen dat een aantal van die vrijwilligsters zeer ontgoocheld zijn omdat consultatiebureaus die ze met zeer veel moeite

Maes

hebben opgezet, in landelijke gemeenten zijn afgeschaft ten voordele van de centra. (*Applaus*)

Mevrouw Sonja Becq : Ik denk dat u gelijk hebt als u zegt dat heel veel vrijwilligers ontgoocheld zijn. We mogen immers niet vergeten dat die vrijwilligers eigenlijk mee gezicht geven aan die consultatiebureaus, ervoor zorgen dat ze sociaal verankerd zijn en dat de mensen ze kennen. Ik denk dat het belangrijk is dat we hier in de Vlaamse Raad ook die vele vrijwilligers durven bedanken die zich jarenlang belangeloos geëngageerd hebben, en dit ook op moeilijke uren. Er zijn immers al veel consultatiebureaus die 's avonds tussen zes en acht consultatiebureaus openhouden.

Het is logisch dat Kind en Gezin niet heeft gebroken met de traditie om de consultatiebureaus te laten omringen en te ondersteunen door vrijwilligers. Mede als gevolg daarvan en omwille van hun lange traditie heeft de christelijke sector inderdaad een belangrijk aandeel in de toegewezen consultatiebureaus. Ik wil wel onderstrepen dat, procentueel gezien, de christelijke sector niet meer consultatiebureaus heeft dan vroeger.

Mijnheer de voorzitter, men heeft mij onderbroken en ik zie dat ik nu in tijdsnood kom.

De voorzitter : U krijgt 1 minuut extra.

Mevrouw Sonja Becq : Ik wil ook nog zeggen dat, wanneer men gemeentelijke initiatieven zal opstarten, het de vrijwilligers uit die organisaties zullen zijn waarop men een beroep zal doen.

Ik wil terloops vermelden dat, wanneer ik vroeger naar een consultatiebureau ging, ik niet wist welke kleur dat consultatiebureau had. (*Rumoer*) Ik betreur dat de discussie nu vooral wordt gehouden rond politieke aspecten, terwijl toch de kwaliteit primeert.

Betreffende de spreiding, zijn er verschillende criteria gehanteerd. Blijkbaar gaat men ervan uit dat iedereen over een wagen beschikt. Ik betreur dat verschillende goed draaiende bureaus de deuren moeten sluiten. Er wordt ook vastgesteld dat er niet voldoende consultatiebureaus aanwezig zijn in risicogebieden, of dat er ook geen antennes zijn ingeplant. Sommige regio's – het gaat dan om landelijke gebieden – vallen zelfs helemaal uit de boot.

In die zin zou ik u willen vragen of u als voogdijminister wil aandringen om een laatste ronde te houden waarbij nogmaals wordt gekeken naar risicogebieden waar men geen of onvoldoende consultatiebureaus heeft, en naar regio's met een grote oppervlakte die wegens een te laag geboortecijfer niet in aanmerking komen voor de inplanting van een bureau. Er zou ook nog eens moeten worden

gekeken naar de goed functionerende bureaus die genoeg kinderen hadden.

Ik denk dat ook van belang is dat er in deze context aandacht wordt gegeven aan de uitbouw van de regiohuizen, die toch ook een bepaalde ondersteuning kunnen geven in die gemeenten die voor de inplanting van een consultatiebureau uit de boot vielen.

De voorzitter : Mevrouw Becq, mag ik u vragen om af te ronden.

Mevrouw Sonja Becq : Ik zou ook willen vragen dat men geen drie jaar meer wacht met een eerste evaluatie wat betreft de bereikbaarheid, zowel naar aantal kinderen maar ook naar de bereikbaarheid, bijvoorbeeld met het openbaar vervoer. Is er ooit gedacht aan een rijdend consultatiebureau voor die streken waar men minder bevolking heeft, maar waar het toch ook om een grote oppervlakte gaat ? Hebt u reeds zicht in hoeverre dit een nuloperatie wordt ?

Bovendien vind ik het heel belangrijk dat er accurate informatie aan de bevolking wordt verstrekt. De bevolking moet weten waar ze aan toe is. Ik heb zonet de interpellaties gehoord. De heer Van Dijk spreekt van 288 consultatiebureaus.

De voorzitter : Mevrouw Becq, u zit nu al drie minuten boven uw tijd. Ik had u één minuut gegeven en u neemt er twee extra.

Mevrouw Sonja Becq : Ik zou de nadruk willen leggen op een goede informatie voor de jonge ouders. De eerste drie maanden krijgen ze bezoek van een sociaal verpleegkundige, maar daarna moeten zij zelf de stap zetten naar een consultatiebureau. Ik denk dat daar informatie vanuit de overheid en uiteraard ook vanuit de gemeente heel belangrijk is. (*Applaus bij de CVP*)

De voorzitter : De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk : Excuseer, u heeft het over juiste informatie, maar dat getal 288 komt letterlijk uit een persmededeling van Kind en Gezin zelf. Als dat fout is, dan is dat mijn verantwoordelijkheid niet.

Mevrouw Sonja Becq : Ik zeg niet dat het uw verantwoordelijkheid is. Ik wil alleen maar wijzen op het feit dat informatie heel belangrijk is, zeker voor diegenen voor wie de consultatiebureaus bedoeld zijn.

De voorzitter : De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, vanuit de SP-fractie wil ik eraan toevoegen dat in de regio momenteel heel wat mensen ontevreden zijn over de toekenning van de consulta-

Maes

tiebureaus. Kind en Gezin hanteert maatstaven die niet altijd conform de adviezen van hun eigen inspectie zijn. Die adviezen worden al eens met de voeten getreden. Ik ken voorbeelden uit de praktijk, waarbij men toewijzingen heeft gedaan, niettegenstaande uit het inspectieverlag blijkt dat men helemaal niet voldoet aan de basisvoorwaarden. Bovendien werden kandidaat-consultatiebureaus in dezelfde gemeente, die wel aan de basisvoorwaarden voldeden, genegeerd.

Mijnheer de minister, wanneer een openbaar bestuur voldoet aan de voorwaarden, moet er absolute voorrang gegeven worden aan dat openbare bestuur. Bij de toekenning door Kind en Gezin kan ik mij inderdaad niet ontdoen van de indruk dat men inderdaad naar een grotere verzuiling gaat. (*Applaus bij de VLD en AGALEV*) Mijnheer Denys, ik heb uw applaus niet nodig om te zeggen wat ik moet zeggen.

Ik zou dan ook willen vragen dat de minister dat Kind en Gezin alsnog zijn beslissingen zou hernemen. De beslissingen moeten correcter zijn, en gebaseerd op hun eigen inspectie. Ons voorstel is in elk geval dat er absolute voorrang zou worden gegeven aan de openbare besturen, als die voldoen aan alle voorwaarden.

De voorzitter : Minister Martens heeft het woord.

Minister Luc Martens (*Op de tribune*) : Het is misschien goed te herhalen wat de verhouding is tussen de voogdijminister en een Vlaamse overheidsinstelling. Dit is een autonome parastatale die gesprekken kan voeren over de grote beleidslijnen en waaraan middelen ter beschikking worden gesteld. Maar er gebeuren geen interventies bij de raad van beheer die zijn autonome verantwoordelijkheid neemt. Dit is ook het geval in dit dossier, waarvan de voorgeschiedenis aanvangt op 24 maart 1993, toen men heeft beslist strategische plannen op te stellen, doelstellingen te definiëren, de plannen uit te tekenen, te operationaliseren en uit te voeren. Noch van mezelf noch vanuit mijn kabinet is er een tussenkomst gebeurd om in één of ander opzicht een beslissing te beïnvloeden inzake de lokalisatie of toewijzing. We zijn wel eind november tussen beide gekomen om hen eraan te herinneren dat ze op een budgettair orthodoxe wijze moesten werken en dat, zoals initieel afgesproken, het strategisch plan integraal moest worden gerealiseerd binnen het budget. Dit is een duidelijk kader en dit is ook de enige interventie die is gebeurd. Laat het duidelijk zijn dat er geen enkele politieke beïnvloeding is geweest. Als u op de een of andere manier zou kunnen aantonen dat ik me daarin vergis, dan kunt u dit ook openbaar maken.

De voorzitter : Vraagt u het woord, mijnheer Denys ?

De heer André Denys : Ja. Ik hoor de minister net zeggen dat er geen enkele politieke beïnvloeding is geweest.

Minister Luc Martens : Van mij uit en vanuit mijn kabinet is er geen enkele tussenkomst geweest.

De heer André Denys : Ik heb geluisterd naar de verklaring van mevrouw D'Hondt op de televisie.

Minister Luc Martens : Zij zit niet op mijn kabinet.

De heer André Denys : Mevrouw D'Hondt heeft gezegd dat ze er rekening mee houdt dat Vlaanderen een pluralistische maatschappij aan het worden is en dat ze er voorstander van is. Indien er geen politieke druk was geweest, hadden we misschien iets anders gedaan. Mevrouw D'Hondt heeft in haar interview dus zelf laten blijken dat er politieke druk is geweest. Nu is het aan u om uit te maken of die politieke druk van u gekomen is of van een andere kant, maar er is in ieder geval politieke druk geweest. Dat heeft mevrouw D'Hondt gezegd. Nu moet u niet doen alsof er niets aan de hand is. Het is duidelijk dat de verzuilde politiek hier heeft meegespeeld. Het is uw opdracht als verantwoordelijke minister ter zake op te treden.

Minister Luc Martens : Mijnheer Denys, ik laat de uitspraken en de verklaringen van mevrouw D'Hondt uiteraard voor haar rekening. Ik kan alleen herhalen dat er vanuit mijn kabinet geen enkele schriftelijke of telefonische tussenkomst is geweest om het dossier te beïnvloeden.

De heer André Denys : Ofwel liegt u hier, ofwel liegt mevrouw D'Hondt. Het is een van beide.

Minister Luc Martens : Mijnheer Denys, ik herhaal dat ik niets dan de waarheid spreek. Naast de inhoudelijke discussie is er de wijze waarop men uiteindelijk vorm heeft gegeven op het terrein. Inhoudelijk is het duidelijk dat men een aantal dingen wilde reorganiseren en een aantal vernieuwingen wilde doorvoeren om te komen tot een betere dienstverlening. Men zocht naar een globaal programma van dienstverlening aan kinderen die preventief werd aangeboden over een periode van drie jaar. Hierbij wilde men er in elk geval in slagen om te komen tot een globale bezetting, waarbij ieder kind de kans krijgt om te worden onderzocht en opgevolgd. Men heeft zeer hoge streefcijfers vooropgesteld die men precies via de reorganisatie wil herverdelen. Ten tweede wil men ook de preventie uitbreiden door niet alleen het medische maar ook het sociale en het pedagogische aspect uit te werken. Ten derde wilde men ook een onderscheid inbouwen tussen het consult van de arts en de sociaal verpleegkundige, dermate dat men beide invalshoeken goed aan bod zou kunnen laten komen. Men heeft ook de beschikbare tijd aanzienlijk opgedreven van ongeveer 8 minuten naar 20

Martens

minuten. Men kan de kinderen met andere woorden beter onderzoeken.

Men heeft nu ook aandacht voor de interculturele bemiddelaars, wat niet onbelangrijk is in een aantal gebieden. Men beschikt nu reeds over een tiental mensen.

Een vijfde en laatste kwalitatieve verbetering is dat de arts beter geïntegreerd wordt in het bureau, in die zin dat hij de passende opleiding heeft genoten en zich moet willen bijscholen, zij het dat hij jeugdgezondheidszorg gestudeerd heeft, zij het dat hij pediater van vorming is. Met andere woorden, er zijn een aantal kwalitatieve eisen die men zichzelf opgelegd heeft, waardoor men hoopt 100 percent van de gezinnen te bezoeken en te realiseren dat 75 percent van de kinderen in het eerste levensjaar onderzocht kan worden, net als 75 percent in het tweede levensjaar en 50 percent in het derde levensjaar. Bovendien heeft men inhoudelijke-kwalitatieve aandacht gehad voor de kansarme regio's, door er preventieve zorgcentra's op te richten. In die zin heeft men vanaf 1 januari in Antwerpen, Brussel en Gent, maar ook in Ronse en Menen – de regio's waar volgens objectieve criteria duidelijk kansarmoede heerst – voorzien in de inbreng van bijkomende steunpunten en ervaringsdeskundigen. Deze deskundigen hebben ervaring met kansarmoede en willen hun eigen expertise inbrengen ter ondersteuning van de gezinnen. Zo hebben we bijvoorbeeld in Antwerpen reeds een achttal van deze deskundigen kunnen inbrengen. Men wilde, zowel voor het modale als het kansarme gezin, tot een kwalitatief betere dienstverlening komen. Deze verloopt nu frequenter en op een hoger niveau. Qua tijdsbesteding is de toegankelijkheid beduidend verbeterd en de bureaus zijn aantrekkelijker en hedendaagser uitgebouwd. Ik geloof dus dat het Strategisch Plan in zijn doelstellingen in elk geval alle verdere steun verdient.

Wat de toewijzing betreft had Kind en Gezin als uitgangspunt om niet langer zelf consultatiebureaus te leiden. Dit werd aan derden uitbesteed : VZW's, gemeenten, verenigingen. De huidige initiatiefnemers, de gemeenten of de OCMW's werden dan ook uitgenodigd zich kandidaat te stellen. We hebben vastgesteld dat er een 500-tal aanvragen binnenkwamen : 300 hiervan waren afkomstig van de koepel Kind en Preventie. Dat dit gebeurt is geenszins verbazingwekkend : als men het huidige veld bekijkt stelt men vast dat bijvoorbeeld de KAV die mevrouw Becq goed kent – voor de invoering van het nieuwe systeem over 60 percent van de consultatiebureaus beschikte. Dit maar om de huidige toestand met de nieuwe te vergelijken. Men stelt vast dat tot op vandaag de SWV traditioneel een belangrijk aandeel had in het geheel van die bureaus. De Raad van Beheer had zich met andere woorden tot doel gesteld de zaak open te stellen en de kandidatu-

ren af te wachten. Zij moest vervolgens tussen de 500 aanvragen kiezen. Welke principes heeft men hierbij gehanteerd ?

Het eerste principe is een goede spreiding. Dat betekent niet dat men in elke gemeente een bureau wou inplanten. Men heeft regio's uitgetekend met ongeveer twaalfhonderd geboorten per jaar. Waar er genoeg aanwezigen waren, organiseerde men twee zittingen per week. Die kregen een centrumfunctie, zodat men aanwezig was bij een grote concentratie van kinderen.

Daarna heeft men in de landelijke, geïsoleerde gebieden waar er geen dertig maar slechts 15 kinderen per zitting aanwezig waren, antennes opgericht. Zo werden er tweeëntwintig antennes goedgekeurd : negentien in Vlaanderen, twee in Brussel en één in Voeren. Daarbij werd ook rekening gehouden met de afstand : zo een antenne moet op een afstand van meer dan vijf kilometer liggen.

Op basis van die twee criteria alleen al werden 60 regio's, 288 consultatiebureau en 22 antennes opgericht en worden 88 percent van alle kinderen opgevangen. Meer concreet : 57.488 pasgeboren kinderen worden op een behoorlijke manier opgevangen. Dat is een goed resultaat.

De discussie gaat over de overige elf percent. Daarvoor heeft men ook objectieve criteria toegepast. Er waren vijfhonderd aanvragen : 75 percent kwamen van Kind en Preventie en van de Socialistische Vooruitziende Vrouwen ; de overige 25 percent kwam van gemeenten, OCMW's en lokale verenigingen. Er was bijgevolg zeer weinig vraag van de kant van de gemeenten, OCMW's en lokale verenigingen. In totaal kwamen 50 van de 500 aanvragen van gemeenten en van OCMW's. (*Onderbreking*)

Ik geef u gewoon de feiten die ik heb gekregen. Voor die overblijvende elf percent werden deze vijf criteria gehanteerd. Ten eerste, werden de bestaande initiatieven gehonoreerd. We wensten geen tabula rasa, maar wel de organisaties te behouden die goed functioneerden, die in het verleden inspanningen hadden geleverd en vrijwilligers hadden gemobiliseerd.

Tweede criterium was de capaciteit die men had om vrijwilligers te mobiliseren. Derde criterium was de samenwerking tussen het consultatiebureau en een gezondheidscentrum. Vierde criterium was de huidige bezettingsgraad van het consultatiebureau. Het laatste criterium was de ligging en de lokalen.

Een aantal van de collega's hebben kritiek geuit die betrekking heeft op dat laatste criterium. Ze vroegen zich af hoe in een stad twee consultatiebureaus zo dicht bij elkaar werden ingeplant ? Dat komt omdat de organisatie die een aanbod deed, dat precies op die plaats wenste te

Martens

organiseren. Men heeft de spreiding in zijn geheel dus wel goed georganiseerd, maar binnen de gemeenten zelf is de spreiding niet goed gelukt. Daar was men afhankelijk van een bepaalde initiatiefnemer en men heeft die initiatiefnemer niet altijd kunnen overtuigen een andere locatie te zoeken.

Wat is het resultaat ? 183 consultatiebureau werden toegewezen aan Kind en Preventie, 47 aan de Socialistische Vooruitziende Vrouwen, 23 aan de gemeenten en de OCMW's en 22 aan lokale VZW's die meestal verbonden zijn met de gezondheidscentra. Als men dat resultaat vergelijkt met de vroegere toestand en met de aanvragen, dan blijkt dat men de verhoudingen in elk geval goed heeft gerespecteerd. Ik geloof niet dat men de Raad van bestuur van Kind en Gezin kan beschuldigen dat werd gekozen voor consultatiebureaus die door de bevolking niet werden gewaardeerd. Men is uitgegaan van de inschrijvingscijfers en de bestaande situatie.

De drempel moet laag en neutraal zijn. In het verleden werd deze eis al gesteld : ook in vrijwilligersorganisaties met een levensbeschouwelijke dimensie moet het werk worden verricht op een toegewijde en neutrale wijze. De meeste organisaties hebben in het verleden bewezen aan deze eis van neutraliteit te kunnen voldoen. Het is de intentie van Kind en Gezin de werking van dit plan permanent te evalueren. Hiervoor zal zelfs beroep worden gedaan op externe instanties.

Inhoudelijk is dit plan een duidelijke poging tot kwaliteitsverbetering. Met respect voor het budget, heeft men geprobeerd om een spreiding tot stand te brengen. Ik geef grif toe dat de toewijzing van locaties in steden en gemeenten, de nodige vragen oproept. Ook dit zal worden geëvalueerd en we moeten daaruit de nodige lessen trekken. Het is belangrijk dat dit plan in werking treedt, dat alles goed wordt geëvalueerd en dat men krachtig reageert bij niet opvolging van het plan.

Ik heb nog niet geantwoord op alle vragen, die werden gesteld. Het antwoord op de vraag naar externe consulting, is positief. Er is nog geen toewijzing, maar er is wel reeds een afspraak over gemaakt.

Mevrouw Van Lindt heeft een vraag gesteld over de tewerkstelling. Het is inderdaad zo dat een aantal contractuelen – 22 of 25 – zullen afvloeien. Kind en Gezin moet zijn opdrachten vervullen binnen het budget. Ook de globale reorganisatie moet binnen dit budget worden gerealiseerd. Dit vraagt de nodige inspanningen. Ik heb persoonlijk aan de regeringscommissaris gezegd dat hier niet wordt van afgeweken.

De vraag van de heer Van Dijk over de vroegere bureaus heb ik beantwoord. De juiste verhouding ken ik niet, maar dat kan ik laten opzoeken.

Mevrouw Becq vroeg of er nog een nieuwe ronde kwam. Dat is niet zo. De raad van bestuur van Kind en Gezin heeft op 29 november een beslissing genomen die zal worden uitgevoerd. Bijsturing zal gebeuren op basis van de evaluaties.

We moeten de uitbouw van de regiohuizen optimaliseren. Het idee van een rijdend bureau werd vorig jaar besproken. De kostprijs was echter te hoog.

Wat de nuloperatie betreft, denk ik dat de communicatie met en de informatie voor de bevolking belangrijk zijn. Het is niet goed dat instellingen zich via de pers trachten te profileren. Grote inspanningen moeten worden geleverd, opdat degenen voor wie de instellingen zijn bestemd zijn, op de hoogte worden gebracht van de werking. Het is belangrijk dat zij hun weg vinden in deze instellingen.

Ik heb geprobeerd een antwoord te geven op de gestelde vragen. Zijn er nog bijkomende vragen ?

De voorzitter : Mevrouw Van Lindt heeft het woord.

Mevrouw Sonja Van Lindt : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik dank de minister voor zijn uitleg. Hij heeft ons de nodige informatie gegeven over de kwaliteitsverbetering, de dienstverlening, de toekenningscriteria en het percentage van bereikbaarheid, waarbinnen de consultatiebureaus ten dienste van de gemeenschap en de jonge moeders zullen werken.

Ik dank u voor uw toezegging om na drie jaar een externe consulting te organiseren om precies na te gaan of alle consultatiebureaus aan de criteria beantwoorden. Op één vraag heb ik echter geen antwoord gekregen. Wij stellen vast dat vele gemeentebesturen niet zijn erkend. U hebt geen uitleg gegeven of die gemeentebesturen via een gemotiveerd verslag kennis zullen kunnen nemen van de reden waarom zij niet werden erkend. Dit zal misverstanden bij de betrokken lokale besturen wegwerken. Vanuit onze fractie betreuren wij dat de lokale besturen, al is dit maar een beperkt aantal, worden uitgesloten. Ik heb daar nog steeds mijn bedenkingen bij.

Ik betreurt het dat wij de lokale besturen niet als gesprekspartner hebben uitgekozen, goed wetende dat er in vele gemeenten een goed gestoffeerd dossier was, waaruit bleek dat zij precies aan de criteria beantwoordden. Anderen, die wel werden geselecteerd, voldeden echter niet aan de criteria. Daar heeft dus duidelijk politieke lobbyïng – excuseer mij de uitdrukking – gespeeld. Daarom zal onze fractie een motie indienen.

De voorzitter : De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik wil u danken voor de duidelijke uitleg. Ik heb echter een wrange nasmaak wanneer u met de cijfers voor de dag komt.

Mijnheer de minister, als wij de politieke verdeling bekijken in Vlaanderen, van de lokale besturen, dan ligt daar reeds een antwoord. De mensen van Kind en Preventie – en dat is hun volste recht – storten zich als bijen op een pot honing en zijn op de gemeentebesturen afgegaan met de vraag om namens hen aanvragen in te dienen. U stelt nu dat slechts 50 gemeenten een aanvraag hebben ingediend, maar er is dus wel degelijk een andere dimensie in deze zaak.

De voorzitter : Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik meen dat er een laatste ronde nodig is bij Kind en Gezin, specifiek naar risicogebieden en grotere regio's. Des te meer, daar er naar aanleiding van die besprekingen afspraken zijn gemaakt tussen de gemeenten onderling en tussen gemeenten en privé-organisaties, waar men eigenlijk hoopte, nadat de consultatiebureaus waren toegekend, via antennes een en ander naar spreading te kunnen regulariseren. Ik denk dat hierdoor heel wat wrevel is ontstaan omdat er verwachtingen waren gecreëerd. Daarom zou ik nogmaals willen pleiten voor deze laatste ronde.

De voorzitter : Minister Martens heeft het woord.

Minister Luc Martens : Mijnheer de voorzitter, ik denk dat wij tegenover instellingen zoals Kind en Gezin een orthodox beleid moeten voeren. Zij weten binnen welk kader zij hun budgettaire beslissingen moeten nemen. Ik wens niet mee te spelen in een spel waarbij men in een eerste ronde een groot deel toewijst, en waarbij men in de laatste ronde onder externe druk de budgetten zou moeten overschrijden.

Laat ons duidelijk zijn, er is een budget dat moet worden gerespecteerd. Als er bijsturing nodig is, dan moet dit gebeuren op grond van de evaluaties met een open geest. Ik wil hier aan meewerken, maar het is duidelijk dat de beslissingen in een laatste ronde genomen zijn zoals gepland. Ik denk niet dat ik op dit ogenblik kan tussenkomen, want dan zullen wij dat heel stelsel van criteria opnieuw in beweging brengen. Ik ben vooraf niet tussenkomen, en ik zal dus achteraf ook niet tussenkomen. Het is de evaluatie die voor mij de basis zal zijn om op te treden.

Aan mevrouw Van Lindt wil ik nog twee vragen stellen. Ik denk dat u terecht pleit voor het gemotiveerde verslag.

Ik zal in elk geval – ook aangespoord door uw opmerkingen – vandaag nog aan de diensten van Kind en Gezin meedelen dat zij voldoende uitleg geven bij hun beslissing, zodat duidelijk is voor de gemeenten op welke basis de beslissing genomen werd.

Ik denk dat dit in een open beleid normaal is. Het blijft een fundamenteel debat over de verhouding tussen de opdracht van de gemeentelijke OCMW's en het vrij initiatief ; dit omvat het hele veld van cultuur, welzijn en gezondheidszorg.

Daar zit een spanningsveld. In welke mate moeten de gemeenten en de OCMW's een rol spelen, en wat met het vrij initiatief ? Persoonlijk ben ik een groot voorstander van het vrij initiatief en ik denk dat de VLD dat ook is. Ik zou zeggen : niet alleen in de economische sfeer, ook op andere vlakken moeten we kunnen aanvaarden dat er engagement is, dat mensen op het vlak van cultuur en welzijn initiatief nemen. Dit moet ook kunnen vanuit een levensbeschouwelijk perspectief.

De voorzitter : Mijnheer Van Grembergen heeft het woord.

De heer Paul Van Grembergen : Als dat vrij initiatief betekent dat de enen alleen maar vrijheid hebben en de anderen geen vrijheid, dan is er fundamenteel iets fout. (*Applaus bij de VU*)

De voorzitter : Minister Martens heeft het woord.

Minister Luc Martens : Ik zal met u akkoord gaan mijnheer Van Grembergen, indien dit in de praktijk blijkt. Ik heb duidelijk gezegd dat zij een open opstelling hebben, die hadden ze ook in het verleden en er waren geen klachten. Als er klachten zijn, worden die in elk geval correct behandeld.

Ik vrees dat dit een fundamenteel debat is, dat morgen op vele andere vlakken aan bod kan komen. Wat vertrouwen ik toe aan de gemeente en het OCMW enerzijds en aan het vrij initiatief anderzijds ?

Kijk naar het succes van het vrij onderwijs, waar in het secundair onderwijs 75 percent zit van alle kinderen. Dit heeft te maken met een keuze op basis van cultuur of manier van werken. Ik pleit dus ook voor veel openheid. Het is nu aan de vrije initiatieven om te bewijzen dat ze ons vertrouwen verdienen.

Met redenen omklede moties

De voorzitter : Tot slot van deze interpellatie werden twee met redenen omklede moties ingediend : één door mevrouw Van Lindt, de heer Van Vaerenbergh en mevrouw Van Den Heuvel en een tweede door mevrouw Merckx en de heer Swinnen.

Voorzitter

Wij zullen deze moties drukken en laten ronddelen. Wij zullen ons daar tijdens een volgende plenaire vergadering over uitspreken.

Het incident is gesloten.

Actuele interpellatie van de heer Johan Sauwens tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de federale ecotaksen en het Vlaams afvalbeleid

Aan de orde is de actuele interpellatie van de heer Sauwens tot de heer Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de federale ecotaksen en het Vlaams afvalbeleid.

Mag ik u er nogmaals op wijzen dat de eerste interpellant een spreektijd heeft van 15 minuten en degene die zich daarbij aansluiten 5 minuten.

De voorzitter : De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik heb mijn interpellatie ingediend op 17 november. Op dat ogenblik was ze bijzonder actueel omdat de opvolgingscommissie een wat eigenaardig advies had geformuleerd. De interpellatie blijft echter nog steeds actueel omdat men in een bepaalde krant kan lezen dat de Vlaamse regering deze week haar advies wou formuleren omtrent een beslissing die de federale regering intussen heeft genomen om de wet op de ecotaksen te wijzigen. We staan hier voor een dubbel probleem. Enerzijds is er de uitholling van het Vlaams afvalbeleid door een aantal federale beslissingen, en anderzijds is er de sluipende besluitvorming die het Vlaams parlement buitenspel dreigt te zetten in deze belangrijke materie.

De beslissing van de federale regering om een ecotaks in te voeren op alle drankverpakkingen, leidt tot de gelijk-schakeling van recyclage met hergebruik. Dit staat haaks op alle initiatieven die ter zake in onze buurlanden zijn genomen. Nederland, Duitsland en de Scandinavische landen hebben duidelijk geopteerd voor hergebruik om de afvalberg zo klein mogelijk te maken. Ook in de privé-sector is er een groeiend bewustzijn rond de problematiek. Een aantal drankproducenten, maar vooral de groot-distributie heeft zich verenigd in de NV FOST PLUS, met de bedoeling de recyclage te stimuleren. Op die manier willen zij weerstand bieden aan de dreigende ecotaks en tegelijk munt slaan uit de steeds groter wordende afval-

berg. Ik citeer in dat verband uit een artikel van De Morgen van 29 november : de Vlaamse regering zal de federale overheid geen spaak in het wiel steken over de omstre-den ecotakswetgeving.

Het kabinet van de Vlaamse minister van Leefmilieu maakte gisteren bekend dat de Vlaamse regering haar beleid zal afstemmen op het wetsontwerp, dat in feite indruist tegen het Vlaams regeerakkoord. We moeten op dezelfde golflengte zitten van de federale regering, zei een woordvoerder van het kabinet Kelchtermans gisteren. De Vlaamse regering kan niet alles opblazen. In het Vlaams afvalstoffenplan 1991-1995 staat duidelijk vermeld dat we opteren voor hergebruik, vervolgens voor recyclage en nadien voor verbranding van verpakkingen. Toch maakte hetzelfde kabinet gisteren duidelijk dat de Vlaamse regering niet dwars zal of kan liggen. Ze zal de violen gelijkstemmen met de federale regering. Volgende week en waarschijnlijk morgen op de ministerraad zal de Vlaamse regering haar advies formuleren. Indien de regionale regeringen niet akkoord gaat met het wetsontwerp, dan beland de wetgeving op de ecotaksen in een rechtsvacuüm.

We hebben als Volksunie van in het begin gesteld dat de ecotaks een taks is die eigenlijk niet betaald zou hoeven te worden. We stellen hier eens te meer vast dat het milieubelang in het gedrang wordt gebracht door een aantal zogezegd economische belangen. Het is enkel diegene die zich het best heeft georganiseerd, die zijn gelijk zal halen.

Er zijn een aantal drankproducenten zoals SPA en enkele Belgische bierfabrikanten die zich hebben geïntegreerd in het nieuwe beleid. Maar anderen zoals Coca Cola en een aantal Franse drankproducenten stellen dat het hergebruik van de flessen zal leiden tot te veel verplaatsings- en transportkosten.

Uit alle studies blijkt dat hergebruik voor de milieubalans te verkiezen is. De opvolgingscommissie zegt dat ze daar niet helemaal is uitgeraakt na twee jaar studiewerk. We komen tot een situatie dat die afvalberg, die op dit ogenblik in Vlaanderen al bijzonder groot is geworden, zich vertaalt in 450 kilogram huishoudelijk afval per Vlaming in 1993. Dit is bijna anderhalve kilogram per dag.

Intussen is er op 1 jaar tijd voor het hele Vlaams Gewest een toename met 227.000 ton. In totaal wordt er dus nu bijna 3 miljoen ton huishoudelijk afval geproduceerd. Indien men dit in volume zou uitdrukken, dan zal het belang van de drankverpakkingen in de afvalberg alleen maar toenemen.

Mijnheer de minister, ik lees even voor uit het Afvalstoffenplan '91-'95, dat van uw hand is en onder uw politieke verantwoordelijkheid is opgesteld : voor de realisatie van de hoofddoelstellingen gelden als randvoorwaar-

Sauwens

den de kwantitatieve beheersing, vervolgens de kwalitatieve beheersing, evenwichtig beleid, enzovoort. Het is duidelijk dat we in dat Vlaams Afvalstoffenplan, dat de goedkeuring van het parlement heeft gekregen, en in de regeerverklaring, evenals in uw eigen beleidsnota, ook heel duidelijk hebben gezegd dat we die afvalberg moeten verkleinen.

We zien spijtig genoeg dat daar in de realiteit niets van in huis komt. De houding van de Vlaamse regering en de houding van de Vlaamse Raad is essentieel in hetgeen nu aan het groeien is als een voldongen-feitenpolitiek. Bovendien gebeurt alles vanuit een vrij gesloten besluitvormingscircuit. Een circuit dat door de federale regering wordt geregeld en waar de hand van de industrie en van het Fost Plus zeer duidelijk in terug te vinden is. Fost Plus is op alle terreinen van ons maatschappelijk bestel zeer actief. Men probeert duidelijk het recyclagegeven als een realiteit op te dringen. Anderzijds stellen we vast dat de ecotaks-wet, in de verminkte vorm waarin ze tot stand dreigt te komen, perfect op maat van Fost Plus is geschreven.

Er zijn nu reeds een aantal industrieën die al investeringsbeslissingen genomen hebben. In Vlaanderen gaat het om een bedrag van 3 miljard frank. Dit werd gebruikt om zich aan te passen aan hetgeen bij wet zou worden opgelegd. We stellen nu vast dat een aantal drankproducenten na de beslissing van de ministerraad van 24 november 1995 al uitdrukkelijk gezegd hebben dat ze gaan overschakelen van de herbruikbare glazen flessen naar de wegwerpverpakkingen. Dat is de realiteit. Er is reeds 450 kilogram afval per inwoner per jaar. Dit zal zeker nog toenemen. In volume zal het belang daarvan nog veel groter worden. Ik stel vast dat Vlaanderen dit zomaar laat gebeuren.

Mijn vraag is dan zeer concreet, mijnheer de minister : wat wenst u te doen om het Vlaamse afvalbeleid concreet vorm te geven ? Welk advies heeft de Vlaamse regering geformuleerd omtrent deze wijziging van de ecotaks-wet ? Wat is de minister van plan te ondernemen tegen het feit dat de Mina-raad, de belangrijkste gewestelijke adviescommissie inzake milieu, buitenspel is gezet in dit zeer belangrijk dossier ? Gaat de minister een advies vragen aan de Mina-raad ? U weet dat de opvolgingscommissie meer dan twee jaar aan dat dossier heeft gewerkt en uiteindelijk slechts tien dagen heeft gegeven aan de Mina-raad om over zo'n omvangrijk dossier een advies te formuleren.

Is de minister akkoord met mijn stelling dat door niet te kiezen voor hergebruik, de ecotaks zijn doel zal voorbij-schieten en belangrijke repercussies zal hebben op het tot nu toe gevoerde Vlaamse beleid, met de prioriteit voor

preventie en hergebruik ? Is de minister van plan het negeren van Vlaamse beslissingen aan te klagen bij de federale overheid ? Wat denkt hij van dit federaal paternalisme ? Is de minister van plan de nodige stappen te ondernemen om het Vlaamse afvalbeleid op de ingeslagen weg met een vastgelegde afvalhiërarchie te houden ? Zal de minister de federale regering en de opvolgingscommissie, waarin het gewest afgevaardigden heeft, de Vlaamse afvalhiërarchie doen respecteren ? Heeft de minister voor de goedkeuring van dit federaal ontwerp enig overleg gepleegd met de federale regering, en welke zijn de standpunten die zijn ingenomen ? Dan is er nog het probleem van het evaluatiegegeven, dat in heel dit prioritair afvalverwerkingsgegeven van de recyclage zal moeten worden gehanteerd. Welk criterium zal de minister hier voorstellen ? Wenst de minister hierover advies te vragen aan de Mina-raad ? (*Applaus bij de VU*)

De voorzitter : De heer Geysels heeft het woord.

De heer Jos Geysels (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik geef kort een aantal puntjes in aansluiting op wat de heer Sauwens hierover gezegd heeft. Ik juich het toe dat hij vanuit een andere fractie dit dossier, dat ons zo nauw aan het hart ligt, en blijkbaar anderen minder aan het hart ligt, ondersteunt. Ik had wel de teneur en de vastberadenheid waarmee de heer Sauwens dit dossier op dit moment verdeelt, ook graag gezien tijdens de vorige zittingsperiode. Hij weet wellicht dat tijdens die zittingsperiode de Vlaamse regering niet minder dan drie maal akkoord is gegaan met het uitstel dat toen werd gevraagd door eerste minister Dehaene.

Dat het nu gaat om een verderdragend besluit, doet hier niet ter zake. De argumentatie die u nu ontwikkelt, is dezelfde als die van de twee vorige jaren. Daarbij worden een aantal doelstellingen, die op het Vlaams niveau worden geuit, terzijde geschoven.

Ik zou aan de minister hetzelfde willen vragen als wat de heer Van Grembergen en ikzelf vorige week tijdens het vragenuurtje hebben gevraagd. Ik vraag dat de Vlaamse regering gebruik maakt van de rol die de federale wet voor haar bestemd heeft. Het gaat hier niet om een adviserende rol. Zij heeft nog veel meer mogelijkheden. De Vlaamse regering moet immers instemmen met het ontwerp van eerste minister Dehaene. Als de Vlaamse regering dus neen zegt, dan gaat het niet door. Daarom wil ik drie elementen vernoemen.

Ten eerste gaat eerste minister Dehaene, ondanks alle retoriek in zijn ontwerp van wet en zijn memorie van toelichting, wat betreft de hiërarchie van preventie-hergebruik-recyclage, de facto naar een gelijkstelling. Dat is strijdig met de geest van het afvalstoffenplan. Het is zelfs

Geysels

strijdig met alle belangrijke elementen van het afvalstoffenplan en strijdig met de exacte bepaling op pagina 185 van het afvalstoffenplan in verband met drankverpakkingen.

Ten tweede heeft de voorzitter van de Mina-raad gezegd dat de voorstellen van eerste minister Dehaene strijdig zijn met de adviezen van die Mina-raad en strijdig met de bepalingen van het afvalstoffenplan. Hij herinnert er in zijn brief aan de opvolgingscommissie aan dat dit ontwerp de facto die hiërarchie ondermijnt.

Bovendien is er geen enkele reden tot uitstel. Ook in dit ontwerp worden een aantal zaken uitgesteld, bijvoorbeeld papier. U hebt zelf op 8 augustus 1995 gezegd dat u dit uitstel niet meer dult.

Ik vat even samen. U heeft de sleutel op de deur. Als u neen zegt, dan is het neen. Verder zijn de elementen van het ontwerp strijdig met de bepalingen het Vlaams afvalstoffenbeleid, geconcretiseerd en ondersteund door de voorstellen van de Mina-raad. Ten slotte heeft u zelf gezegd dat er genoeg uitstel is geweest. Daarom wil ik vragen of het ja of neen is. Geen ja maar, geen retorische uitvallen zoals die van de eerste minister. Zal u met de Vlaamse regering de sleutel van de eerste minister om draaien of niet? Dat is wat nu aan de orde is. (*Applaus bij AGALEV en de VU*)

De voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister Theo Kelchtermans (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, het is juist dat het betreffende wetsontwerp door de federale eerste minister aan de Vlaamse regering is overgemaakt, niet voor advies maar voor instemming. Die nuancering is belangrijk. Momenteel wordt binnen de Vlaamse regering, dus ook binnen het overleg met de andere kabinetten, waaronder het federale, nagegaan welk ons standpunt moet zijn met betrekking tot dit wetsontwerp. Bij brief van 21 oktober en 6 november 1995 vroeg dus ook de federale opvolgingscommissie Milieutaksen het advies van de Mina-raad over de voorstellen van de opvolgingscommissie. Dat is haar autonome opdracht. In zijn antwoord van 13 november 1995 stelt de Mina-raad heel uitdrukkelijk dat ze niet akkoord kan gaan met de totaal onrealistische termijn van tien werkdagen om over deze stukken advies te kunnen uitbrengen. Tegelijkertijd verwijst de Mina-raad ook naar zijn vroeger uitgebracht advies van 1 december 1994. Toen heeft de Mina-raad wel voldoende tijd gehad om met veel nuancering zijn advies uit te brengen. De weigering om nu advies uit te brengen, impliceert dus niet dat er geen inhoudelijke benadering bestaat door de Mina-raad. De Mina-raad kan overigens ten alle tijde zelf zijn standpunt bepalen over dit ontwerp, ook als hij nu niet

binnen de tien dagen is ingegaan op de vraag van de opvolgingscommissie. Dat kan gebeuren in gelijk welke fase waarin dit ontwerp zich bevindt. Uiteraard zou het veel opportuener zijn als we nu al zouden weten wat de Mina-raad erover denkt. De Mina-raad heeft op 1 december 1994 daaromtrent al een uitvoerig advies uitgebracht, zij het dat dat advies niet precies op dit ontwerp slaat, maar wel op belangrijke pakketten en benaderingen die hier ook aan bod komen.

De Mina-raad heeft zich toen in verband met de milieutaks op drankverpakkingen principieel uitgesproken voor het behoud van de hiërarchie van wat zij noemen de beheers- en verwijderingswijze van afvalstoffen. Ik herhaal : bij brief van 24 november 1995 heeft de federale eerste minister overeenkomstig artikel 4, paragraaf 4 van de bijzondere wet betreffende de financiering van gemeenschappen en gewesten, om instemming verzocht aan de Vlaamse regering over het ontwerp van wet tot wijziging van de gewone wet van 16 juli 1993 tot vervollediging van de federale staatsstructuur.

Ik kom nog even terug op de bevoegdheidsproblematiek, vooreerst wat de produktnormen betreft. Daar is geen discussie over. Deze bevoegdheid is overeenkomstig artikel 6, paragraaf 1, 2° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 toegewezen aan de federale overheid. Diezelfde wet zegt ook dat de gewestregering wel moeten worden betrokken bij het ontwerpen van federale regelingen inzake produktnormen. Wat de milieutaksen betreft is het nog veel duidelijker. Overeenkomstig artikel 4, paragraaf 4 van voornoemde bijzondere wet is de federale regering bevoegd voor onder meer milieutaksen geheven op in verbruik gebrachte produkten. Een wijziging van de heffingsgrondslag, van de aanslagvoet en van de vrijstellingen van de milieutaks kan slechts worden doorgevoerd met instemming van de gewestregeringen. Voor het verkrijgen van deze instemming is zelfs geen termijn vastgelegd. Zo uitdrukkelijk is het gesteld. Indien dus geen instemming wordt betuigd door een van de drie gewesten, zitten we met een totale blokkering en kan geen beslissing worden genomen. We moeten ook afwegen wat de consequenties daarvan zijn.

Verpakking op zich is dus duidelijk produktgebonden, maar we moeten ook hier weer nuanceren. Over verpakkingafval bestaat geen discussie. Dit valt onder de bevoegdheid van de gewesten. De verpakking op zich wordt als produktnorm beschouwd, de verpakking als afval resorteert uitdrukkelijk onder bevoegdheid van de gewesten. Daarbij dient ook te worden gesteld dat hergebruikte verpakkingen geen afval zijn. Verpakking wordt immers maar afval, in het geval ze niet wordt hergebruikt. Dit betekent ook dat het hergebruik van drankverpakkingen onder de bevoegdheid valt van de federale overheid. De

Kelchtermans

recycling van het verpakkingsafval valt onder de bevoegdheid van de gewesten. Geef toe dat dit een wat moeilijke materie is.

Mevrouw Nelly Maes : Tussen het moment dat het afval is en het moment dat er hergebruik is, is er toch een traject.

Minister Theo Kelchtermans : Dat klopt. Het Vlaams Gewest is daarvoor verantwoordelijk. Zo simpel is dat. Als er een hergebruik is, moet er ook geen traject zijn. Het hergebruik gebeurt doorgaans, niet altijd, op de plaats zelf. Hetzelfde produkt wordt meerdere keren gebruikt en zal waarschijnlijk een aantal aanpassingen moeten ondergaan, vooraleer men het kan hergebruiken. Dit zit ook in de redenering van de milieubalans voor een bepaald produkt. Men moet nagaan wat er allemaal met een produkt gebeurt, vooraleer men de effectiviteit van het hergebruik kan nagaan. Bij recyclage is er een heel verloop. Maar als het eenmaal niet wordt hergebruikt, wordt het beschouwd als afval en valt het onder de verantwoordelijkheid van het Vlaams Gewest. Op dat moment treedt de Vlaamse afvalwetgeving in werking.

Het is niet zo dat het federale niveau met deze wet de Vlaamse keuze voor hergebruik ombuigt in de richting van een wegwerpmaatschappij. Deze stelling is naar mijn aanvoelen onjuist, mede gelet op de verschillende bevoegdheden van het federale en het gewestelijke niveau. We hebben meer impact op het verloop dan men op het eerste gezicht zou vermoeden. Want in de mate dat het federale voorstel strijdig zou zijn met het Vlaamse milieubeleid en dus ook het afvalstoffenbeleid in het bijzonder, kan de Vlaamse regering de gevraagde instemming weigeren. In dat geval kan de federale overheid noch de heffingsgrondslag, noch de aanslagvoet, noch de vrijstellingen van de milieutaks wijzigen.

Er is nog een tweede belangrijk punt waarin Vlaanderen altijd dominant kan blijven, ondanks de wat moeilijke opdeling van de bevoegdheden. De Vlaamse regering kan ook ter uitvoering van artikel 10 van het afvalstoffendecreet via een geëigende Vlaamse regelgeving de producenten of verkopers de verplichting opleggen het ontstane verpakkingsafval terug te nemen. Dit is een tweede mogelijkheid.

Er is nog een derde aspect aan het feit dat we zomaar niet het federale beleid moeten ondergaan. We kunnen een eigen afvalbeleid voeren. Want uiteindelijk kan de Vlaamse decreetgeving, zelfs als ze conform de federale wetgeving blijft, het federale milieubeleid mee helpen bepalen. Ik wijs er u trouwens op dat sluitende samenwerkingsovereenkomsten tussen de drie gewesten ook decretale bevoegdheid hebben en bij wet over heel het rijk moeten worden toegepast. Wat het Vlaams afvalbeleid

betreft wil ik hier ook herhalen dat, zoals de heren Sauwens en Geysels hebben vermeld, voorkomen de eerste prioriteit blijft. Dit is niet alleen duidelijk vastgelegd in het Vlaams regeerakkoord van 14 juni 1995, maar dit is ook decretaal vastgelegd in het afvalstoffendecreet van 2 juli 1981, waarnaar is verwezen en waarop het afvalstoffenplan, dat trouwens is verlengd, is gebaseerd.

Om het nog maar eens te bevestigen : het artikel 4.1.6.2 van titel 2 van Vlarem stelt dat hergebruik en terugwinning de voorkeur genieten op recycleren. Ga ik dan in op de concreet gestelde vragen, dan moet ik blijvend bevestigen dat de preventie prioritair blijft in het afvalbeleid. Hergebruik van drankverpakkingen verdient dus ook de voorkeur op eenmalige drankverpakkingen. In tegenstelling tot wat uit een oppervlakkige conclusie zou blijken, is het door de federale overheid voorgelegde wetsontwerp naar mijn aanvoelen niet onmiddellijk tegenstrijdig. Daar kom ik straks op terug.

Hergebruik wordt dus nog steeds prioritair gesteld. Hergebruikte drankverpakkingen worden zonder meer vrijgesteld van ecotaks. Dat is zeer belangrijk. Ten tweede worden eenmalige verpakkingen mogelijk aan een ecotaks onderworpen indien zij de vastgestelde recyclagepercentages niet behalen. Men kan dus niet ontkennen dat hergebruik voor 100 percent sanctievrij blijft. Er zal in ieder geval geen ecotaks op worden ingevoerd. Indien men aan recyclage doet, blijft er steeds de dreiging van de ecotaks, ongeacht de vraag of je op het einde van het jaar de percentages al dan niet bereikt. Ik ben niet helemaal akkoord met de conclusie van de heer Sauwens. Hij beweert dat de producenten nu reeds naar recyclage terugkeren. Steeds blijft er het zwaard van Damocles in de vorm van een ecotaks. Men kan al evenmin ontkennen dat men door deze benadering de Europese richtlijn van 20 december uitvoert, die deze vorm van recyclage verplicht stelt tegen 30 juni 2001. Men kan discussiëren over de vraag of de in de richtlijn opgenomen percentages scherp genoeg zijn : ten minste 50 en ten hoogste 65 gewichtspersent van het verpakkingsafval moet teruggewonnen worden. Hiervan wordt 25 en ten hoogste 45 gewichtspersent van het verpakkingsafval gerecycleerd, met een minimum van 15 persent voor elk verpakkingsmateriaal. Dat wat het inhoudelijke betreft.

Wat de verwijzing naar de werking van de bedoelde opvolgingscommissie betreft, moet ik er op wijzen dat de oprichting en de werking ervan geregeld wordt door de federale wet van 16 juli 1993 tot vervollediging van de federale staatsstructuur. Deze werd door het overgrote deel van dit parlement goedgekeurd. Artikel 93, paragraaf 1 van deze wet stipuleert uitdrukkelijk dat deze commissie volledig autonoom werkt. Hierbij wordt benadrukt dat, volgens de wettelijke bepalingen, deze commissie een optimale ecologische doeltreffendheid van de milieutaks be-

Kelchtermans

oogt, die door haar ontradend karakter de produktie- en consumptiemethodes die passen in een strategie van duurzame ontwikkeling heroriënteert teneinde het leefmilieu te verbeteren en de natuurlijke rijkdommen te beschermen. Zo staat het in de wet. Afrondend durf ik ten eerste stellen dat de Vlaamse regering nog geen beslissing genomen heeft : er wordt een standpunt voorbereid en ik gaf u zoëven enkele toelichtingen bij dit standpunt. Ik blijf er bij dat in het ontwerp van wet hergebruik niet op voet van gelijkheid staat met recyclage. Hergebruik blijft straffeloos, de recyclagecijfers kunnen echter, indien ze niet gehaald worden, in een samenwerkingsakkoord, na overleg tussen de drie gewesten, opgedreven worden. Ik sluit dit niet uit.

Het is belangrijk dat de drie gewesten ook over deze kwestie op één lijn staan. Recyclage blijft dus een riskante onderneming, vooral voor de producent die grote volumes produceert en bijgevolg ook het risico loopt veel ecotaks te betalen.

De Mina-raad heeft een advies geformuleerd in december. Het is niet correct dat men binnen de tien dagen opnieuw een advies vraagt over zo een belangrijk ontwerp. Het is waar dat ik de Raad altijd om een advies kan vragen en dat de voorzitter zelf ongevraagd en binnen een periode die hij daarvoor gepast vindt, over welk ontwerp dan ook een advies kan formuleren.

De voorzitter : De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens : Ik had gevreesd dat de minister dit antwoord zou geven. Het toont aan dat het Vlaamse afvalstoffenplan op papier zal blijven bestaan en op papier door de Vlaamse regering zal worden beleden. De hele discussie over de bevoegdheden is bedoeld om ons zand in de ogen te strooien. De Vlaamse regering kan deze beslissing tegenhouden. Iedereen die in Vlaanderen met milieu begaan is, wenst dat deze wijziging van de ecotakswet er niet door komt, omdat het juridisch vacuüm beter is dan het licht op groen zetten voor de recyclage.

De recyclageindustrie is alleen maar gebaat met een zo groot mogelijke afvalberg. Het is onbelangrijk welke percentages er gehaald moeten worden, want er is opnieuw een moment voorzien waarop er een evaluatie moet gebeuren. Dan kan men met economische argumenten opnieuw weigeren het mes in de sector te zetten. Dat hebben we ook al met het mestactieplan meegemaakt. Dit ontwerp geeft een ondubbelzinnig groen licht voor de wegwerpmaatschappij. Vlaanderen en België vormen een uitzondering op de evolutie in onze buurlanden : recyclage is daar de dure uitzondering. Men kiest voor het hergebruik van drankverpakkingen als de enige milieuvriendelijke oplossing.

De Vlaamse regering voert alleen in de marge een afvalbeleid. Wanneer het erop aan komt het gedrag van de consument te sturen – dat is de essentie van een afvalbe-

leid – weigert ze haar verantwoordelijkheid op te nemen. Ik betreur dat zeer.

Ik vraag de minister met aandrang om het advies van de Mina-raad te vragen. Er zijn heel wat nieuwe aspecten en bijgevolg is het ongepast nog te verwijzen naar een advies van december. In elk geval mag de regering het ontwerp onder geen beding goedkeuren. De Volksunie zal een motie indienen om de Vlaamse Raad de kans te geven om zich nog dit jaar over deze kwestie uit te spreken. (*Applaus bij de VU*)

De voorzitter : De heer Geysels heeft het woord.

De heer Jos Geysels : Ik begrijp de lange uitleg van de minister niet. Hij doet niets anders dan herhalen wat eerste minister Dehaene in de pers heeft proberen duidelijk te maken over deze wet.

Uit de teksten van de ministerraad van 24 november blijkt dat een aantal essentiële voorwaarden van de hiërarchie geschrapt werden. De percentages van hergebruik worden opgeschort. Voor de consument in de winkel zal er tussen een producent die een herbruikbare fles heeft geïntroduceerd, en een producent van een vervuilende en moeilijk te recycleren drankkarton, geen verschil zijn. Voor Dehaene moet van dat karton niet meer dan twintig percent gerecycleerd worden. Daarmee wordt de hele filosofie van de wet en uw eigen opvattingen over het afvalbeleid ondermijnd.

Daar gaat het inderdaad over. En deze retoriek moet u doorbreken, want anders doet u niets anders dan vanuit uw zogenaamde autonomie de heer Dehaene na te rennen, die deze gedachtengang tracht te verkopen als het behoud van de hiërarchie.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Aan het eind van de interpellatie, werd er een gemotiveerde motie ingediend door de heer Van Grembergen, mevrouw Maes, de heren Bogaert en Geysels. Wij zullen deze motie laten drukken, ronddelen en ons hierover uitspreken op de eerstvolgende plenaire vergadering.

Actuele interpellatie van de heer Karel De Gucht tot mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Begroting en Gezondheidsbeleid, over de particuliere rusthuizen

De voorzitter : Aan de orde is de actuele interpellatie van de heer De Gucht tot mevrouw Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Begroting en Gezondheidsbeleid, over de particuliere rusthuizen.

Voorzitter

De heer De Gucht heeft het woord.

De heer Karel De Gucht (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, de Vlaamse regering mist een aantal kansen om de tewerkstelling en investeringen te stimuleren. Dat is bijvoorbeeld zo in de sector van de private bejaardentehuizen, een niet onbelangrijke en arbeidsintensieve sector waarin ook laaggeschoolden aan de slag kunnen. Het decreet tot bevordering van de economische expansie, dat door het Vlaams Gewest op 15 december 1993 werd goedgekeurd, probeert vorm te geven aan een selectief expansiebeleid van de Vlaamse regering. De bejaardentehuizen kunnen op deze expansiesteun geen beroep doen. Door de toenemende vergrijzing van de bevolking is de bejaardensector een sector, waarbij de vraag zal blijven stijgen. Het is dan ook evident dat er nood is aan een aangepaste opvang voor ouderen. Deze nood blijft groeien.

Het is dan ook aangewezen dat het decreet over de economische expansie wordt aangepast. Zelfs voor het bouwen van en de investering in private bejaardentehuizen moet de mogelijkheid tot expansiesteun worden voorzien. Op het ogenblik dat dit decreet werd aangenomen en aangepast aan de Europese regelgeving en aan het licht dat de private bejaardentehuizen op dit decreet geen beroep konden doen, werd er gesproken over een nieuw decreet. Dit decreet zou het Vlaams Infrastructuurfonds voor de Persoonsgebonden Aangelegenheden, het VIPA-fonds, oprichten. Maar ook hiervoor komen alleen de private rusthuizen die de juridische vorm van een VZW hebben aangenomen, in aanmerking. Het decreet is zeer duidelijk : alleen lokale en provinciale besturen, verenigingen zonder winstoogmerk en organismes van openbaar nut kunnen subsidies krijgen voor de bouw, de uitbreiding, de verbouwing en de inrichting van serviceflatgebouwen, woningcomplexen met dienstverlening, rusthuizen en dagverzorgingscentra. De serviceflat-gebouwen werden ondertussen al geschrapt. Alleen de private bejaardentehuizen kunnen geen beroep doen op subsidies uit het VIPA-fonds. Dit is des te opmerkelijker, omdat men niet spreekt over zomaar een privaat initiatief. Het gaat over vergunde bedden, over toegestane capaciteit, over erkenningen en over normen qua personeelsbezetting en omkadering. Het gaat niet over een wildgroei. De private sector treedt hier in de plaats van de overheid voor verzorging en investeringen.

Mijn vraag is dan ook of u bereid bent een aanpassing van beide decreten te overwegen, zodat ook de private bejaardentehuizen voor subsidiëring in aanmerking zouden komen. U zou daar misschien kunnen op antwoorden dat het een ingewikkelde aangelegenheid is om zulks te regelen. U hebt een aantal weken geleden een initiatief aange-

kondigd, namelijk Serviceflat Invest, waar trouwens een aantal goede dingen over kunnen worden gezegd.

Op hetzelfde ogenblik dat dit werd aangekondigd, is door de Vlaamse regering ook het besluit aangenomen dat zegt dat de OCMW's en de VZW's die een erfpacht of huur-overeenkomst sluiten met de Bevak, de plicht hebben de serviceflatgebouwen te onderhouden die op hun grond zijn opgericht, een tussenkomst van de Vlaamse Gemeenschap kunnen krijgen. Overwegende dat deze tegemoetkoming zo spoedig mogelijk wettelijk moet worden geregeld, opdat de OCMW's en de VZW's die plannen hebben een serviceflatgebouw te bouwen, de mogelijkheid zouden moeten hebben een erfpacht, huur- en gelijkaardige overeenkomst te sluiten met de Bevak. Overwegende dat de subsidiëring hen in staat zal stellen te voldoen aan hun plicht op het onderhoud. Overwegende dat er daarenboven met ingang van 1 mei 1995 geen subsidiëring van serviceflats meer mogelijk is via het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden, komt het besluit waarbij een subsidiëring wordt toegestaan zeker niet te vroeg.

Men spreekt hier over een sector die uit het VIPA-fonds was verdwenen, een sector die een zeer duidelijke binding heeft met de privé-sector, want het zijn uiteindelijk privépersonen die in deze Bevak gaan investeren. De Vlaamse regering heeft een besluit genomen om deze subsidiëring mogelijk te maken. Het zou van elementaire gelijkberechtiging getuigen indien ook ten opzichte van privé-bejaardentehuizen, die een belangrijke rol in de verzorging van onze oudere medeburgers invullen, de nodige schikkingen zouden worden genomen, zodat zij kunnen genieten van de expansiesteun en in aanmerking kunnen komen voor betoelaging door het VIPA-fonds.

De voorzitter : Minister Demeester-De Meyer heeft het woord.

Minister Wivina Demeester-De Meyer (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik dank de interpellant voor zijn interpellatie, wat mij in staat zal stellen enige begripsverwarring uit de wereld te helpen.

U pleit ervoor dat privé-rusthuizen zouden worden opgenomen in het VIPA-decreet en in aanmerking zouden komen voor expansiesteun. Wij moeten duidelijk een onderscheid maken tussen de serviceflats, de rusthuizen gebouwd door OCMW's en VZW's, en rusthuizen gebouwd door BVBA's en NV's, dus commerciële organisaties, die dus uiteraard ook wel een voorafgaande vergunning moeten krijgen en binnen de programmatienormen worden opgenomen.

Ik denk dat dit een keuze is van de betrokkenen zelf. Dit onderscheid is belangrijk als wij het hebben over de serviceflats die nog zullen worden gebouwd met de middelen

Demeester-De Meyer

die zijn verzameld via Serviceflat Invest. Uw motivatie betreft uiteraard enerzijds de toenemende vergrijzing en anderzijds de financieel moeilijke situatie van een aantal commerciële rusthuizen, waar ook problemen zouden zijn met afdankingen en moeilijke organisaties.

Laat mij even ingaan op het eerste argument. Een aantal prognoses tonen inderdaad aan dat de vergrijzing stijgt. Dat betekent niet dat de zorgbehoefte in dezelfde mate zal toenemen, omdat de vooruitgang in de geneeskunde de mensen langer gezond houdt.

De mensen worden ouder, maar blijven langer gezond. Er wordt ook een veel grotere variatie aan diensten aangeboden : diensten aan huis, de dienst gezins- en bejaardenhulp, tot en met de rusthuizen. De zorgbehoefte zou enkel toenemen tijdens de laatste zes levensmaanden. Daarnaast worden ook de zorgverlening en de ondersteuning verruimd, zowel in aantal als in aard van het aanbod.

De algemene strategie van de Vlaamse regering – gestart onder de vorige regering – is in de eerste plaats de thuiszorg te stimuleren. Met dat doel is de laatste tijd de gezins- en bejaardenhulp sterk uitgebouwd. Voor volgend jaar zijn in die sector 200 bijkomende jobs gepland. De thuiszorg wordt beter op de patiënt afgestemd via thuiszorg-bemiddelaars, binnen het kader van de 86 samenwerkingsovereenkomsten die reeds functioneren. Zo kunnen de mensen langer thuisblijven.

Dankzij die inspanningen neemt de vraag naar opname af. Het fenomeen van de wachtlijsten is opgelost. In enkele oudere rusthuizen zijn zelfs plaatsen vrij. De toestand evolueert gunstig. Het programma dat de heer Lenssens opstartte ter uitbreiding van de rusthuizen, draagt daar zeker toe bij.

In de beleidsbrief die ik net aan de Vlaamse Raad heb voorgelegd, heb ik een aantal cijfers geciteerd. Het aantal bejaarden dat door het Riziv als zorgbehoevend wordt erkend noemt men de B- en de C-categorie. In Vlaanderen verblijven momenteel 26.967 RVT-rechthebbenden in rusthuizen of in rust- en verzorgingsbedden. Ik vind het belangrijk dat even te bespreken.

Met een aanbod van 50.800 bestaande en 13.400 geplande rusthuisbedden komt men momenteel en ook in de komende jaren ruimschoots tegemoet aan de vraag. Ook andere ramingsmethoden die wij in de beleidsbrief Ouderenbeleid in juni 1994 hebben beschreven, bevestigen die stelling. De vraag naar rusthuisopname kan geschat worden op 64.000. Met het huidige geplande aanbod van 64.100 bedden halen we dat aantal. Het heeft dus weinig zin de bouw van residentiële voorzieningen verder te stimuleren.

We zullen met VIPA in de eerste plaats brandbeveiligingswerken en comfort- en kwaliteitsverhogende verbouwingen subsidiëren. Dat gaat om 1,4 tot 1,5 miljard frank : 60 percent van de subsidiëring. Bij de beoordeling van de VIPA-dossiers zullen we hier en daar enkel nog wat regionale lacunes opvullen. Nieuwe rusthuizen zullen we nog niet direct bouwen.

Commerciële rustoorden werden tot op heden uitgesloten van de investeringssubsidie om hun winstgevend karakter. Overheidsmiddelen worden schaars ingezet, de voorrang wordt gegeven aan instellingen met een sociaal karakter. Het is iedereen natuurlijk toegelaten een VZW op te richten. De verhouding ligt als volgt : 40 percent zijn VZW's, 30 percent behoren tot de OCMW's en 30 percent zijn in privé-handen. De commerciële rusthuizen moeten natuurlijk ook een vergunning aanvragen, omdat ze moeten kunnen opgenomen worden in de programmatie. Voor ingebruikname moeten ze aan dezelfde erkenningsnormen als de VZW's en OCMW's voldoen, zodat bejaarden overal dezelfde zorgverlening en kwaliteit krijgen.

Tot oktober 1995 kregen de commerciële rusthuizen een afwijking voor categorie B en C. En daar is ergens een nieuw feit ontstaan. Het onderscheid tussen de commerciële, gefinancierd vanuit het Riziv voor wat de categorie C en B betreft, is nu weggefallen. Dat betekent dat ze eenzelfde omkadering moeten hebben als de OCMW's en de VZW's. Er is dus een grotere tewerkstelling. De commerciële rusthuizen hebben meestal meer valide bejaarden en krijgen dus ook geen verhoogd C-forfait binnen dezelfde enveloppe. Er zouden zich daar een aantal problemen kunnen voordoen. De meerkost en de problematiek van de kostprijs is niet zozeer gekoppeld aan het feit of men al dan niet investeringskredieten krijgt. Het lijkt mij logisch dat privé-rusthuizen zouden ressorteren onder het VIPA op voorwaarde dat ze zich onttrekken aan het commercieel circuit. U hebt bovendien nog vragen gesteld met betrekking tot Serviceflat Invest.

De heer Karel De Gucht : Ik heb geen vragen gesteld over de serviceflats, maar wel een vergelijking gemaakt om aan te tonen dat het ook een initiatief betreft waar toch een duidelijke privé-inbreng is van diegene die investeert. Uiteindelijk wordt door de Vlaamse overheid ook een subsidie toegekend om de eigendom, zij het op basis van een erfpacht of welke andere overeenkomst ook, te onderhouden. Daar kan u een regeling voor treffen, aangezien het uw initiatief betreft. Maar u kijkt niet naar die privé-bejaardentehuizen waarvan u weet dat er zich grote problemen stellen.

Minister Wivina Demeester-Demeyere : Mijnheer De Gucht, u moet dan ook de vraag stellen aan de betreffende bejaardentehuizen of zij inderdaad bereid zouden zijn

Demeester-De Meyer

om uit het commerciële circuit te stappen en te functioneren als VZW's.

De heer Karel De Gucht : Die privé-bejaardentehuizen kunnen niet zomaar uit het commerciële circuit stappen. Er is daar geïnvesteerd, er zijn daar risico's genomen. U zegt zelf dat er geen nieuwe bejaardentehuizen zullen vergund worden omdat er een saturatiepunt is bereikt. Maar ook de privé-bejaardentehuizen moeten moderniseren. Bovendien is het een goede zaak voor de kwaliteit van de gezondheidszorg dat ze moderniseren. De mensen kunnen voor die investeringen geen beroep doen op expansiesteun. Zij moeten nu ook voldoen aan dezelfde omkaderingsnormen als de bejaardentehuizen die door VZW's en de OCMW's worden ingericht. Als er geen enkele tussenkomst is, plaatst u hen in een onmogelijke positie. Het risico bestaat dat er nep-VZW's worden opgericht. Een VZW die winst maakt wordt niet ontbonden, ze wordt alleen belast. U kunt perfect het patrimonium en de uitbating uit elkaar halen en dan voldoet men aan uw decreet.

De voorzitter : Minister De Meester-Demeyer heeft het woord.

Minister Wivina Demeester-Demeyer : Ik wou mijn betoog afronden en zeggen dat op dit ogenblik de commerciële rusthuizen, in tegenstelling tot vroeger, met een aantal budgettaire problemen te kampen hebben. Dit is zeker niet te wijten aan het feit dat ze vanwege de Vlaamse Gemeenschap geen investeringssubsidie ontvangen. U zei daarnet dat ze geïnvesteerd hebben en dat ze ook moeten kunnen afschrijven. In oktober 1995 heb ik onderzoek laten doen naar de maatregelen die het Riziv en de federale overheid getroffen hebben ten opzichte van deze commerciële VZW's. U zal uw collega's moeten verzoeken daarover het federale parlement te ondervragen. We hebben ook hier het probleem van de gedeelde bevoegdheid. Ik denk dat het mogelijk moet zijn gezamenlijk de problemen na te gaan.

Indien men het daar op alle niveaus over eens is en een totale herziening kan doorgevoerd worden, zal de beheersing van de prijzen een absolute noodzaak zijn. Het zal u niet onbekend zijn dat de dagprijzen in de commerciële rusthuizen een heel stuk hoger liggen dan in de OCMW's en aanleunende VZW's. Daar moet dan ook ten gronde over gedebatteerd worden.

Tot besluit kan ik zeggen dat de financiering van de gebouwen en de reglementering van een aantal onderdelen op het Vlaamse niveau gebeuren. De financiering van de rust- en verzorgingstehuizen en rustoordbedden-patiënten – volgens de verschillende categorieën – gebeurt vanuit het Riziv. Indien men een coherent beleid wil voeren dient dit op één niveau geconcentreerd te worden. Dan is het misschien ook mogelijk na te gaan in welke mate wij de drie soorten zo rechtvaardig mogelijk kunnen begelei-

den met het oog op een uitstekende verzorging van onze bejaarden en dit aan een redelijke prijs. Ik dank u.

De voorzitter : De heer De Gucht heeft het woord.

De heer Karel De Gucht : Mevrouw de minister heeft gezegd dat ze wil laten onderzoeken hoe hieraan tegemoet gekomen kan worden. Ik wil vragen binnen welke termijn ze dit wil laten doen.

De voorzitter : Minister Demeester-De Meyer heeft het woord.

Minister Wivina Demeester-De Meyer : Het spreekt vanzelf dat ik daarvoor de medewerking moet hebben van het federale niveau. Ondertussen is bijvoorbeeld de federale reglementering met betrekking tot de financiering van de commerciële rusthuizen gewijzigd.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

VOORSTEL VAN DECREET van de heren Johan De Roo en Gilbert Bossuyt houdende machtiging van de intercommunales voor kabel distributie tot deelname aan vennootschappen die het kabelnetwerk in Vlaanderen tot een interactief communicatie-netwerk uitbouwen en/of exploiteren

– 146 (1995-1996) – Nrs. 1 tot 7

Algemene bespreking (Voortzetting)

De voorzitter : Aan de orde is de voortzetting van de algemene bespreking van het voorstel van decreet van de heren De Roo en Bossuyt houdende machtiging van de intercommunales voor kabel distributie tot deelname aan vennootschappen die het kabelnetwerk in Vlaanderen tot een interactief communicatie-netwerk uitbouwen en/of exploiteren.

De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen (Op de tribune) : Collega's, ik zal proberen mijn uiteenzetting wat aan te passen aan het late uur. Ik betreur wel dat de betrokken minister niet aanwezig is. Het is zo wel moeilijk een redenering te ontwikkelen rond de twee thema's die voorliggen, namelijk het voorstel van decreet en het voorstel van resolutie.

De Vlaamse Raad is er in geslaagd het debat naar zich toe te halen. De Vlaamse Raad is er in geslaagd – en hier dient onze fractieleider de heer Geysels vernoemd te worden –, ondanks het hoge tempo een voorstel van resolutie voor te leggen.

Daarstraks heeft de heer Van Rompaey in haast lyrische bewoordingen het project Telenet Vlaanderen bewie-

Stassen

rookt. Hij vergeleek het met een kind dat verwekt en geboren wordt met zeven kardinale deugden, als ik me niet vergis. Ik vrees dat het kind helaas besmet is met een vrij gevaarlijk virus. Dat virus is het voorstel van decreet dat voorligt, namelijk de machtiging van de intercommunales tot deelname aan, en zo verder.

Wat ons betreft kunnen we kort en duidelijk stellen dat wij dit een slecht decreet vinden. Het is gebaseerd op drie argumentaties.

De eerste is er een van politieke aard. Dit decreet regelt een deelaspect van regelgeving van de intercommunales. Dit valt samen met de globale regelgeving inzake intercommunales die minister Peeters voorbereidt. Die nieuwe regelgeving is beloofd voor het voorjaar 1996. Nu wordt dit decreet er tussen geschoven, zonder ook maar de betrokken minister te horen. Het kan zijn dat er in de regering over gesproken werd, maar in de commissies werd de minister op geen enkele wijze gehoord. Politiek vinden wij dit niet correct.

Dit is een eerste argument, op basis van politieke gronden, waarom we dit een slecht decreet vinden.

Ten tweede, vind ik dat het onverstandig is om intercommunales of kabelmaatschappijen te laten deelnemen aan commerciële, risicodragende, particuliere initiatieven, zeker als het gaat om mede-eigendom. We denken dat dit een verkeerde optie is. Het zou politiek correcter zijn als men een andere optie gevolgd had, bijvoorbeeld de optie van verhuur.

Een derde politieke reden waarom we dit decreet slecht vinden, is dat we het niet correct vinden dat straks een aantal Vlaamse volksvertegenwoordigers, die betrokken partij zijn als lid van intercommunales in de algemene vergadering of in de raad van bestuur, aan zichzelf een machtiging geven om deel te nemen aan vennootschappen. Het parlement had toch minstens de moeite kunnen doen om die cumul eruit te halen.

Dit was in een kort bestek de politieke argumentatie waarom we dit decreet niet kunnen goedkeuren.

Natuurlijk zijn er ook een aantal juridische elementen op basis waarvan we dit een slecht decreet vinden. Eigenlijk ligt de grote discussie al in de titel van het decreet, namelijk een machtiging aan intercommunales. Bij mijn weten bestaan intercommunales grondwettelijk niet. Men kan dan de vraag stellen of men wel een machtiging kan geven aan intercommunales. Eigenlijk zitten we wat dat betreft toch wel in vrij goed gezelschap, want minister Kelchtermans, die in de vorige zittingsperiode bevoegd was voor de intercommunales, heeft in oktober 1994 het volgende gezegd over de deelname van intercommunales in parti-

culiere vennootschappen : evenzeer zal voor deelnemingen aan commerciële vennootschappen een uitdrukkelijk mandaat van de gemeenteraden nodig zijn. Eigenlijk zou zo'n beslissing onder het bijzonder toezicht van de Vlaamse regering moet vallen. En nu komt het : louter commerciële participaties, die gesitueerd moeten worden in de sfeer van private concurrentie, behoren niet tot een mogelijke opdracht van de lokale besturen.

Dan komt de hele discussie in verband met het beslissingsrecht. Wie mag in de intercommunales, eens de machtiging gegeven is, beslissen tot deelname aan die commerciële vennootschappen ? Is dat de raad van bestuur, is dat de algemene vergadering, of is dat toch weer de gemeenteraad ? Er is in de commissie heel lang over gediscussieerd tot de minister-president met een vrij lumineuze oplossing kwam. Namelijk na de zin – machtiging aan de raden van bestuur – komt : in het kader van de statutaire doelstellingen.

Als je daarover nadenkt, slaat dit volgens mij nergens op. In de juridische nota die de GIMV ons ter beschikking heeft gesteld, maakt men onderscheid tussen een eerste en een tweede fase. Kort gezegd, de eerste fase is de opwaardering van het net, namelijk die verbeteringen die toch moesten gebeuren in het net om de diensten op een behoorlijk peil te houden. De tweede fase is die van het interactief maken, dus het springen op de telefoonmarkt.

In die eerste fase is er eigenlijk geen nieuw decreet nodig, want de intercommunales kunnen perfect beslissen dat ze hun net gaan verbeteren. Wat de tweede fase betreft, de interactiviteit : dit wordt niet via dit decreet geregeld. In de statuten van de meeste intercommunales staat dat ze zich beperken tot televisiediensten en niet tot telefoon-diensten. Dat betekent een statutaire verandering. Dit kan niet gebeuren via de raden van bestuur. Dit moet via de algemene vergadering gebeuren en zodoende ook via de gemeenteraden. Vermits dit decreet enkel toelating geeft aan de raden van bestuur, beantwoordt dit decreet niet aan de nood die geuit wordt in de juridische nota van de GIMV. Er staat trouwens ook letterlijk in dat dit nog moet voorgelegd worden aan de algemene vergadering en de raad van bestuur.

Dus juridisch, als mijn logica juist is, is dit een totaal overbodig decreet. In de eerste fase mag men opwaarderen zoveel men wil, hiervoor is geen decreetswijziging nodig. In de tweede fase had men de zekerheid moeten inbouwen via de algemene vergaderingen en niet via de raden van bestuur.

Natuurlijk kan de regering zeggen dat het zeer moeilijk is om een onderscheid te maken tussen fase 1 en fase 2, tussen uitbouw en participatie bijvoorbeeld. De minister-president is er nu niet, dus zal ik zijn redenering zelf even

Stassen

overnemen. Als hij dat zegt, zegt hij eigenlijk impliciet dat de term raden van bestuur in het decreet moet vervangen worden door algemene vergadering. Als er een gemeente zich door dit voorstel van decreet gepasseerd voelt en naar het Arbitragehof gaat, dan garandeer ik grote moeilijkheden. Dan kan je de vraag stellen wie het project Telenet Vlaanderen op de lange baan gaat schuiven. Is het de oppositie die een goed decreet wil, een duidelijk juridisch onderbouwd decreet, of is het de meerderheid en de Vlaamse regering, die dit erdoor jaagt in een snel tempo en de intercommunales opzadelt met een slecht decreet.

Waarom heeft de minister-president zo halsstarrig vastgehouden aan raden van bestuur ? Hij wou niet ingaan op een voorstel van de heer Voorhamme om deze passage te schrappen. Zo hadden de intercommunales zelf kunnen oordelen wie zij de machtiging of de toelating tot deelname gaven. Hij wou daar niet op ingaan uit schrik dat het project op de lange baan zou geschoven worden, schrik dat de algemene vergaderingen van de intercommunales niet zo kneedbaar zouden zijn als de raden van bestuur. Wij hebben daar toch wel een staaltje van gezien of gehoord. Tijdens de laatste bespreking heeft de minister-president duidelijk gezegd dat die vraagtekens vroeger wel bestonden, maar er nu niet meer zijn. De heer Van Sina is blijkbaar wel kneedbaar en bijgespijkerd. De algemene vergaderingen zullen dat waarschijnlijk niet zijn.

Er is misschien nu al een voorakkoord. Ik heb geen enkele aanwijzing hiervoor, maar het zou kunnen. In elk geval, door dit rabiante vasthouden, mijnheer De Roo, kan ik haast niet anders dan die piste ontwikkelen. Ik zeg het ook in de voorwaardelijke wijs. Laten we daar dus niet verder over discussiëren.

Een laatste juridisch argument waarom we dit een slecht decreet vinden, is het advies van de Raad van State. Daar wordt zomaar overheen gewandeld. De Raad van State zegt kort en duidelijk dat de kabelmaatschappijen enkel en alleen bevoegd zijn voor de distributie van radio- en TV-signalen, en dat telefoondistributie over de kabel er dus geen bevoegdheid van is. Wij leggen dat zomaar naast ons neer. Eigenlijk kan zoiets niet.

Wij hebben naast deze juridische en politieke argumenten ook nog een aantal bedenkingen omtrent de economische haalbaarheid van Telenet Vlaanderen. De hoorzittingen startten met een schitterende voorstelling van de projectgroep Telenet Vlaanderen van GIMV. Daarna kwamen andere sprekers en daarna brokkelde dat plaatje toch een beetje af. Daar werden vragen gesteld omtrent de economische haalbaarheid van dit project. Dat gold zeker als dit project de ambitie heeft, die bij de GIMV duidelijk aanwezig is, om aan universele dienstverlening te doen, en een universeel bereik te realiseren. Als wij vragen stel-

len over de haalbaarheid van Telenet Vlaanderen, dan moeten wij ook vragen stellen rond de rol van de Vlaamse regering, die kabeldistributiemaatschappijen zomaar meeneemt in zo'n project.

GIMV voorspelde dat de residentiële gebruikers zouden overstappen van Belgacom naar Telenet Vlaanderen. Gaan telefoongebruikers zomaar snel overstappen ? Daar gaat Telenet Vlaanderen in eerste instantie, tijdens de eerste zeven jaar zijn winst vandaan moeten halen. Het zou een unieke historische gebeurtenis zijn als dit uitkwam. Er is echter nog nergens vastgesteld in de wereld dat men zomaar een verschuiving zou krijgen van een grote operator naar een nieuwe. Misschien krijgen we het effect van VTM. Wie weet ? Het is echter zeer moeilijk te voorspellen. Zeker als men weet dat in de eerste jaren de telefoonabonnees die gaan overstappen hun telefoonnummer niet kunnen meenemen. Ze krijgen een ander nummer. Als ze het willen meenemen, zullen ze volgens de deskundigen heel wat moeten betalen. Men kan zich afvragen of de mensen zo snel zullen overstappen, als ze een behoorlijk bedrag moeten neertellen om hun eigen nummer mee te nemen naar het TNV-net.

Men kan zich inzake de economische haalbaarheid ook de vraag stellen of de markt voor de nieuwe diensten, de nieuwe technologie, de nieuwe multimedia, zeker voor residentiële gebruikers, wel zo groot is als Telenet Vlaanderen voorstelt. Ervaringen in de Verenigde Staten van Amerika, een land dat toch wel sterk is gemediatiseerd, met video on demand, hebben geleerd dat het eigenlijk zeer weinig succes heeft gekend. Waarom zal Vlaanderen, dat op dit vlak iets minder doordrongen is van de nieuwe technieken, dan zo snel overstappen naar deze nieuwe diensten ?

De argumentatie van de Vlaamse verankering, die ook vaak wordt gehanteerd, is eigenlijk een haast dwaze redenering. Waarom ? Een aantal sprekers hebben voorspeld dat de nieuwe technieken zoveel kapitaal en zoveel investeringen op het gebied van software en op het gebied van hardware vergen dat de bedrijven niet anders kunnen doen dan fuseren tot grote vennootschappen. Dit betekent dat Telenet Vlaanderen misschien in eerste instantie een Vlaams bedrijf zal zijn, maar wil het overleven, dan kan het niet anders dan samengaan met andere grote maatschappijen. Dit zullen per definitie buitenlandse maatschappijen zijn of misschien toch Belgacom.

Een ander argument inzake de economische haalbaarheid is de technische discussie over de kwaliteiten van de verschillende soorten kabels. Men heeft de coaxkabel van de kabelmaatschappijen voorgesteld als revolutionair. Er zouden geweldige dingen mogelijk mee zijn. Ik wil dit niet ontkennen. Maar de mensen van Belgacom stellen dat via de vrij eenvoudige koperkabel, maar dan via de nieuwe

Stassen

technieken zoals ISDN, toch wel heel wat zaken mogelijk zijn die vergelijkbaar zijn met de coaxkabel.

Men kan zich nog een andere vraag stellen inzake de economische haalbaarheid. U weet dat Telenet Vlaanderen, wil het operationeel worden, een miljardeninvestering moet doen voor het in de grond leggen van een backbone, een ruggesgraat in glasvezel, om de verbinding te maken tussen de verschillende kopstations van de kabelnetwerken. Men kan zich afvragen of die investering en het overhoop halen van Vlaanderen om opnieuw een kilometerlange kabel in de grond te steken, gerechtvaardigd is, als er op dit moment al een glasvezelkabel in de grond ligt, die door Belgacom is gelegd en wordt beheerd. Moet Vlaanderen opnieuw overhoop worden gehaald in naam van de infrastructuurconcurrentie om nog een extra kabel in de grond te stoppen ?

We stellen al deze economische vragen tegenover de wetenschap dat kabelmaatschappijen de telefoondiensten en de nieuwe diensten niet nodig hebben om economisch te overleven. Dit is duidelijk gesteld. De kabelmaatschappijen zitten in een vrij stabiele en sterke markt, namelijk het aanbieden van televisiediensten. Er is geen enkele aanwijzing dat deze markt de eerstkomende jaren zal veranderen. De mensen zullen ondanks het toevoegen van nieuwe al dan niet nichezenders, in groten getale blijven kijken naar de hun vertrouwde Nederlandstalige zenders, zoals VTM, VT4, Ka2, TV1 en TV2. De kabelmaatschappijen hebben die telefoondiensten eigenlijk niet nodig om op lange termijn te kunnen overleven. Waarom moeten ze dan meegesleurd worden in een economisch initiatief met een aantal vraagtekens ? Ik wil daarmee niet zeggen dat de hoogwaardige kabel die de kabelmaatschappij ter beschikking heeft, niet kan worden gebruikt door bepaalde operatoren of providers van diensten. Maar dan niet in medeëigenaarschap, zoals dit nu voorligt in het plan van de GIMV, maar bijvoorbeeld in een verhuuroptie.

Na het negatieve in het decreet zal ik nu overstappen naar het positieve in de resolutie. Er ligt vandaag een resolutie voor die is ingediend door de heren Geysels, De Roo, Bossuyt en Bogaert. Door het indienen van deze resolutie is de Vlaamse Raad erin geslaagd om zich niet op de pechstrook van de informatiesnelweg te laten manoeuvreren. Deze resolutie kon er enkel komen dank zij het snelle initiatief van de heer Geysels.

Om dit even te reconstrueren : in oktober 1994 werd Telenet Vlaanderen geboren. Het was een poging van de Vlaamse regering om zich in de wereldwijde ontwikkeling van de informatiesnelwegen te mengen. De snelheid en het zeer strikte tijdschema, het keurslijf dat ons opgelegd werd, staat in schril contrast met de quasi-afwezigheid van de maatschappelijke en politieke discussie over de demo-

cratische, economische, sociale en culturele gevolgen van dit project. Dit project werd gelanceerd zonder dat er sprake was van een kaderwetgeving inzake informatiesnelwegen en zonder een fundamenteel debat. Wat vonden wij en vinden wij vandaag nog steeds zo essentieel aan die resolutie ? Ten eerste legt deze een duidelijk tijdschema op wat het grondig parlementair maatschappelijk debat betreft. Dit moet tegen oktober 1996 afgerond zijn. De regelgeving inzake informatiemaatschappij dient eveneens tegen eind 1996 afgerond te zijn.

Een tweede element is dat het Vlaamse parlement, indien het voor de resolutie kiest, duidelijk voor universele dienstverlening kiest en er dan ook geld voor over heeft. Een derde element betreft de toepassing van nieuwe technieken, in onderwijs, gezondheidszorg, bibliotheekwezen en telewerk. Het laatste, voor ons heel belangrijke punt is dat de Vlaamse regering door de Vlaamse Raad opgedragen wordt geen initiatieven te nemen die het debat of de regelgeving zouden hypothekeren.

Zij die de toelichting van de door de heer Geysels en mij ingediende resolutie gelezen hebben, kunnen er een aantal duidelijke bezorgdheden inzake informatiesnelwegen uit opmaken. Er is regelgeving nodig rond het verlenen van universele toegang, tarifiering. Gaan mensen die verder af wonen van Brussel, waar de meeste diensten geleverd worden, aan hogere tarieven onderhevig zijn dan de anderen ? Daar moet men over nadenken, net zoals men over het technologisch analfabetisme moet nadenken. Hoe moeten we dat probleem oplossen, hoe kunnen we die structurele kloof vermijden ? Ook hier is een duidelijke regelgeving voor nodig, net zoals omtrent de bescherming van de persoonlijke levenssfeer. Eveneens dient de toekomst van de Vlaamse TV-zenders besproken worden. Verder moet men vermijden dat de gevolgen van de hyperconcentratie te groot worden. In de eerste plaats denk ik hier aan een aantal macro-economische gevolgen. Door de concentratie van macht rond telecommunicatie bij een aantal bedrijven kunnen oligopolies of monopolies ontstaan : ook hier moeten de Vlaamse regering en Vlaamse Raad regelgeving organiseren om de basisrechten van de burger en de consument te vrijwaren. Er zijn dan nog de gevolgen op sociaal vlak en het gebied van arbeidsomstandigheden. Wat zijn die gevolgen ? Hoe kunnen we de voordelen optimaliseren en de nadelen zo klein mogelijk houden ?

Een belangrijke taak voor de Vlaamse regering en de Vlaamse Raad is de steun aan dienstverleners die diensten met een toegevoegde waarde bieden, zoals bijvoorbeeld schooltelevisie, onderwijsprogramma's, wetenschappelijk onderzoek.

Een aantal problemen kunnen niet door de Vlaamse Raad geregeld worden, maar moeten door de federale en

Stassen

de Europese overheid geregeld worden. Door ons echter te verschuilen achter onze beperkte bevoegdheden, bewijzen we onszelf geen dienst. Als we in het voorjaar een breed maatschappelijk debat kunnen organiseren en voor de geschikte regelgeving inzake onderwijs en cultuur kunnen zorgen, bewijzen we dat de Vlaamse Raad een extra waarde betekent in de Belgische politiek.

De informatiesnelwegen zijn de enige nieuwe snelwegen waarvoor er nog groene voorstanders bestaan. Maak er gebruik van. (*Applaus bij AGALEV*)

De voorzitter : de heer Taylor heeft het woord.

De heer John Taylor (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, geachte minister, collega's. Tijdens een studieverblijf in de Verenigde Staten van Amerika stelde de federale minister van Telecommunicatie, de heer Di Rupo, vast dat de telecommunicatie- en informaticasector in enkele jaren volledig was veranderd en dat Europa en vooral België hier zeer laat op hebben gereageerd.

Het is de verdienste van de vorige en de huidige Vlaamse regering dat ze zeer vlug en als eerste in ons land heeft gereageerd. Begin 1994 richtte de minister-president met de GIMV en de universiteiten een studiesyndicaat op om de mogelijkheden voor Vlaanderen in deze sector van de toekomst te onderzoeken. De uiteindelijke ambitieuze doelstelling is Vlaanderen competitief te maken op het terrein van de nieuwe communicatiemediën. Die doelstelling is bijna gerealiseerd : de haalbaarheidsstudie is er en als het decreet goedgekeurd wordt, zal Telenet Vlaanderen binnenkort starten.

Dat is een zeer goede beslissing : tegen 2000 zal deze sector zes percent van het BNP leveren. Het is dus geen wonder dat vooral Amerikaanse bedrijven in deze sector actief zijn en de Europese Unie deze sector zeer belangrijk vindt.

Het is belangrijk dat Telenet Vlaanderen een initiatief is van de Vlaamse Raad. De heer Bogaert heeft dat feit daarjuist geminimaliseerd. Maar artikel 14 werd dan toch maar uit het programmadecreet geschrapt en we hebben door hoorzittingen met mensen uit de sector en de academische wereld dit debat degelijk kunnen voorbereiden. De strakke timing heeft een degelijk debat niet verhinderd. Daardoor bewijst de Vlaamse Raad dat zij over bepaalde kwesties grondig kan discussiëren.

Welke mogelijkheden biedt Telenet Vlaanderen aan de Vlaamse economie ? Daar kunnen we lang over praten. Betere tarieven en betere dienstverlening moeten mogelijk zijn. De heer Stassen zegt dat het niet nodig is in te gaan op de spraaktelefonie. Het is toch belangrijk er op te wijzen dat de kostprijs van de spraaktelefonie voor de be-

drijven in België de hoogste is in Europa. Ook de residentiële gebruiker betaalt hoge prijzen.

In de landen waar de concurrentie vrij spel heeft, zoals de Verenigde Staten, Engeland en Zweden, zijn de prijzen zeer snel gedaald. Dit is zeker zo voor de bedrijven en ook voor de residentiële gebruiker moet dit mogelijk zijn. Naast de positieve aspecten, zijn er dus duidelijk ook risico's en onzekerheden. De nodige investeringen worden geschat op 50 miljard frank. Dat is een relatief klein bedrag. Maar zal dit voldoende zijn ? Het is moeilijk om daar vandaag al een uitspraak over te doen. Vijf jaar in de telecommunicatie is een heel lange periode en kan worden gelijkgesteld met een eeuw. Een kostprijs voorspellen is moeilijk. Dit is zeker zo als we in overweging nemen dat Telenet Vlaanderen als commercieel breedbandnetwerk voor spraaktelefonie pas tegen het jaar 2.000 in heel Vlaanderen werkzaam zal zijn. Vanaf 1 januari 1998 zal echter alle telecomverkeer vrij zijn : alle grote telecombedrijven zullen actief worden in België. We mogen dit risico niet onderschatten. Dit alles toont de hoogdringendheid van deze problematiek aan.

Zal de consument bereid zijn over te stappen van een telefoonmaatschappij naar een kabelnetwerk ? Is de consument bereid voldoende te betalen voor multimedia ? Prijsgunstige en kwalitatieve communicatiemogelijkheden kunnen de competitieve positie van Vlaanderen verbeteren. We mogen dus een positief effect verwachten op het bedrijfsleven.

– *De heer Norbert De Batselier, voorzitter, treedt op-nieuw als voorzitter op.*

De aanwezigheid van optimale telecomdiensten zal morgen, meer nog dan vandaag, voor internationale ondernemingen van primordiaal belang zijn voor de keuze van een vestigingsplaats, net zoals zeehavens, autowegen en goed opgeleid personeel. Vlaanderen als wereldknooppunt van communicatie betekent werkgelegenheid in de dienstensector en nieuwe kansen voor de welvaart. Toch geeft het geen garantie op succes : ons land reageert zeer traag. Onze voorsprong die we hebben op het gebied van infrastructuur, brokkelt af. De aandacht gaat ook nog veel te veel naar de informatiesnelweg en te weinig naar de diensten. Stimulering van de ontwikkeling en het gebruik van nieuwe diensten is één van de eerste opdrachten. Wanneer en met welke technologieën zal men doorbreken ? Het potentieel van nieuwe diensten is zeer uitgebreid. Een combinatie van de diensten zal nodig zijn om investeringen te realiseren en om rendabel te zijn. Zijn er bij deze nieuwe diensten internationale rendabele projecten, dit met het oog op de blijvende onzekerheid over de effectieve belangstelling voor deze diensten van het publiek ? Vooral de snelheid van de introductie van de nieuwe diensten wordt overschat. Deze markt heeft een groot

Taylor

groeipotentieel en een belangrijke maatschappelijke impact. We mogen de evoluties op deze markt dan ook niet mislopen. Een meer pro-actieve houding van Vlaanderen dringt zich op. Heeft Vlaanderen reeds een strategie uitgewerkt ? Op welke van deze diensten zal Telenet Vlaanderen zich toeleggen ? In een creatieve en stimulerende omgeving zullen bedrijven ook vele momenteel nog onbestaande diensten aanbieden. Dit kan gebeuren door vele kleine marktspelers, zoals de KMO's. De overheid kan deze initiatieven ondersteunen via inwerking op de algemene omgevingsfactoren. De GIMV kan ook met risicokapitaal helpen.

Ik zou zeggen dat de grote risicofactor niet zozeer de technologie is, maar wel de onzekere marktvraag voor deze innovatie. Ondersteunend onderzoek wordt hierbij zeer belangrijk. In dat kader is er ook de vraag naar de mobilofonie. Een Nederlandse recente marktstudie over het kabelnet in Nederland stelde dat deze haalbaar is, indien er een combinatie kan worden aangeboden van spraaktelefonie en mobilofonie. De vraag is dan ook in hoeverre Telenet Vlaanderen hierop zal kunnen inspelen en meewerken om daarbij betrokken te worden.

Telenet Vlaanderen komt er, omdat het een samenwerking wordt met de gemeenten en de intercommunales. Gezien de 95 percent aansluitingen waar nog weinig groeimogelijkheden zijn voor de kabelmaatschappijen in Vlaanderen, dreigt de concurrentie van de satellieten en de telecommataatschappijen – de omroepmarkt zou ik zeggen. Ik denk dat het zeer belangrijk is dat de kabelmaatschappijen hier nieuwe kansen krijgen.

Voorts kunnen zij via de upgradering van het net ook hun efficiëntie verhogen, en kunnen zij een hoger rendement krijgen. De schaalvergroting biedt voor hen een aantal voordelen. Uiteindelijk is de vraag of het betrekken van de gemeenten en de intercommunales bij dit project geen nieuwe invulling geeft aan het subsidiariteitsbeginsel. De gemeente, het bestuursniveau dat het dichtst bij de mensen staat, wordt hierdoor betrokken bij een van de grootste uitdagingen van de 21ste eeuw. De democratische controle op dit project zal hierdoor van veel dichterbij de bevolking kunnen worden gevolgd.

Ongetwijfeld zal dit ook een bijdrage leveren aan een grotere sensibilisering en bewustmaking van de bevolking voor de mogelijkheden en de gevaren van de multimedia. Het gebruik en de toegang van iedereen tot de informatiemedia wordt hierdoor misschien nog meer gewaarborgd. Ook de prijsgevoeligheid zal veel groter zijn via de gemeenten, zowel wat de prijsbepaling van de diensten betreft als wat de gevolgen zijn van deze participatie voor de gemeentelijke fiscaliteit. De kabelmaatschappijen zijn vandaag een belangrijke inkomensbron voor de gemeen-

ten. Terecht moeten wij ons afvragen of de intercommunales en de gemeenten bereid zullen zijn of de financiële mogelijkheden zullen hebben, indien in latere fases bijkomende financiële middelen nodig zijn, om deze te leveren. Wanneer zij die niet leveren, moet worden nagegaan wie ze zal leveren.

Ten slotte heeft de Vlaamse regering gesteld dat zijzelf niet financieel wenst te participeren in dit project. Door de instap van de gemeenten en intercommunales blijft de overheid aanwezig bij de competitieve en open markt van de telecommunicatiesector. In tegenstelling tot de vroegere monopoliesituatie van de overheid, blijft zij hier op een competitieve markt actief en zelfs in het kader van een verdere privatisering van Belgacom kan dit belangrijk zijn. Ik zou ook even willen ingaan op de verhouding tussen Telenet Vlaanderen en Belgacom. Mijnheer Dielens heeft er reeds op gewezen dat Belgacom ook een zaak is van Vlaanderen, en dat laat ons niet onberoerd. Er kan niet worden ontkend dat Vlaanderen belang heeft bij de tewerkstelling in dit overheidsbedrijf, waar 26.000 werknemers tewerkgesteld zijn. Als morgen afdankingen dreigen in dit bedrijf, dan zullen ook de 16.000 Vlaamse gezinnen die daarbij betrokken zijn daarvan het slachtoffer zijn.

Ik wil even verwijzen naar British Telecom, waar de jongste tien jaar 100.000 mensen zijn afgevloeid, en dan vooral laaggeschoolden. Ook onze Vlaamse bedrijven zullen in ons land daarvan de gevolgen ondervinden. Twee derde van de leveringen van Alcatel Bell, die in België een omzet heeft van ongeveer 14 miljard frank, gebeuren aan Belgacom. Als er morgen bij Belgacom een negatieve evolutie ontstaat, zal ook het Vlaamse bedrijfsleven daarvan de gevolgen ondervinden. Er moet dus een samenwerking komen met Belgacom op technisch vlak, maar er moeten ook gezamenlijke investeringen worden aangegaan. Telenet Vlaanderen mag geenszins een krachtmeting worden met Belgacom. Professor Burgelman heeft ondermeer gezegd : er is een samenwerking nodig, anders zullen op lange termijn nog slechts buitenlandse bedrijven overleven. Zou dit juist niet leiden tot nieuwe monopolie- of oligopoliesituaties, wat wij juist willen voorkomen en waar de Europese Unie precies wil tegen ingaan ? Eén feit is zeker : de evolutie van de telecommunicatiemaatschappijen op middellange termijn, laat staan op lange termijn, is onvoorspelbaar.

Sommigen beweren dat tegen de eeuwwisseling nog slechts een tiental grote maatschappijen heel deze sector zullen beheren. Wat zal er nog van Belgacom overblijven indien dit scenario doorgaat, laat staan van Telenet ? Zullen beide niet overgenomen worden door een internationaal bedrijf ? Wat blijft er dan nog over van Vlaamse eigenheid ? Waar zal de activiteit van Telenet plaatsvinden ? Zal ze zich beperken tot Vlaanderen, Brussel, Wallonië,

Taylor

Nederland ? Deze ideeën zijn ook aan bod gekomen in de hoorzitting.

In verband met de verhouding tussen Belgacom en Telenet durf ik dan ook aandringen op samenwerking. De Vlaamse regering kan dit stimuleren. Moeten we niet streven naar afspraken over wie wat gaat doen ? Wie welke marktsegmenten zal innemen ? Het is belangrijk dat er een taakverdeling komt teneinde nutteloze investeringen te vermijden.

Concurrentie tussen Belgacom en Telenet is een goede zaak. De nummeroverdraagbaarheid moet kunnen, wil men op een eerlijke manier concurreren. Concurrentie kan een dynamiek geven aan een overheidsbedrijf dat zo lang een monopolie gehad heeft. In de hoorzitting heeft Alain Deneef, een directeur van Belgacom, zelf toegegeven dat de creatieve aanpak die de jongste jaren aanwezig is, voor een stuk te danken is aan de stimulans van de Vlaamse regering van het initiatief Telenet.

Een laatste punt dat ik nog wil aanhalen is US West, de Amerikaanse partner die werd aangetrokken voor Telenet Vlaanderen, specialisten met telecom-en kabelnetwerkervaring. US West wordt een belangrijke participant : 20 tot 25 percent. Het wordt een zuiver financiële participatie, maar we zijn ook een beetje ongerust. US West komt niet naar Vlaanderen uit solidariteit met ons. Ze willen experimenteren met hun technische kennis. Ze willen Europa tonen wat ze hebben. In deze relatie moeten duidelijke afspraken gemaakt worden, ook over de levering van software en materiaal. Bestaat er geen gevaar dat het Vlaamse bedrijfsleven het slachtoffer wordt ?

De eindgebruikerstechnologie is vooral de zaak van de grote internationale marktspelers, die over de nodige ontwikkelingscapaciteit, technologische voorsprong en marketingkracht beschikken. Vlaamse bedrijven zouden een grote rol kunnen spelen bij deelcomponenten. Dat moet kunnen. Ook KMO's zijn hierbij mogelijke spelers.

Hoe zal men Telenet Vlaanderen steunen bij technische beslissingen en bij het uitbouwen van het netwerk teneinde de juiste aankopen te verrichten ? US West beschikt ter zake over een veel grotere know-how. Hoe zal men ervoor zorgen dat de potentiële Vlaamse toeleveringsbedrijven van apparatuur en multimediadiensten een eerlijke kans krijgen ? Dat lijkt me één van de belangrijkste zaken die we vandaag op de voet moeten volgen.

Dan is er ook nog de Vlaamse Telenet-holding die voor 20 percent zal participeren, naast de GIMV, de gemeenten, de intercommunales en US West. De voorbije dagen vernamen we dat de mediawereld ietwat afhaakt. Dat is niet onbelangrijk, maar essentiëler is dat de Vlaamse fi-

nanciële holdings wel nog in Telenet Vlaanderen geïnteresseerd blijven. Het lijkt me beter dat het Vlaamse bedrijfsleven, in de eerste plaats omwille van de Vlaamse verankering, belangstelling heeft voor Telenet Vlaanderen. Er zijn evenwel nog andere redenen : Telenet Vlaanderen moet namelijk een privé-initiatief zijn en mag geen exclusief overheidsinitiatief worden. Bovendien zou Telenet Vlaanderen het Vlaamse bedrijfsleven kunnen sensibiliseren voor de nieuwe diensten, die in het kader van een informatica-maatschappij ontstaan. In vele bedrijven, en voornamelijk in de kleine, dient dringend aan die sensibilisering te worden gewerkt. Voor de Vlaamse regering is hier een elementaire taak weggelegd. Ze moet op deze trend inspelen opdat het Vlaamse bedrijfsleven bij het initiatief betrokken blijft. Op die manier kan worden voorkomen dat men buiten Telenet Vlaanderen zelf initiatieven blijft nemen, zoals dat vorige week is gebeurd met het project Isabel. Het zou daar de bedoeling zijn dat banken en bedrijven een eigen netwerk zouden ontwikkelen, los van Telenet Vlaanderen. Dergelijke diensten zouden eigenlijk moeten worden geïncorporeerd in Telenet Vlaanderen.

Er zijn heel wat zaken waarvoor de Vlaamse overheid netwerken zal moeten oprichten in de toekomst. Ook wat de regelgeving betreft, mag men niet over de Vlaamse overheid heen stappen.

De ervaring van Engeland met twee telecom-netten leert ons dat de regelgeving een essentiële factor is om marktverstoringen te weren en een eerlijke concurrentie mogelijk te maken. Toezicht op de marktspelers en op machtsmisbruik vanwege dominerende elementen, zoals Belgacom dat nu zeker is en het wellicht nog lang zal zijn. Kortom een herregulering, zal nodig zijn indien we de economische en maatschappelijke vruchten willen plukken van de liberalisering van de Europese Unie. Zoals ook andere sprekers hebben aangestipt, is het uitermate belangrijk dat de situatie van het instituut dat hierover moet waken, het BIPT, op federaal niveau opnieuw onder de loep wordt genomen. Het moet in elk geval een onafhankelijk overheidsorgaan zijn, dat objectief kan optreden ten aanzien van zowel Telenet Vlaanderen als van Belgacom. Via contractuele verbintenissen met Vlaanderen en eventueel met de federale overheid kunnen dan afspraken worden vastgelegd. We moeten te allen prijze vermijden dat de huidige toestand, uitsluitend onder de federale hoed dus, blijft bestaan. Besprekingen tussen de diverse regeringen zijn ter zake onontbeerlijk.

Hier speelt ook weer volop de verhouding tussen de federale en de Vlaamse overheid. Ook anderen hebben dit al aangestipt. De uitspraken van de federale minister van Telecommunicatie vorige week tijdens de Europese Ministerraad ten overstaan van Europees commissaris Van Miert, waarmee hij androng op een vertraagde vrijma-

Taylor

king van de telecommunicatiemarkt, doen vragen rijzen. In eerste instantie vraag ik me af of hij minister van Telecommunicatie dan wel van Belgacom is. Dit is duidelijk een geval van belangenvermenging. We zouden ons zelfs kunnen afvragen of er wel voorafgaand overleg is gepleegd, want de federale minister mag tijdens een Europese Ministerraad, conform het samenwerkingsakkoord, enkel spreken in naam van alle regeringen. Dit betekent dat hij over dergelijke zaken op zijn minst overleg moeten plegen met de Vlaamse regering alvorens een standpunt in te nemen. Minister-president Van den Brande heeft ter zake ook gereageerd in een brief, maar het blijft de vraag of dat zal volstaan. Moet dit niet ter sprake komen tijdens de interministeriële conferentie? Moet dit toch wel belangrijke incident ook niet bij het overleg worden besproken? Als men dit in de toekomst wil vermijden, zal dat toch moeten.

Ik ben ervan overtuigd dat er een samenwerkingsakkoord moet worden gesloten tussen de federale regering en de gewesten en gemeenschappen omtrent telecommunicatie. De federale eerste minister heeft dit overigens beloofd bij de regeringsverklaring en wel vóór het einde van het jaar. Daarom moeten we erop aandringen dat dit ook gebeurt.

Wat de universele dienstverlening aangaat, daar is al heel wat over gezegd. Mij lijkt het belangrijk dat we de term op zichzelf eenduidig definiëren, dat daaromtrent een akkoord bestaat. Het moet duidelijk zijn op welke diensten de burger in dit land recht heeft, hoe de dienstverlening wordt georganiseerd. Een verbreding van het diensten-aanbod is hoe dan ook noodzakelijk. Ook de bepaling van wat universele dienstverlening eigenlijk inhoudt, moet worden nagegaan. Gaat het daarbij om dienstverlening die universeel toegankelijk zal zijn of die universeel wordt gebruikt? De mogelijkheden zijn legio. Dit wordt ongetwijfeld een belangrijk discussiepunt. Ik wil niet terugkomen op het BIPT, maar we mogen er niet aan voorbijgaan dat het de voorbije zomer in een adviesnota aan de regering heeft vooropgesteld dat de universele dienstverlening zoals zij deze zien, ongeveer 22 miljard frank zou kosten. Telenet Vlaanderen daarentegen had het over 50 miljoen frank. De ervaringen met het buitenland leren dat de kostprijsberekening ter zake erg ondoorzichtig verloopt en dat de tarievenstructuur niet duidelijk is. In de telecommunicatiesector is een enorme prijselasticiteit mogelijk. Dat speelt ongetwijfeld een grote rol. De Nederlandse consumentenbond berekende dat universele dienstverlening eigenlijk om het even waar slechts 0,5 percent meer mag kosten.

Wanneer een telecomproject wordt aangekondigd dat 95 percent van de huizen in Vlaanderen zal bereiken, kunnen we ons tevens afvragen of die universele dienstverle-

ning nog wel nodig is. We zouden heel wat kruissubsidiëring en verregaande discussies omtrent tarievenstructuur vermijden. Zou men niet beter aan bepaalde sociale groepen een voordeeltarief toekennen, gefinancierd vanuit een of ander fonds, in de plaats van deze oneindige discussie te blijven voeren met de telecombedrijven.

Wat zal men in de toekomst verstaan onder het begrip universele dienstverlening. Ik denk daarbij bijvoorbeeld aan de toegang tot Internet. De evolutie van wat de term basisdiensten inhoudt, loopt ver uiteen. Tot zover dan mijn bedenkingen inzake Telenet Vlaanderen.

Telenet Vlaanderen : is het een zakelijk project, het opzetten van een bedrijf dus, of gaat het om meer? De cruciale vraag is : wordt Vlaanderen één van de vele stopplaatsen langswaar de informatiesnelweg van internationale maatschappijen en hun filialen voorbijkomt of wordt Vlaanderen – en dus ook Brussel – een knooppunt van het internationale netwerk vanwaar een groot aantal diensten de wereld worden ingestuurd en waar diensten optimaal kunnen worden gebruikt. Kortom, zal Vlaanderen in de 21ste eeuw een attractiepool blijven met voldoende werkgelegenheid en een toekomst voor zijn komende generaties. Telenet Vlaanderen is hoe dan ook een project dat rendabel moet zijn, anders heeft het geen zin erin te investeren. Met Telenet Vlaanderen heeft de Vlaamse regering het openbare debat omtrent de informatiesnelweg versneld, geactualiseerd en gedynamiseerd. Telenet Vlaanderen confronteert 6 miljoen Vlamingen met de werkelijkheid, met het feit dat die informatiesnelweg hun leven de komende jaren zal bepalen. Dit zal mee beslissen over de evolutie van de werkgelegenheid, over het soort van jobs dat zal worden gecreëerd en welke banen er zullen verdwijnen. Ook de manier waarop zal worden gewerkt, wordt hierdoor mede bepaald : thuiswerk of in de onderneming of in de fabriek. Hoe zal dit de sociale verhoudingen, onze werkgewoonten, onze vrijetijdsbesteding beïnvloeden? Bovenal, welke uitwerking zal dit op het gezin hebben? De organisatie van de markt zal veranderen; verbruikers en producenten worden via telecommunicatie dichter bij elkaar gebracht en tussenpersonen verdwijnen. Vlaanderen zal anders aankijken tegen de rest van de wereld. We mogen immers niet vergeten dat ongeveer 50 percent van de wereldbevolking nog nooit heeft getelefoneerd. Welke rol zullen wij spelen bij deze ontwikkeling binnen het wereldbestel? Hoe kunnen we voorkomen dat de maatschappelijke verschillen nog toenemen? De discussie over de ongeschoolden en de duale maatschappij staat hier op het voorplan. Ook wat de duurzaamheid aangaat, kan de informatietechnologie helpen om het gebruik van energie en grondstoffen zuiniger te organiseren.

Onze hele cultuur staat op het spel : woord, beeld en geluid waren tot nu gescheiden factoren. Literatuur, beel-

Taylor

dende kunst en muziek versmelten in de multimedia tot een geheel. De Nederlandse taal moet in dit kader zeker aan de orde komen, als kleine taal binnen Europa.

Ten slotte, telecommunicatie raakt de fundamenteën van onze samenleving : werkgelegenheid, armoede, uitsluiting, zaken die maatschappelijk van het allergrootste belang zijn. Voor de overheid is hier naar mijn mening een essentiële taak weggelegd. Ze moet drama's voorkomen. Met Telenet Vlaanderen zetten we een volgende stap in de informatie- en kennismaatschappij. Die informatie komt massaal en met grote snelheid op ons af, maar tevens ongeordend. Sommigen hebben er moeite mee die gegevens om te zetten in gestructureerde en bruikbare kennis. De belangrijkste opdracht van de overheid voor de komende jaren, voor de 21ste eeuw, bestaat erin die informatie te helpen ombouwen en te leren gebruiken op een verantwoorde manier en zodoende de maatschappij van de volgende eeuw tot een menswaardige samenleving te maken, waarin iedereen met elkaar kan leven en waarin elkeen zijn plaats vindt, welke ook zijn mogelijkheden en capaciteiten zijn. (*Applaus*)

De voorzitter : Mevrouw Maes heeft het woord.

Mevrouw Nelly Maes (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, geachte ministers, collega's, Telenet Vlaanderen werd ons in eerste instantie voorgesteld als een concurrent van Belgacom. Ik stelde mezelf daarbij de vraag of dit nu de zuinigste besteding van overheidsmiddelen was. Toen me de hoopvolle perspectieven van Telenet Vlaanderen duidelijk werden gemaakt, werd ik enthousiast. Ik dacht daarbij aan de vele nieuwe mogelijkheden voor de kennismaatschappij waarover de heer Taylor het heeft gehad. U zult begrijpen dat dit debat me enigszins heeft ontgoocheld. Het gaat er immers om de kabelmaatschappijen te laten participeren in een project waarmee een interactief breedbandnetwerk zal worden opgezet. Het gaat dus om concurreren voor de toekomst, in een wereld die wordt beheerst door satellieten, terwijl wij elkaar nog altijd opbellen via een koperdraad.

Het doel is en blijft in de eerste plaats dus telefonie. De multimedia die me ertoe hebben verleid het project Telenet Vlaanderen te steunen, komen dus maar op de tweede plaats en dat slechts voor 20 procent.

Wat dit alles concreet betekent, heeft de heer Bogaert voor de Volksunie al uiteengezet. Ik beperk me dan ook tot enkele maatschappelijke kanttekeningen.

Ik beseef ten volle de waarde van een degelijk uitgerust telecommunicatienetwerk binnen een competitieve omgeving en met het oog op het aantrekken van nieuwe bedrijven. Zo staat het in het verslag en ik hoop dat dit ook werkelijkheid zal worden. Bij de huidige negatieve be-

richtgeving omtrent de werkloosheid, klinkt dit alvast hoopgevend.

Maar regelgeving is nodig, en dat is vooral een zaak van de federale overheid. De raakpunten met uw mediabeleid, mijnheer de minister, zijn duidelijk, en dat is onze bevoegdheid.

Hoe zal de Vlaamse Raad zijn taak kunnen volbrengen ? We vrezen dat men Telenet Vlaanderen zal blijven zien als een soort infrastructuurproject. Tevens vrezen we dat er van een Vlaamse regelgeving voor de interactieve communicatie geen sprake meer zal zijn. Wie zal in de toekomst bevoegd zijn voor het tele-winkelen, het tele-werken en het tele-leren ? De bevoegdheden liggen hier duidelijk op verschillende niveaus. Wie zal die nieuwe diensten mogen inrichten ? Wil men het bijvoorbeeld de escortebureaus mogelijk maken nieuwe klanten te recruter ? Of zullen het eerder de bejaarden zijn die een mogelijkheid krijgen om bij noodsituaties snel alarm te slaan ? Welke criteria zal men hanteren ?

We pleiten voor een snelle omschrijving van de mogelijkheden en de verplichtingen van de universele dienstverlening. We zijn niet enthousiast over Telenet als we daarvoor slechts goedkoper zullen kunnen telefoneren. Onze verwachtingen reiken verder en dieper. We juichen het toe dat Vlaanderen een Vlaamse operator op een nieuwe markt wil creëren. Toch wordt het in eerste instantie een gevecht tussen Belgacom en Telenet, die het wellicht op een akkoordje zullen gooien.

De nieuwe diensten blijven eerder in het vage. We moeten het stellen met een verwijzing naar Medialab. Verder in het verslag vind ik hierover niet zo veel terug. Op welke wijze zal de Vlaamse Raad betrokken worden bij de bevindingen en de realisaties van Medialab ?

Men denkt reeds aan nieuwe diensten zoals film-op-aanvraag, tele-leren, nieuws-op-aanvraag, voorwaar interessante zaken. In het bijzonder denk ik dan aan de agenda van de Vlaamse Raad, de agenda's van de diverse gemeenteraden, persoverzichten. Kortom, alle informatie nodig voor een actieve burger om zich een zelfstandige opinie te vormen. Ik denk ook aan een moderne vorm van openbaarheid van bestuur.

Bij dit alles is manipulatie van de publieke opinie natuurlijk niet denkbeeldig. Hier manifesteert zich ook een probleem inzake pluralisme. In een interactief netwerk kan men de burger om zijn opinie vragen. Ook hier zijn de gevaren voor manipulatie reëel.

Dichter bij ons kan men zich voorstellen dat talenondericht, al dan niet in schoolverband, nieuwe mogelijkheden zal krijgen. Hoe zal het onderwijs, en vooral het onderwijs voor sociale promotie, zich hiertegen opstellen ? Zal men

Maes

het enkel op een commerciële basis organiseren of vormt de volksoontwikkeling hierbij een belangrijk doel ? Zal men de consument enkel aanspreken in zijn koopkracht of zal men de middelen aanwenden om ook de mondigheid van de gebruiker te bevorderen ? Zal men de nadruk leggen op entertainment-gerelateerde diensten, inclusief infotainment, of worden het nieuwe diensten als telematica, videotext, en internet ? Wordt het teleshopping, nochtans marginaal in de USA, of wordt het veeleer een gebruik voor business toepassingen ? Nochtans weet men dat onze KMO's nogal conservatief zijn inzake toepassingen van de informatisering. Telenet Vlaanderen zal een reeks mogelijkheden en uitdagingen in zich dragen.

Het succes zal onder meer afhangen van de prijs, maar tevens van de maatschappelijke keuzes die van belang zijn. Een Vlaams herkenbaar Telenet zal altijd een eigen aantrekkingskracht uitoefenen op de mensen in Vlaanderen. Daarvoor moeten we een platform creëren, maar dan wensen we ook mee de richting te bepalen, zodat de beschikbaarheid en de bereikbaarheid voor iedereen geen ijdel begrip is. Kortom, Telenet Vlaanderen beschouwen we als een kans. Die kans willen we geven, maar geen garantie. Ik dank u. (*Applaus bij de VU*)

De voorzitter : Hiermee zijn we aan het einde gekomen van een algemene bespreking. De minister-president zal nu het woord nemen om op al deze tussenkomsten zijn visie te geven.

De minister-president heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, eerst en vooral wil ik de commissie, en inzonderheid de voorzitter, alle leden van de fracties bedanken voor de open dialoog tijdens de commissie en het debat. Oorspronkelijk voorzagen we om artikel 14 naar voren te schuiven. Met de Vlaamse Raad moet daarover van gedachten worden gewisseld.

Ik meen dat we over voldoende informatie beschikken om ter zake een besluit te nemen.

Tot slot van de bespreking van het voorstel van decreet wil ik enkele essentiële lijnen in herinnering brengen.

De Europese Commissie heeft beslist dat er, vanaf 1 januari 1996 voor de niet-gereserveerde telecommunicatiediensten en voor de telefonie vanaf 1 januari 1998, concurrentie moet zijn. De Europese Commissie aanvaardt niet dat de communicatie-infrastructuur in handen blijft van een monopolist. Alhoewel het zich richt op de machting van de intercommunales om tot een netwerk te behoren, blijft het een essentieel element in het debat.

Ik wil heel uitdrukkelijk stellen dat de Vlaamse regering de wijzers van de Europese klok niet wil tegenhouden of terugdraaien.

Ik heb van meet af aan gesteld dat we in de aanloopfase, om het project de nodige diepgang te geven, op US West een beroep hebben gedaan. Maar het is heel duidelijk dat er geen bindingen tot stand zijn gebracht met het investeringsgegeven. US West deelde gisteren trouwens mee dat ze meer willen participeren dan de voorziene 25 percent.

De heer Karel De Gucht : Dan was er in uw tekst een verspreking.

Minister-president Luc Van den Brande (*Op de tribune*) : Om bepaalde operaties bij het opstarten tot een goed einde te kunnen brengen moet men een beroep doen op know-how die men niet zelf in huis heeft.

Voorzitter, collega's, Telenet Vlaanderen zal, eens op kruissnelheid, op permanente basis werk geven aan ongeveer 1.000 mensen. Daarbij komen vanzelfsprekend nog ongeveer enkele duizenden arbeidsplaatsen in de investeringen die worden uitgevoerd. We mogen niet vergeten dat ongeveer 50 miljard frank aan investeringen in het vooruitzicht kunnen gesteld worden. Dit brengt rechtstreekse en afgeleide werkgelegenheid met zich mee. Eens deze investeringen uitgevoerd zijn, kunnen zij op hun beurt buitenlandse investeerders aantrekken die belang hechten aan een goede logistieke omgeving. Er is ook de moeilijk berekenbare werkgelegenheidsgroei in de toeleverende diensten en industrieën.

De Vlaamse regering van haar kant heeft niets onverlet gelaten om de baten van de liberalisering in Vlaanderen te kunnen plukken. Via het programma Informatie-Technologie worden ter plekke de nodige nieuwe technologieën ontwikkeld, zodat die niet in het buitenland geproduceerd en gekocht moeten worden. Via het programma Medialab worden nieuwe diensten ontwikkeld die maatschappelijk waardevol zijn en veel nieuwe werkgelegenheid kunnen bieden. Denk maar aan televorming, telewerken, telegeneeskunde, telehandel, en vele andere.

De eigen administratie kreeg de opdracht om de informatiestroom en de openbare dienstverlening te verbeteren en uit te breiden via een interactief gebruik van de kabel.

Wij zijn ervan overtuigd, voorzitter, collega's, dat het voorstel van decreet zoals het thans voorligt, de mogelijkheid moet bieden aan de intercommunales om enerzijds als aandeelhouder in de interactieve breedbandnetwerken te kunnen meedoen maar evenzeer om commerciële telecommunicatiediensten met een grote maatschappelijke waarde breed toegankelijk te maken.

Wanneer ik deze dingen en de tussenkomsten die er geweest zijn vanuit alle fracties op een rijtje zet, dan geloof

Van den Brande

ik dat dit debat in plenaire zitting een kamerbreed gegeven, een Vlaams-parlements-breed gegeven moet mogelijk maken. Ook al zouden er in hoofde van sommige fracties, bepaalde terughoudendheid kunnen bestaan. Er zijn vragen die misschien geen volledige oplossing gekregen hebben, en die trouwens in de opbouw van het dossier verder tot meer klaarheid kunnen leiden.

Ik vraag hier aan alle fracties, over meerderheid en oppositie heen, onze potentie en troeven, ten volle uit te spelen. Wij hebben de plicht, dat is mijn overtuiging, deze nieuwe ontwikkelingen, met het oog op meer werkgelegenheid op dit ogenblik van grondige verandering van onze economie, te bevorderen. Ik denk dat het een belangrijk signaal zou zijn, van vertrouwen in het project om dingen tot stand te brengen, dat een zo groot mogelijke adhesie en aanhang zou kunnen tot stand gebracht worden voor het voorstel dat hier voorligt. Het is een stap om te realiseren wat we wensen en wat reeds decennia lang vooropgesteld wordt.

Autonomie is een belangrijke zaak. Het is wat ons betreft een zaak van principes en van cultuur. Culturele autonomie kan echter geen goede basis hebben wanneer we ook niet de economische slagkracht ontwikkelen. Dit is de finaliteit voor een hogere slagkracht van de deelstaat, die we ten volle willen realiseren. (*Applaus bij de CVP, de SP en het VB*)

De voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? (*Neen*)

De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter : Aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het voorstel van decreet van de heren De Roo en Bossuyt houdende machtiging van de intercommunales voor kabeldistributie tot deelname aan vennootschappen die het kabelnetwerk in Vlaanderen tot een interactief communicatie-netwerk uitbouwen en/of exploiteren.

De door de commissie aangenomen tekst wordt als basis voor de bespreking genomen.

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 39 van de Grondwet.

– *Aangenomen.*

Artikel 2

Voor de toepassing van dit decreet wordt onder intercommunales verstaan de intercommunales die, overeenkom-

stig hun statutaire doelstellingen, in Vlaanderen een kabeldistributienetwerk beheren of uitbaten.

– *Aangenomen.*

Artikel 3

Intercommunales kunnen, bij beslissing van de raad van bestuur, participeren in een vennootschap waaraan de bevoegde overheid de uitbouw en/of exploitatie van het kabelnetwerk in Vlaanderen tot een interactief communicatienetwerk toevertrouwt. Deze vorm van participatie wordt hierna rechtstreekse participatie genoemd.

Intercommunales kunnen eveneens, bij beslissing van de raad van bestuur, voor de doeleinden van deze participatie, alleen of samen met andere intercommunales, een vennootschap oprichten die een participatie neemt in een vennootschap waaraan de bevoegde overheid de uitbouw en/of exploitatie van het kabelnetwerk in Vlaanderen tot een interactief communicatienetwerk toevertrouwt. Deze vorm van participatie wordt hierna onrechtstreekse participatie genoemd.

De wijze waarop de rechtstreekse of onrechtstreekse participatie gestalte krijgt, wordt vastgesteld in de statuten van een vennootschap in de zin van artikel 3, eerste lid. Deze participatie kan bestaan in een eigendoms- of gebruiks-inbreng van het geheel of een deel van de infrastructuur en/of een financiële inbreng.

De totale participatie van intercommunales, zowel de rechtstreekse als de onrechtstreekse, in een vennootschap waaraan de bevoegde overheid de uitbouw en/of exploitatie van het kabelnetwerk in Vlaanderen tot een interactief communicatie-netwerk toevertrouwt, mag nooit meer bedragen dan 49 percent van het kapitaal van deze vennootschap, behalve in een overgangsfase die niet langer dan een jaar mag duren.

De intercommunales kunnen het geheel of een deel van de infrastructuur op contractuele basis ter beschikking stellen.

Op dit artikel is er een amendement van de heren De Gucht en Denys dat luidt als volgt :

Artikel 3

Aan het laatste lid de volgende zinsnede toevoegen :

"en/of verkopen aan vennootschappen die het kabelnetwerk in Vlaanderen tot een interactief communicatienetwerk uitbouwen en/of exploiteren".

De heer De Gucht heeft het woord.

De heer Karel De Gucht : De verantwoording van dit amendement is dat men deze mogelijkheid tot alle alternatieven moet openlaten. Als dit niet gebeurt, zal deze mogelijkheid voor de periode van de mede-eigendom, die wordt afgesloten over dertig jaar, totaal verdwijnen, en ik denk dat wij op die manier de toekomst sterk zouden hy-

De Gucht

pothekeren. Daarom hebben wij dat amendement ingediend, en zou ik ook aan de minister-president willen vragen wat de mening van de regering over dat amendement is.

De voorzitter : De minister-president heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Ik verwijs naar de discussies in de commissie. Wij geven de voorkeur aan de ontwerptekst zoals ze hier voorligt.

De voorzitter : De stemmingen over het artikel en het amendement blijven aangehouden.

Artikel 4

Als vertegenwoordigers van intercommunales in de organen van een vennootschap waaraan de bevoegde overheid de uitbouw en/of exploitatie van het kabelnetwerk in Vlaanderen tot een interactief communicatienetwerk toevertrouwt, kunnen uitsluitend personen zetelen die ook kunnen zetelen in de raad van bestuur van intercommunales overeenkomstig artikel 13, § 1 van de wet van 22 december 1986 betreffende de intercommunales.

Ten minste de helft van het totaal aantal vertegenwoordigers van intercommunales en van de vennootschappen bedoeld in artikel 3, tweede lid, in de organen van een vennootschap waaraan de bevoegde overheid de uitbouw en/of exploitatie van het kabelnetwerk in Vlaanderen tot een interactief communicatienetwerk toevertrouwt, dient een mandaat in de openbare sector te bekleden overeenkomstig artikel 13, § 1 van de wet van 22 december 1986 betreffende de intercommunales.

Ten minste de helft van de vertegenwoordigers van intercommunales in de vennootschappen bedoeld in artikel 3, tweede lid dient een mandaat in de openbare sector te bekleden overeenkomstig artikel 13, § 1 van de wet van 22 december 1986 betreffende de intercommunales.

Ten minste de helft van de vertegenwoordigers van intercommunales in een vennootschap waaraan de bevoegde overheid de uitbouw en/of exploitatie van het kabelnetwerk in Vlaanderen tot een interactief communicatienetwerk toevertrouwt, dient een mandaat in de openbare sector te bekleden overeenkomstig artikel 13, § 1 van de wet van 22 december 1986 betreffende de intercommunales.

-- *Aangenomen.*

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

Wij zullen straks de hoofdelijke stemming over het voorstel van decreet houden.

VOORSTEL VAN RESOLUTIE van de heren Jos Geysels, Gilbert Bossuyt, Johan De Roo en Jean-Marie Bogaert betreffende de ontwikkeling van informatiesnelwegen in Vlaanderen – 171 (1995-1996) – Nrs. 1 tot 3

Bespreking

De voorzitter : Aan de orde is het voorstel van resolutie van de heren Geysels, Bossuyt, De Roo en Bogaert betreffende de ontwikkeling van informatiesnelwegen in Vlaanderen.

De bespreking is geopend.

Ik neem aan dat de verslaggevers, de heren Candries en De Gucht, vanmorgen een aantal zaken in hun verslag hebben opgenomen. Zijn de verslaggevers het daarmee eens ? (*Instemming*)

Dan kunnen wij starten met de bespreking. De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, beste collega's, het voorstel van resolutie betreffende de informatiesnelwegen in Vlaanderen vraagt een grondig parlementair debat te voeren met betrekking tot de informatiemaatschappij en haar gevolgen op het economisch, sociaal en cultureel vlak. Ik wil deze vraag ten volle ondersteunen. Tijdens het debat van 22 en 23 juni jongstleden naar aanleiding van de regeringsverklaring sprak ik reeds de hoop uit op dergelijk debat. Ik zei toen : de industriële revolutie heeft onze grotendeels landelijke manier van samenleven grondig dooreengeschied. Het is mijn overtuiging dat de technologische revolutie die zich nu voltrekt, even ingrijpend is. De informatiemaatschappij heeft invloed op onze manier van wonen, werken, leren en zorgen. De convergentie ervan is de uitdaging. Ik hoop hierover in de Vlaamse Raad een maatschappelijk debat te kunnen voeren.

Bij de indieners van de resolutie zijn vier fracties betrokken. Ik ben ervan overtuigd dat iedereen in de Vlaamse Raad zich achter de vraag naar een dergelijk debat kan scharen.

Waar is alles eigenlijk begonnen ? Alles is begonnen met het digitaliseren van de informatie, het omzetten in enen en nullen. Dit gaf een enorme mobiliteit aan de informatie, zodat men alle informatie gelijk waar kan krijgen tegen een ongelooflijke snelheid. Men zou de impact van dit gebeuren zelfs kunnen vergelijken met de uitvinding van het wiel of de stoommachine. De stelling wordt geponeerd dat de wereld eigenlijk bestaat uit twee bouwstenen : atomen en bits.

Atomen vertegenwoordigen de tastbare wereld, bits de informatie. Atomen verplaatsen is en blijft een moeizaam

Coens

en duur proces. Iedereen die ooit in zijn zetel heeft gewacht tot zijn krant naar hem toe kwam, weet onmiddellijk waarover het gaat. Bits verplaatsen zich met de snelheid van het licht en bijna gratis. Bits zijn dan ook volop bezig atomen uit de markt te verdringen. Of zoals Negroponte het stelt : een encyclopedie is veel atomen en kan het niet meer halen tegen een atoomgunstiger CD en zal het helemaal verliezen van de permanent bijgewerkte informatie op Internet.

Fundamenteel is dat deze bits meestal worden doorgestuurd samen met informatie over deze bits. Bits over bits. Dit stelt ons in staat om op een intelligente wijze om te gaan met informatie. Zo komen, zonder dat we het weten, liedjes op een CD samen met informatie over zanger, componist, duur en tekst.

Ook bij beelden kunnen begeleidende bits komen. Begeleidende bits zorgen er bijvoorbeeld voor dat de opname van een video op tijd begint, dat reclame wordt weggelaten, enzovoort. Je kunt dus ook gaan censureren. In mijn huiskamer geen beelden van ultra-geweld, geen reclame tijdens kinderprogramma's, sex alleen met de geheime code, enzovoort. De ontvanger kan zo omschrijven wat hij nodig heeft, hierbij geholpen door allerlei informatiezoekers en begeleiders. Waarom geef ik dit aan ?

Mijns inziens zijn er twee grote luiken in het debat. Er is eerst en vooral de informatiesamenleving als dusdanig en vervolgens de post-informatiesamenleving. De informatiesamenleving is die van de mobiele, beschikbare informatie en deze samenleving is reeds volop bezig. Zoals ik zei, vond ze immers haar aanvang bij de digitalisering. Het gaat hier over massacommunicatie en massa-informatie. De grote uitdaging die in dit luik dient te worden besproken, is : wie is er reeds mee bezig ? Wie valt uit de boot ? Welke acties moeten we als overheid ondernemen om ervoor te zorgen dat onze samenleving geen grote groep mensen achterlaat, die niet meekunnen ? Hoe moeten we de informatie voor iedereen toegankelijk en beschikbaar maken ? Welke vorming of bijscholing moeten we geven ? Enzovoort. Dit is het eerste luik.

Het tweede luik is dat van de post-informatiesamenleving, waar sommigen zich nu reeds in bevinden. Met het houden van dit debat zouden we dus actueel zijn. Na de massa, na de massa-informatie en de massacommunicatie komt het omgaan met deze informatie. Wat doe ik met deze informatie ? Het selecteren van de informatie, het verwerken, maar ook het bewust kiezen voor. Welke informatie wens ik wel ? Wat wil ik dat er binnenkomt ? Wat wens ik niet ? Men zou het in goed Nederlands informatieweerbaarheid kunnen noemen. Welke rol speelt de overheid daarin ? Zoals ik daarnet aangaf, biedt de techniek hier veel mogelijkheden. Technisch is het perfect

mogelijk om om 23.19 uur – en we zijn er bijna – thuis te komen en de hoofdlijnen van het nieuws op te vragen, daarna de e-mails van de mensen die je als goede vrienden hebt opgegeven, en ten slotte te eindigen met een tekenfilm van Walt Disney voor het slapen gaan. In plaats van bijvoorbeeld om 23.19 moe thuis te komen, een half uur 35 posten af te zappen om dan andermaal gefrustreerd over reclame en agressie te gaan slapen. Twee grote luiken dus. De informatie voor iedereen en als tweede luik wat doen we ermee ? Deze twee luiken lijken me ruimer dan de grote vrees voor de evolutie en de impact op de werkgelegenheid. Zowel het witboek als het advies van de Europese Raad spreken zich daar immers positief over uit, met uiteraard aanpassingsproblemen maar met nog grotere problemen indien niet op de evolutie wordt ingegaan.

Ik denk dat we in dit debat de verschillende beleidsbrieven moeten controleren, evalueren en bijsturen op hun aandacht voor de door ons aangehaalde problemen. De gestelde evolutie heeft immers gevolgen op zowat alle beleidsdomeinen. Ik wil er hier slechts enkele aangeven.

Telematica en de mobiliteit in de lucht en op de weg is een eerste domein. Telematica is zowat de enige manier om de efficiëntie van het autoverkeer ingrijpend te verbeteren. De technologie ligt klaar voor supersnelle en volledige doorstroming langs elektronische weg van informatie over de toestand op het wegennet naar wegbeheerders, rijkswacht en gebruikers, stelde André Schrijvers onlangs nog in De Standaard. Eurocontrol bewijst dat hetzelfde geldt voor het luchtverkeer.

Een tweede domein is telewerken en teleonderwijs. Tewerkstelling in de informatiesamenleving speelt zich meer en meer af in kleine entiteiten, zelfs in huiselijke kring, die meer dan ooit verbonden zijn met de rest van de wereld. Grote afstanden van en naar het werk hoeven niet langer, maar ook permanente vorming en lesmateriaal kunnen thuis worden aangeboden. Het huiswerk van vroeger kan gebeuren met aangepaste programma's die een creatieve geest bevorderen, de inbreng van de ouders begeleiden en de verwerking vergemakkelijken. Bij onderwijs wens ik de specifieke rol aan te stippen van het aanleren om met de informatie om te gaan, te verwerken en te selecteren.

Een derde domein wordt gevormd door netwerken van gezondheidszorg. Dank zij de informatiesamenleving kunnen zorgbehoevenden en bejaarden langer in de samenleving blijven en hoeven ze niet te worden gedumpt in aparte instellingen. Het opvolgen vanop afstand is immers mogelijk, maar ook binnen de ziekenhuizen zal er een spectaculaire evolutie zijn, zowel in de opvolging van patiënten als in het beheer van het ziekenhuis. Aaneen-

Coens

smeden van ziekenhuizen is immers bijna fysisch mogelijk.

Ten vierde wil ik het hebben over het huisvestingsbeleid. De evolutie maakt dat zowel het wonen, leren, zorgen als het werken zich opnieuw gemakkelijker onder een dak kunnen afspelen. Ideaal tegen vereenzaming, verschillende leefkernen, generaties en activiteiten in een huis, met welk volume van al dan niet ontdubbelde woningen, en werkgelegenheid in kleine entiteiten waar dan ook, heeft impact zowel op het gevoerde stedelijke beleid als op het ruimtelijke ordeningsbeleid.

Ten vijfde is er media en cultuur.

Betreffende de media-cultuur heb ik reeds enkele bedenkingen gegeven. Wezenlijk in het gehele mediagebeuren lijkt mij het recht van de gebruiker om de informatie te kiezen, te selecteren en ook te weren.

Betreffende cultuur stip ik de reeds in commissie aangehaalde opdracht van de bibliotheken aan om centra van informatie te zijn. Daar moet de toegang van iedereen tot de informatie verzekerd worden.

Ten slotte de openbare diensten : netwerken van informatie-overdracht tussen verschillende overheden. Maar ook informatie en dienstverlening naar de bevolking. Een eerste goed aanzet hiervoor is het ter beschikking stellen van de agenda van de Vlaamse Raad op Teletekst, maar het was niet nodig om vorige zondag aan ieder van ons per drager, per auto, het volledige verslag van de besprekingen over Telenet op gedrukt papier te bezorgen. Men had het ook gewoon op mijn of ieders e-mail-adres kunnen plaatsen : zeer milieuvriendelijk, zowel wat papierverbruik als wat luchtvervuiling betreft, om niet te spreken van elektronische aanbestedingen enzovoort. Er zijn uiteraard nog veel meer zaken te bespreken. Ik wou hier enkel de noodzaak van dit debat en deze resolutie aantonen en ten volle ondersteunen. (*Applaus bij de CVP en de VU*)

Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, op dit gevorderde uur zal u het van mij niet aannemen, maar ik zeg u zeer eerlijk dat ik, door deze Telenet-discussie en de resolutie die er het gevolg van is en nu voorligt, me veel beter in mijn huid voel als Vlaams volksvertegenwoordiger. Dat komt, denk ik, omdat we voor de eerste maal in het bestaan van deze korte zittingsperiode werkelijk in staat waren een volwaardig parlementair debat, zoals men er wel eens illusies over kan hebben, te voeren. Het voorstel van resolutie is merkwaardig omwille van de inhoud, maar ook omwille van de manier waarop ze tot stand is gekomen. Vertrekkend van een incident tussen regering en parlement – u zal me dit niet kwalijk nemen, mijnheer de minister-president – over de te vol-

gen aanpak om zo'n belangrijke problematiek te regelen, heeft het parlement in de eerste plaats...

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer Voorhamme, het feit dat we hier over konden spreken voelde ik aan als een bevrijding. (*Gelach*)

Ik had nooit durven bevroeden dat ik een bijdrage had kunnen leveren aan de conclusie die u daarnet trok. De grond van de zaak terzijde gelaten kan dit debat bij mij niet meer stuk.

De heer Robert Voorhamme : Mijnheer de minister-president, ik zie en hoor dat u zich ook beter in uw huid voelt. In de eerste plaats was het naar zich toe trekken van deze discussie door het parlement een uitdaging voor onszelf. De vraag was of we, binnen een zeer strak tijdschema en zonder op traditionele kramptoestanden tussen meerderheid en minderheid te stuiten, in staat zijn een fatsoenlijk debat af te ronden en met kennis van zaken te oordelen over een toch wel zeer ingewikkelde problematiek.

Het is ons in belangrijke mate gelukt. Het voorstel van resolutie dat wij bespreken, kwam er op initiatief van de heren Geysels en Stassen, maar wordt nu gesteund door vier partijen. Dat bewijst ook dat het ons gelukt is.

Het is ons gelukt, omdat alle leden van de Verenigde commissie van Economie en Media dat gewild hebben. Sterker : wat in dit voorstel van resolutie staat steunt in feite op de bijdragen van alle commissieleden. Het bewijst dat de Vlaamse Raad deze problematiek besproken heeft met een grote zin voor strategie. Dat is een opsteker voor het debat over een meer moderne en meer democratische manier van werken in deze Raad, dat wij nog moeten voeren. Het is ook een duidelijk signaal naar de Vlaamse regering dat zij voor belangrijke maatschappelijke thema's moet durven vertrouwen op de degelijkheid van het parlement.

De werkwijze en timing die wij hebben gevolgd, heeft sommige collega's geïrriteerd. Maar de hoorzittingen en het hoge ritme ervan heeft ons wel in staat gesteld om op korte termijn het belang duidelijk te maken van het decreet over Telenet en van de context waarin die beslissing werd genomen. Die context wordt in de resolutie uitgelegd. Het groot aantal interventies bewijst dat veel leden deze zeer ingewikkelde problematiek onder de knie hebben. Ik vind dat een belangrijk resultaat.

Mevrouw Nelly Maes : Dat zijn er al drie.

De heer Robert Voorhamme : Daarom ben ik ook zo tevreden.

Voorhamme

Het voorstel van decreet regelt alleen de juridische structuur van Telenet. Dat decreet waarborgt niet dat wij stand zullen houden op de informatiesnelwegen. Misschien heeft niet iedereen dat in het begin beseft. Dit decreet regelt niets van die aspecten waarover het maatschappelijk debat gaat. Daarom is het nodig om bij het decreet een resolutie te stemmen.

Wij zijn voorstander van de voorgestelde structuur van Telenet en van samenwerking met de kabelmaatschappijen. Dat is een goed antwoord op een evolutie die zich hoe dan ook in Vlaanderen zal voordoen. De informatiesnelwegen komen er, met of tegen ons. Of Telenet er werkelijk zal komen hangt niet alleen van onze beslissing over dit decreet af.

De intercommunales zijn nog altijd gewikkeld in een gevecht met hun eigen ziel. De vraag dringt zich op of zij met het oog op de evoluties in media- en kabelland, wel over een keuze beschikken. De mediaholding stelt terecht, maar veel te laat, vast dat een groot deel van de activiteiten van Telenet tot het gebied van de telecom behoort. Ik kan niet geloven dat zij dat nu pas ontdekken. Iedereen die dit project van in het begin heeft gevolgd, wist dit. Dit is een zeer ongeloofwaardig verhaal. Ik heb dan ook mijn vragen over de ernst en de bedoelingen van sommige medewerkers aan het project Telenet. US West oefent ongenueanceerd en op zijn Amerikaans druk uit op de besluitvorming en moet nog leren om rekening te houden met Vlaanderen. Ook dat stemt mij tot gemengde gevoelens. We geloven erin en denken dat Telenet nodig is, maar Telenet is nog lang niet van start.

De Vlaamse of de federale overheid mag niet nodeloos hindernissen creëren, vandaar het onderdeel in het voorstel van resolutie over de correcte toepassing van de federale loyaliteit. Dit begrip wordt vaak tegen Vlaanderen gebruikt, maar is ook van toepassing in de andere richting. Het is duidelijk dat het BIPT zich op identieke wijze moet kunnen verhouden tot zowel de verschillende ondernemingen als de verschillende overheden. Het BIPT mag niet alleen een verlengstuk zijn van een federaal Belgacombeleid, maar moet zich op dezelfde manier kunnen gedragen tegen een Vlaamse overheid als tegen een federale overheid. Als deze onafhankelijkheid een feit zou worden, is een correct beleid mogelijk op het vlak van de andere zaken die in de resolutie staan opgesomd, zoals de interconnectie, de nummeroverdracht en de financiering van de universele dienstverlening. Wij vinden dat het mogelijk moet zijn om deze universele dienstverlening ook voor één deelstaat en dus voor Vlaanderen te erkennen. Dit betekent niet dat degenen die de universele dienstverlening aanbiedt, zelf ook niet moeten bijdragen in het Fonds voor universele dienstverlening. We moeten

beseffen dat op dit ogenblik het fonds voor het overgrote deel gespijsd zal worden door Belgacom.

De voorzitter : De heer De Gucht heeft het woord.

De heer Karel De Gucht : Belgacom wordt betaald door een fonds, waar zij zelf toe bijdraagt. Het blijft dan toch een vestzak-broekzak operatie ? De zak wordt alleen groter, als de bijdrage toeneemt.

De heer Robert Voorhamme : Dat is juist. Op een bepaald moment bestond echter de indruk dat Belgacom niets moest bijdragen en alleen gelden ontving.

De heer Karel De Gucht : Bij mij is die indruk nooit ontstaan. En ook niet bij de andere commissieleden.

De heer Robert Voorhamme : Vermits de telecomactiviteiten tegelijk de ruggegraat en de achillespees zijn voor Telenet Vlaanderen, zullen de beslissingen die op dat vlak worden genomen cruciaal zijn. Vandaar dat wij het uitermate belangrijk vinden om met deze resolutie een afspraak te maken, want dat staat erin, om een stand van zaken op te maken voor 1 januari 1998. Dat is de betekenis ervan, want dat is de Europese vervaldatum voor Telecom.

Op dat ogenblik zal het het parlement toekomen om samen met de regering te kijken hoe het staat met de samenwerking en de federale loyaliteit.

Omwille van de telecomactiviteiten die de achillespees kunnen zijn van Telenet, dringen wij er op aan om van Vlaamse kant Brussel niet los te laten. Er wordt al te gemakkelijk gepraat over het project Telenet, waarvan een belangrijk deel telecom is, en waar zich blijkbaar niet ogenblikkelijk het probleem Brussel stelt. We moeten goed beseffen dat voor elk telecomproject in Vlaanderen, Brussel essentieel is. Zonder Brussel is elk Vlaams telecomproject zwaar gehandicapt en blijft de levensvatbaarheid van het kindje van mijnheer Van Rompaey of van de minister-president twijfelachtig. Wie is immers de vader van het kind ?

Minister-president Luc Van den Brande : De heer Van Rompaey heeft deze morgen plastisch beschreven hoe de verhoudingen zouden kunnen liggen. Ik heb daar zelf niet veel aan toe te voegen.

De heer Robert Voorhamme : Het blijft mystiek, mijnheer de minister-president.

Het belangrijkste onderdeel van dit voorstel van resolutie heeft uiteraard betrekking op de noodzaak van het verderzetten van het parlementaire debat over de maatschappelijke gevolgen van de informatiesnelwegen. Uit de hoorzittingen, maar ook uit de literatuur is gebleken dat dit geen gemakkelijke opdracht zal zijn, want geen enkele

Voorhamme

van de zogenoemde experts durft zich uit te spreken over voorspellingen, zeker niet over de tijd die ons rest bij deze technologische vernieuwingen. Men durft zich daar niet over uitspreken, en precies de experts beweren dat degenen die zich daarover uitspreken niet geloofwaardig zijn.

Toch weten wij dat die informatiemaatschappij, of zij er nu langzaam of snel komt, ingrijpende gevolgen zal hebben op onder meer de werkgelegenheid – het zal werk vernietigen, maar het zal ook werk creëren – en het zal de arbeidsomstandigheden van de mensen grondig wijzigen. Vermits werkgelegenheid als absolute prioriteit door de regering is aangebracht, moet dit ook vanuit deze optie worden bekeken. Voor ons is werkgelegenheid een prioriteit en wij mogen de evolutie die zich zal voordoen niet ondergaan, ook al weten wij dat wij het niet volledig kunnen sturen. We moeten trachten die evolutie in ons voordeel te benutten en ze te sturen zover als mogelijk.

Mijnheer de minister-president, het is juist dat Vlaanderen heel wat economische voordelen heeft. Wellicht heeft Vlaanderen in deze materie een voorsprong door de enorm dichte bekabeling en door de kwaliteit van onze kabelinfrastructuur. Op het vlak van de dienstenontwikkeling, wat in de eerste plaats voor werkgelegenheid zal zorgen, staan wij echter helemaal niet in de spits. Het is nodig dat er een inhaalbeweging komt, en ook daar is een rol weggelegd voor het beleid.

De resolutie zegt : laat ons daar grondig over discussiëren ; over de Vlaamse verankering, over de Vlaamse aanpak van de werkgelegenheid, over de rol van de overheid. Laat ons ook discussiëren over alles wat te maken heeft met het uitsluitingsfenomeen nu dat de dreiging bestaat dat de informatiesamenleving daar nog een extra dimensie aan geeft. Uitsluiting bekampen is naast werkgelegenheid de tweede prioriteit voor deze regering. Onderwijs, opleiding, vorming, culturaanbod, informatieverstrekking mogen de informatietechnologie niet ondergaan. Dat zou immers betekenen dat ze regelmatig moeten plooiën voor marktwetten, voor de regels van de vrije markt. Wij vinden dat deze materies zich stuk voor stuk niet mogen plooiën. Daar in het bijzonder is een rol weggelegd voor de overheid ; een rol die verder gaat dan alleen reguleren.

Initiatieven van de overheid zullen in de toekomst veeleer een plicht zijn. Een standpunt zoals mijnheer De Gucht naar voren heeft gebracht en dat ook is terug te vinden in amendement B van de VLD, is voor ons niet aanvaardbaar. Het sluit nu reeds uit dat er vanwege de overheid enige tussenkomst kan zijn om die niet-marktconforme diensten aan te bieden. U hebt ermee gelachen, mijnheer De Gucht, ik heb terecht de vergelijking gemaakt met de spoorwegen. Men kan zich niet voorstellen dat de spoor-

wegen alleen maar marktconform zouden functioneren. Iedereen aanvaardt dat de spoorwegen een rol van maatschappelijk nut vervullen. Deze moet vergoed worden, maar de overheid moet het mogelijk maken niet-marktconform te werken.

Het heeft geen zin nu reeds te zeggen dat dat met heel de operatie Telenet niet zou mogen.

De voorzitter : De heer De Gucht heeft het woord.

De heer Karel De Gucht : Ik heb de indruk dat u problemen heeft met hoe een markt functioneert, dat uw inzicht daar niet zeer groot is. Dat geldt trouwens voor heel uw fractie. (*Rumoer*) Ik wil niet aan singularisering doen. De concurrentie in de infrastructuur is het doel van het naast elkaar bestaan van Belgacom en Telenet. Verder is er een concurrentie in de dienstverlening. De overheid beslist dat een bepaalde dienst moet verleend worden aan bibliotheken, ziekenhuizen, gezondheidsbewaking. Dat kan voor mij.

In uw filosofie moeten we dan Telenet gaan subsidiëren. Ik zeg daarop : nee, de overheid vraagt aan de markt en aan Belgacom en aan Telenet en aan de dienstenverleners, wie kan mij die dienst op de goedkoopste manier leveren ? Dat is een marktconforme ondersteuning van de diensten die men aan de gemeenschap wil leveren.

De voorzitter : De heer Voorhamme heeft het woord.

De heer Robert Voorhamme : Ik interpreteer, mijnheer De Gucht, dat u geen enkele vorm van overheidstussenkomst verdraagt. Dat heeft niets te maken met kennis of geen kennis van de markt.

Dat heeft alles te maken met uw amendementen. Daaruit blijkt dat jullie de enige fractie zijn die die grondige discussie, over de rol van de overheid, niet wil voeren. Voor jullie is dit al een uitgemaakte zaak. Lees uw eigen amendementen er nog maar eens op na. Daarin verschilt de VLD van alle andere fracties.

Elke partij heeft haar stokpaardjes. Wij hebben in deze resolutie voorgesteld om een algemene parlementaire discussie te voeren. En u brengt al amendementen aan. Zelfs al zou men voor sommige amendementen nog begrip kunnen opbrengen, ze komen in elk geval ruimschoots te vroeg.

De voorzitter : De heer De Gucht heeft het woord.

De heer Karel De Gucht : Collega, het kan best zijn dat wij de enige fractie zijn die er zo over denkt, deze morgen heb ik de minister-president tijdens mijn tussenkomst bevestigend zien knikken. Hij heeft dat ook in de commissie gedaan.

De Gucht

Is onze fractie de enige, dan hebben we ons in elk geval uitgebreid met de minister-president.

Minister-president Luc Van den Brande (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, over een resolutie kan de Vlaamse Raad volledig autonoom beslissen. Ik wens dus niet tussen te komen in het debat. Ik wil wel een nadere verklaring geven. Ik heb daarnet nog in mijn antwoord aan de heer De Gucht en in mijn slotbeschouwingen gezegd dat het niet de bedoeling is om een waarborg te verlenen om te participeren in Telenet, dat een privé-project is. Dit is helemaal niet het tegendeel van wat de heer Voorhamme zegt. Zijn opinie, en waarschijnlijk ook de opinie van heel wat collega's, is : sluit niet uit dat bepaalde dingen zouden kunnen gebeuren waarvoor een tussenkomst nodig is. Dit is een eerste punt.

Ten tweede, ik denk dat het nuttig geweest is in de commissie om tenminste een verfijning aan te brengen in de regel die oorspronkelijk stelde om geen enkele tussenkomst toe te laten, rechtstreeks noch onrechtstreeks. Dit was het oorspronkelijke voorstel. Wij hebben dan gesteld dat we niet zomaar kunnen aannemen dat, op basis van de expansiedecreten en de reglementering en op basis van kredieten van onder andere het IWT, er geen verdere evolutie mogelijk zou kunnen zijn. Er is dus geen tegenstrijd. Ik kan enkel zeggen dat het niet de bedoeling is om een waarborg te verschaffen aan Telenet Vlaanderen en/of nu een participatie te nemen. De toekomst zal wel uitwijzen wat nodig is. Stel u voor dat het buitengewoon interessant is om een aantal diensten te verstrekken of te bekomen, via interactieve communicatie op breedband, dan zouden we wel goed gek zijn om dat op dit moment absoluut te verbieden. Ik denk dat dit ook de beschouwing is die collega Voorhamme heeft gemaakt. Ik geloof dus ook dat de tegenstelling tussen ons drieën eigenlijk slechts een schijnbare tegenstelling is.

De heer Robert Voorhamme : Het belangrijkste onderdeel in het voorstel van resolutie is volgens ons de zeer concrete afspraak om voor 1 oktober 1996 niet enkel dit ruime parlementaire debat te voeren, maar het ook af te ronden in een parlementair verslag. Daaraan koppelen we de verbintenis om enkele maanden later reeds hier in de Vlaamse Raad over een regelgeving te kunnen stemmen. Dit is de volle draagwijdte van de resolutie en ook van de discussie die we totnogtoe hebben gevoerd. Het is een geweldige uitdaging die we moeten waarmaken als we, ook in het nieuwe gebouw, ernstig willen worden genomen. Ik dank u. (*Applaus bij de SP en de CVP*)

De voorzitter : De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, heren ministers, geachte collega's, ik wens

mijn tussenkomst te beperken tot het voorstel van resolutie betreffende de ontwikkelingen van de informatiesnelwegen in Vlaanderen.

Mijnheer de minister-president, ik heb de laatste weken meermaals kunnen ervaren hoe u met plezier historische feiten aanhaalt om politieke stellingen te staven. Staat u mij toe dat ik even hetzelfde doe.

Omstreeks de eeuwwisseling doken in Vlaanderen de eerste auto's op, symbolen van rijkdom en een evoluerende technologie die de mens meer vrijheid zou bieden. Maar vrij snel deden zich de eerste ongevallen voor. Spoedig kwam men tot de vaststelling dat er regels nodig waren. Zoals de auto toen perspectieven opende voor de toekomst, zo worden de informatiesnelwegen nu afgeschilderd als de zaligmakende maatschappelijke evoluties. Het staat vast dat nieuwe technologische evoluties op het vlak van informatievervalsing kansen bieden. Maar ook hier dienen regels te worden opgesteld. Denken we maar aan de gevaren die kunnen ontstaan op het gebied van de privacy.

Anderzijds wensen wij te wijzen op het gevaar voor een nieuwe sociale kloof. Een kloof tussen wie toegang heeft en wie geen toegang heeft. Wie kent en wie niet kent. Een kloof die wij te allen tijde dienen te vermijden. De drempel dient door iedereen overschreden te kunnen worden. Ook door de Vlamingen die in Brussel wonen.

Daarom, mijnheer de voorzitter, vragen wij, de Volksunie, met klem dat voor eind 1996, zoals bepaald in het voorstel van resolutie van de heren Geysels, Bossuyt, De Roo en Bogaert, binnen deze Raad een grondig debat zal gevoerd worden. Een debat dat inderdaad moet resulteren in een regelgeving inzake deze informatiesnelwegen.

Waarde collega's, wij hopen samen met velen op het welslagen van Telenet Vlaanderen. Daarbij mag deze resolutie echter geen dode letter worden. Enkel het parlementaire debat, enkel de regelgeving, enkel het trekken van de krijtlijnen, zullen een soliede basis leggen tot slagen. Dank u. (*Applaus bij de VU*)

De voorzitter : De heer Vandenbussche heeft het woord.

De heer Michiel Vandenbussche (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, waarde collega's, de heer Voorhamme wees er daarnet al op dat het project Telenet Vlaanderen ook met Brussel moet te maken hebben. Ook de heer Bogaert heeft in de commissie een amendement ingediend op het voorstel van decreet omdat hij de betrokkenheid met Brussel wenste te realiseren. Dat amendement werd in consensus teruggetrokken in de commissie, met de bedoeling dat de commissie, via de resolutie zelf zou aandringen op een zeer specifieke relatie tussen Telenet Vlaanderen en Brussel.

Vandenbussche

Het kwam niet in het voorstel van decreet, daar die een beperkte opdracht had waarbij de grondwettelijke grondslag uiteraard tot gewestmaterie beperkt bleef.

In die zin oordeelde de commissie dat het haar uitdrukkelijke wens was dat Vlaanderen alle mogelijke inspanningen zou leveren opdat Telenet via een samenwerkingsakkoord met de bevoegde Brusselse overheid, tot de Brusselse Vlamingen zou kunnen doordringen. Vandaar dat we in deze resolutie wel de band met Brussel terugvinden in de tekst zelf.

Indien dergelijk project niet tot Brussel zou kunnen doordringen, zou dit heel merkwaardig zijn. Niet alleen naar de Brusselse Vlamingen, maar ook naar onze eigen instellingen. Vlaanderen heeft hier haar parlement, regering en administratie. De minister-president wees op de moeilijkheid om een middelenverbintenis tegenover Brussel zowel juridisch als operationeel in te vullen. Dit verbaasde mij. Ik zou erop willen aandringen dat u er zeer speciale aandacht aan schenkt, want moeilijk gaat ook.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer de voorzitter, misschien is er een misverstand. Ik heb in de commissie in antwoord op dit punt in verschillende interventies gezegd dat het met betrekking tot de tekst moeilijk lag om een aantal dingen te zeggen in de resolutie. Op een gegeven moment was er een tekst die aangaf : u heeft de plicht om dat en dat te doen. Als u het heeft over de invulling van de resolutie op het terrein, dan wil ik bevestigen dat we inderdaad alle inspanningen moeten doen opdat Brussel erbij betrokken wordt en deel is van het project. Misschien is dat in de tekst op een bepaalde manier voor twee interpretaties vatbaar. Het probleem was : hoe formuleer je in een tekst van een resolutie die verbintenis ten opzichte van de Brusselse aankoppeling.

De heer Michiel Vandenbussche (Op de tribune) : Nu staat er in het voorstel van de resolutie : ervoor te ijveren dat Telenet Vlaanderen zijn dienstenpakket ook in Brussel zou kunnen aanbieden. Dat lijkt mij in ieder geval haalbaar. Tot besluit zou ik erop willen wijzen dat de hele problematiek van de informatiesnelwegen, zoals ze in de resolutie hier voorligt, een zaak is die niet alleen gewestmateries betreft, maar ook gemeenschapsmateries. Het gaat ook over de rol van het onderwijs, van cultuur, van het bibliotheekwezen, gezondheidszorg enzovoort. Dan lijkt het mij ook belangrijk dat de Vlaamse Gemeenschap in haar totaliteit binnen Vlaanderen en Brussel daarbij betrokken is. Ik heb dat aan de voorzitter gemeld toen wij de uitnodiging voor deze vergadering kregen, waarbij het voorstel tot resolutie als constitutionele grondslag alleen artikel 39 van de Grondwet zou inhouden, wat zou betekenen dat het zich zou beperken tot gewestmateries. Ik meen dat we hier toch duidelijk voor een bredere materie

staan, die de hele Vlaamse Gemeenschap betreft, en vind dat de Brusselse Vlamingen hierin niet alleen maar een woordje mogen meepraten. Ik hoop, mijnheer de voorzitter, dat u zal toestaan dat zij ook hun stem kunnen uitbrengen. Als het alleen om artikel 39 gaat, mogen wij als Brusselse Vlamingen in deze Raad niet meestemmen, omdat wij voor de gewestmateries in de Brusselse Hoofdstedelijke Raad stemmen. Ik hoop dat u akkoord gaat dat het gemeenschapsmaterie betreft, waarin wij volwaardig participeren tot en met het stemrecht.

De voorzitter : Mijnheer Vandenbussche, er is wellicht verwarring ontstaan omdat het voorstel van decreet gekoppeld was aan het voorstel tot resolutie. Bij het voorstel van decreet kan er geen enkele discussie zijn : dit is gewestmaterie. Bij het voorstel van resolutie zijn inderdaad beide elementen aanwezig. Ik stel voor dat wij het behouden als gemeenschapsmaterie, en dan kunnen de Vlaamse Brusselaars ook meestemmen.

Vraagt nog iemand het woord ? *(Neen)*

Op dit voorstel van resolutie werden drie amendementen ingediend door de heren De Gucht en Denys.

Het eerste amendement luidt als volgt :

A. Na de eerste streep, 6° invoegen wat volgt :

" – onderstreept het belang van lage telecommunicatiekosten voor de Vlaamse economie en de werkgelegenheid en onderschrijft de visie dat als gevolg van Telenet Vlaanderen, naast concurrentie op het vlak van de diensten, eveneens concurrentie zal ontstaan op het vlak van de infrastructuur ;".

Het tweede amendement luidt als volgt :

B. Na de tweede streep invoegen wat volgt :

" – verzet zich tegen elke vorm van rechtstreekse overheidssteun, andere dan in voorkomend geval steunverlening op basis van de vigerende expansiewetgeving, en tegen het verlenen van gewestwaarborg aan Telenet Vlaanderen, dan wel tegen afspraken waardoor de GIMV een a-proportioneel deel van het aandeelhoudersrisico op zich zou nemen, en dit zowel bij de oprichting van Telenet Vlaanderen als in de toekomst, en neemt akte van de verzekeringen die op dat vlak tijdens de hoorzittingen door de Vlaamse regering en de GIMV werden gegeven ;".

Het derde amendement luidt als volgt :

C. Na de vierde streep invoegen wat volgt :

" – wenst dat Telenet Vlaanderen instaat voor de universele dienstverlening in Vlaanderen en dit tegen sociaal verantwoorde tarieven ;

– wenst dat Telenet Vlaanderen zich, op voet van gelijkheid met Belgacom, zou verbinden tot gegarandeerde mi-

Voorzitter

nimale dienstverlening en het verbod de telefoonverbinding af te sluiten ;

– vraagt de nodige aandacht voor de ondersteuning van de dienstenindustrie op een marktconforme manier, met name via de ondersteuning van de verstrekking van risicokapitaal en het verkleinen van het risico ervan ;".

Vraagt daarover nog iemand het woord ? (*Neen*)

De bespreking is gesloten.

De stemmingen over deze amendementen worden aangehouden. Bovendien zullen wij straks de hoofdelijke stemming over het voorstel van resolutie houden.

SOCIAAL-ECONOMISCHE RAAD VAN VLAANDEREN

Aanwijzing van vier leden

De voorzitter : Dames en heren, overeenkomstig artikel 3, § 1 en § 3 van het decreet van 27 juni 1985 op de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen is aan de orde de aanwijzing van vier leden van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen ter vervanging van mevrouw Bea Cantillon en de heer Herman Daems, destijds benoemd op voordracht van de CVP-fractie, en van de heer Fons Leroy en mevrouw Ann Neels, destijds benoemd op voordracht van de SP-fractie, allen ontslagnemend.

Nadere gegevens betreffende de door de CVP-fractie voorgedragen kandidaten, met name de heren Hubert Cossey en Patrick Van Cayseele, en de door de SP-fractie voorgedragen kandidaten, met name mevrouw Ingrid Lieten en de heer Glenn Rayp, werden in de zaal rondgedeeld.

Aangezien er slechts één kandidaat voor elk toe te wijzen mandaat wordt voorgedragen, verklaar ik de heren Hubert Cossey en Patrick Van Cayseele, mevrouw Ingrid Lieten en de heer Glenn Rayp benoemd tot lid van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen.

Hiervan zal worden kennis gegeven aan de minister-president van de Vlaamse regering.

VOORSTEL VAN MOTIE van de heren Johan De Roo en Gilbert Bossuyt houdende overeenstemming van het besluit van de Vlaamse regering van 22 november 1995 tot herverdeling van basisallocaties van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995 met de inhoud en de doelstellingen van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995

– 29 (1995-1996) – Nrs. 1 en 2

Voorstel tot spoedbehandeling

De voorzitter : Dames en heren, de heren De Roo en Bossuyt hebben de spoedbehandeling gevraagd van het voorstel van motie van de heren De Roo en Bossuyt houdende overeenstemming van het besluit van de Vlaamse regering van 22 november 1995 tot herverdeling van basisallocaties van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995 met de inhoud en de doelstellingen van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995.

Vraagt nog iemand het woord ?

De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Mijnheer de voorzitter, ik begrijp niet goed waarom men de spoedbehandeling vraagt van de motie om de basisallocaties aan te passen. Waarom wordt dit niet gewoon in de commissie behandeld, zoals dit normaliter gebeurt ?

De voorzitter : Deze middag heeft men de spoedbehandeling gevraagd. Op dat ogenblik waren er geen bezwaren.

De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Mijnheer de voorzitter, we bevestigen dat het wenselijk is de spoedbehandeling toe te passen, omdat het hier gaat om de wijziging van de basisallocaties voor de begroting van 1995.

De voorzitter : Is de Raad het eens met dat voorstel tot spoedbehandeling ? (*Instemming*)

Dan stel ik voor dat het voorstel van motie onmiddellijk wordt behandeld.

Het incident is gesloten.

Bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is het voorstel van motie van de heren De Roo en Bossuyt houdende overeenstemming van het besluit van de Vlaamse regering van 22 november 1995 tot herverdeling van basisallocaties van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995 met de inhoud en de doel-

Voorzitter

stellingen van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995.

De bespreking is geopend.

Vraagt nog iemand het woord ? (*Neen*)

De bespreking is gesloten.

We zullen straks de hoofdelijke stemming over het voorstel van motie houden.

VOORSTEL VAN DECREET van de heren Johan De Roo en Gilbert Bossuyt houdende machtiging van de intercommunales voor kabel distributie tot deelname aan vennootschappen die het kabelnetwerk in Vlaanderen tot een interactief communicatie-netwerk uitbouwen en/of exploiteren

– 146 (1995-1996) – Nrs. 1 tot 7

Aangehouden stemmingen

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde zijn de aangehouden stemmingen over het amendement op artikel 3 en over artikel 3 van het voorstel van decreet van de heren Johan De Roo en Gilbert Bossuyt houdende machtiging van de intercommunales voor kabel distributie tot deelname aan vennootschappen die het kabelnetwerk in Vlaanderen tot een interactief communicatie-netwerk uitbouwen en/of exploiteren.

Aan de orde is de stemming over het amendement op artikel 3.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? (*Ja*)

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier het resultaat :

105 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;

30 leden hebben ja geantwoord ;

75 leden hebben neen geantwoord ;

JA hebben geantwoord :

Avontroodt Yolande

Beysen Ward

Bogaert Jean-Marie

Browaeyts Jozef

Ceysens Patricia

Cordeel Marc

De Groot Etienne

De Gucht Karel

De Maght-Aelbrecht Anny

Demeulenaere Julien

Denys André

Deswaene Roland

Devolder Jacques

Feytons Freddy

Lachaert Patrick

Lauwers Herman

Maes Nelly

Platteau Stefaan

Ramoudt Didier

Sauwens Johan

Van Aperen Arnold

Van Dijck Kris

Van Eyken Christian

Van Grembergen Paul

Van Lindt Sonja

Van Mechelen Dirk

Van Vaerenbergh Etienne

Vandenbroeke Christiaan

Vanderpoorten Marleen

Vermeiren Francis

NEEN hebben geantwoord :

Aers Wilfried

Becq Sonja

Beerden Georges

Bossuyt Gilbert

Candries Herman

Cannaerts Leo

Cardoen Georges

Caubergs Jan

Coens Joachim

Creyelman Frank

De Batselier Norbert

De Loor Herman

De Meyer Jos

De Reuse Herman

De Ridder Peter

De Roo Johan

De Schamphelaere Mia

De Vilder Freddy

Decaluwé Carl

Delcroix Leo

Deprez Paul

Desmet Peter

Dielens Fred

Dillen Marijke

Doomst Michel

Dua Vera

Dumez Paul

Geysels Jos

Voorzitter

Goos Johnny
Heeren Veerle
Hostekint Patrick
Huybrechts Pieter
Kenzeler André
Lindekens Kathy
Lisabeth Carlos
Logist Marcel
Maes Jacky
Marsoul Hugo
Matthijs Erik
Maximus Lydia
Merckx-Van Goey Trees
Olivier Marc
Quintelier Leonard
Sannen Ludo
Sarens Freddy
Schuermans Eddy
Sleeckx Jef
Stassen Jos
Stevaert Steve
Suykerbuyk Herman
Swennen Guy
Swinnen René
Taylor John
Timmermans Jacques
Tobback Bruno
Tyberghien-Vandenbussche Maria
Van Cleuvenbergen Riet
Van Den Heuvel Ria
Van der Poorten Mark
Van Hecke Mieke
Van Looy Jef
Van Nieuwenborgh Gracienne
Van Nieuwenhuysen Luk
Van Nieuwkerke André
Van Overmeire Karim
Van Peel Marc
Van Rompaey Hugo
Van Velthoven Peter
Van Wallendael Tuur
Vanleenhove Gilbert
Verougstraete Christian
Verwimp-Sillis Cecile
Voorhamme Robert
Weyts Johan
Wymeersch Frans

Dientengevolge neemt de Raad het amendement niet aan.

Geen opmerkingen meer ? *(Neen)*

Dan is artikel 3 aangenomen.

Hoofdelijke stemming

De voorzitter : Aan de orde is de hoofdelijke stemming over het voorstel van decreet van de heren De Roo en Bossuyt houdende machtiging van de intercommunales voor kabeldistributie tot deelname aan vennootschappen die het kabelnetwerk in Vlaanderen tot een interactief communicatie-netwerk uitbouwen en/of exploiteren.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? *(Ja)*

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier het resultaat :

105 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;
77 leden hebben ja geantwoord ;
6 leden hebben neen geantwoord ;
22 leden hebben zich onthouden.

JA hebben geantwoord :

Aers Wilfried
Becq Sonja
Beerden Georges
Bogaert Jean-Marie
Bossuyt Gilbert
Candries Herman
Cannaerts Leo
Cardoen Georges
Caubergs Jan
Coens Joachim
Creyelman Frank
De Batselier Norbert
De Loor Herman
De Meyer Jos
De Reuse Herman
De Ridder Peter
De Roo Johan
De Schamphelaere Mia
De Vilder Freddy
Decaluwé Carl
Delcroix Leo
Deprez Paul
Desmet Peter
Dielens Fred
Dillen Marijke
Doomst Michel
Dumez Paul
Goos Johnny
Heeren Veerle
Hostekint Patrick
Huybrechts Pieter
Kenzeler André
Lauwers Herman
Lindekens Kathy

Voorzitter

Lisabeth Carlos
Logist Marcel
Maes Jacky
Maes Nelly
Marsoul Hugo
Matthijs Erik
Maximus Lydia
Merckx-Van Goeij Trees
Olivier Marc
Quintelier Leonard
Sarens Freddy
Sauwens Johan
Schuermans Eddy
Sleeckx Jef
Stevaert Steve
Suykerbuyk Herman
Swennen Guy
Swinnen René
Taylor John
Timmermans Jacques
Tobback Bruno
Tyberghien-Vandenbussche Maria
Van Cleuvenbergen Riet
Van der Poorten Mark
Van Dijck Kris
Van Grembergen Paul
Van Hecke Mieke
Van Looy Jef
Van Nieuwenborgh Gracienne
Van Nieuwenhuysen Luk
Van Nieuwerkerke André
Van Overmeire Karim
Van Peel Marc
Van Rompaey Hugo
Van Vaerenbergh Etienne
Van Velthoven Peter
Van Wallendael Tuur
Vandenbroeke Christiaan
Vanleenhove Gilbert
Verougstraete Christian
Voorhamme Robert
Weyts Johan
Wymeersch Frans

NEEN hebben geantwoord :

Dua Vera
Geysels Jos
Sannen Ludo
Stassen Jos
Van Den Heuvel Ria
Verwimp-Sillis Cecile

Zich ONTHOUDEN hebben :

Avontroodt Yolande
Beysen Ward
Browaeyts Jozef
Ceysens Patricia
Cordeel Marc
De Groot Etienne
De Gucht Karel
De Maght-Aelbrecht Anny
Demeulenaere Julien
Denys André
Deswaene Roland
Devolder Jacques
Feytons Freddy
Lachaert Patrick
Platteau Stefaan
Ramoudt Didier
Van Aperen Arnold
Van Eyken Christian
Van Lindt Sonja
Van Mechelen Dirk
Vanderpoorten Marleen
Vermeiren Francis

Dientengevolge neemt de Raad het voorstel van decreet aan. Het zal aan de Vlaamse regering worden overgezonden.

Reden(en) voor onthouding ? (*Neen*)

VOORSTEL VAN RESOLUTIE van de heren Jos Geysels, Gilbert Bossuyt, Johan De Roo en Jean-Marie Bogaert betreffende de ontwikkeling van informatiesnelwegen in Vlaanderen
– 171 (1995-1996) – Nrs. 1 tot 3

Aangehouden stemmingen

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde zijn de aangehouden stemmingen over de amendementen op het voorstel van resolutie van de heren Geysels, Bossuyt, De Roo en Bogaert betreffende de ontwikkeling van informatiesnelwegen in Vlaanderen.

Aan de orde is stemming over het eerste amendement.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? (*Ja*)

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier het resultaat :

107 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;

Voorzitter

21 leden hebben ja geantwoord ;
86 leden hebben neen geantwoord ;

JA hebben geantwoord :

Avontroodt Yolande
Beysen Ward
Browaeyts Jozef
Ceysens Patricia
Cordeel Marc
De Groot Etienne
De Gucht Karel
De Maght-Aelbrecht Anny
Demeulenaere Julien
Denys André
Deswaene Roland
Devolder Jacques
Feytons Freddy
Lachaert Patrick
Platteau Stefaan
Ramoudt Didier
Van Aperen Arnold
Van Lindt Sonja
Van Mechelen Dirk
Vanderpoorten Marleen
Vermeiren Francis

NEEN hebben geantwoord :

Aers Wilfried
Becq Sonja
Beerden Georges
Bogaert Jean-Marie
Bossuyt Gilbert
Candries Herman
Cannaerts Leo
Cardoen Georges
Caubergs Jan
Coens Joachim
Creyelman Frank
De Batselier Norbert
De Loor Herman
De Meyer Jos
De Reuse Herman0
De Ridder Peter
De Roo Johan
De Schamphelaere Mia
De Vilder Freddy
Decaluwé Carl
Delcroix Leo
Deprez Paul
Desmet Peter
Dielens Fred
Dillen Marijke
Doomst Michel

Dua Vera
Dumez Paul
Geysels Jos
Goos Johnny
Grouwels Brigitte
Heeren Veerle
Hostekint Patrick
Huybrechts Pieter
Kenzeler André
Lauwers Herman
Lindekens Kathy
Lisabeth Carlos
Logist Marcel
Lootens-Stael Dominiek
Maes Jacky
Maes Nelly
Marsoul Hugo
Matthijs Erik
Maximus Lydia
Merckx-Van Goey Trees
Olivier Marc
Quintelier Leonard
Sannen Ludo
Sarens Freddy
Sauwens Johan
Schuermans Eddy
Sleeckx Jef
Stassen Jos
Stevaert Steve
Suykerbuyk Herman
Swennen Guy
Swinnen René
Taylor John
Timmermans Jacques
Tobback Bruno
Tyberghien-Vandenbussche Maria
Van Cleuvenbergen Riet
Van Den Heuvel Ria
Van der Poorten Mark
Van Dijck Kris
Van Grembergen Paul
Van Hecke Mieke
Van Looy Jef
Van Nieuwenborgh Gracienne
Van Nieuwenhuysen Luk
Van Nieuwerkerke André
Van Overmeire Karim
Van Peel Marc
Van Rompaey Hugo
Van Vaerenbergh Etienne
Van Velthoven Peter
Van Wallendael Tuur
Vandenbroeke Christiaan
Vandenbussche Michiel

Voorzitter

Vanleenhove Gilbert
Verougstraete Christian
Verwimp-Sillis Cecile
Voorhamme Robert
Weyts Johan
Wymeersch Frans

Dientengevolge neemt de Raad het eerste amendement niet aan.

Aan de orde is stemming over het tweede amendement.

Zelfde stemming ? (*Neen*)

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? (*Ja*)

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier het resultaat :

106 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;
20 leden hebben ja geantwoord ;
86 leden hebben neen geantwoord ;

JA hebben geantwoord :

Avontroodt Yolande
Beysen Ward
Browaeyts Jozef
Ceysens Patricia
Cordeel Marc
De Groot Etienne
De Gucht Karel
De Maght-Aelbrecht Anny
Demeulenaere Julien
Denys André
Deswaene Roland
Devolder Jacques
Feytons Freddy
Lachaert Patrick
Platteau Stefaan
Ramoudt Didier
Van Aperen Arnold
Van Mechelen Dirk
Vanderpoorten Marleen
Vermeiren Francis

NEEN hebben geantwoord :

Aers Wilfried
Becq Sonja
Beerden Georges
Bogaert Jean-Marie
Bossuyt Gilbert
Candries Herman
Cannaerts Leo

Cardoen Georges
Caubergs Jan
Coens Joachim
Creyelman Frank
De Batselier Norbert
De Loor Herman
De Meyer Jos
De Reuse Herman
De Ridder Peter
De Roo Johan
De Schamphelaere Mia
De Vilder Freddy
Decaluwé Carl
Delcroix Leo
Deprez Paul
Desmet Peter
Dielens Fred
Dillen Marijke
Doomst Michel
Dua Vera
Dumez Paul
Geysels Jos
Goos Johnny
Grouwels Brigitte
Heeren Veerle
Hostekint Patrick
Huybrechts Pieter
Kenzeler André
Lauwers Herman
Lindekens Kathy
Lisabeth Carlos
Logist Marcel
Lootens-Stael Dominiek
Maes Jacky
Maes Nelly
Marsoul Hugo
Matthijs Erik
Maximus Lydia
Merckx-Van Goey Trees
Olivier Marc
Quintelier Leonard
Sannen Ludo
Sarens Freddy
Sauwens Johan
Schuermans Eddy
Sleeckx Jef
Stassen Jos
Stevaert Steve
Suykerbuyk Herman
Swennen Guy
Swinnen René
Taylor John
Timmermans Jacques
Tobback Bruno

Voorzitter

Tyberghien-Vandenbussche Maria
Van Cleuvenbergen Riet
Van Den Heuvel Ria
Van der Poorten Mark
Van Dijck Kris
Van Grembergen Paul
Van Hecke Mieke
Van Looy Jef
Van Nieuwenborgh Gracienne
Van Nieuwenhuysen Luk
Van Nieuwkerke André
Van Overmeire Karim
Van Peel Marc
Van Rompaey Hugo
Van Vaerenbergh Etienne
Van Velthoven Peter
Van Wallendael Tuur
Vandenbroeke Christiaan
Vandenbussche Michiel
Vanleenhove Gilbert
Verougstraete Christian
Verwimp-Sillis Cecile
Voorhamme Robert
Weyts Johan
Wymeersch Frans

Dientengevolge neemt de Raad het tweede amendement niet aan.

Aan de orde is stemming over het derde amendement.

Zelfde stemming ? (*Neen*)

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? (*Ja*)

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier het resultaat :

106 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;

31 leden hebben ja geantwoord ;

75 leden hebben neen geantwoord ;

JA hebben geantwoord :

Aers Wilfried
Avontroodt Yolande
Beysen Ward
Browaeyts Jozef
Caubergs Jan
Ceysens Patricia
Cordeel Marc
Creyelman Frank
De Groot Etienne
De Gucht Karel

De Maght-Aelbrecht Anny
De Reuse Herman
Demeulenaere Julien
Denys André
Deswaene Roland
Devolder Jacques
Dillen Marijke
Feytons Freddy
Huybrechts Pieter
Lachaert Patrick
Lootens-Stael Dominiek
Platteau Stefaan
Ramoudt Didier
Van Aperen Arnold
Van Mechelen Dirk
Van Nieuwenhuysen Luk
Van Overmeire Karim
Vanderpoorten Marleen
Vermeiren Francis
Verougstraete Christian
Wymeersch Frans

NEEN hebben geantwoord :

Becq Sonja
Beerden Georges
Bogaert Jean-Marie
Bossuyt Gilbert
Candries Herman
Cannaerts Leo
Cardoen Georges
Coens Joachim
De Batselier Norbert
De Loor Herman
De Meyer Jos
De Ridder Peter
De Roo Johan
De Schamphelaere Mia
De Vilder Freddy
Decaluwé Carl
Delcroix Leo
Deprez Paul
Desmet Peter
Dielens Fred
Doomst Michel
Dua Vera
Dumez Paul
Geysels Jos
Goos Johnny
Grouwels Brigitte
Heeren Veerle
Hostekint Patrick
Kenzeler André
Lauwers Herman
Lindekens Kathy

Voorzitter

Lisabeth Carlos
Logist Marcel
Maes Jacky
Maes Nelly
Marsoul Hugo
Matthijs Erik
Maximus Lydia
Merckx-Van Goey Trees
Olivier Marc
Quintelier Leonard
Sannen Ludo
Sarens Freddy
Sauwens Johan
Schuermans Eddy
Sleeckx Jef
Stassen Jos
Stevaert Steve
Suykerbuyk Herman
Swennen Guy
Swinnen René
Taylor John
Timmermans Jacques
Tobback Bruno
Tyberghien-Vandenbussche Maria
Van Cleuvenbergen Riet
Van Den Heuvel Ria
Van der Poorten Mark
Van Dijck Kris
Van Grembergen Paul
Van Hecke Mieke
Van Looy Jef
Van Nieuwenborgh Gracienne
Van Nieuwkerke André
Van Peel Marc
Van Rompaey Hugo
Van Vaerenbergh Etienne
Van Wallendael Tuur
Vandenbroeke Christiaan
Vandenbussche Michiel
Vanleenhove Gilbert
Vanvelthoven Peter
Verwimp-Sillis Cecile
Voorhamme Robert
Weyts Johan

Dientengevolge neemt de Raad het derde amendement niet aan.

Hoofdelijke stemming

De voorzitter : Aan de orde is de hoofdelijke stemming over het voorstel van resolutie van de heren Geysels, Bossuyt, De Roo en Bogaert betreffende de ontwikkeling van informatiesnelwegen in Vlaanderen.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? (*Ja*)

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier het resultaat :

107 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;
86 leden hebben ja geantwoord ;
21 leden hebben zich onthouden.

JA hebben geantwoord :

Aers Wilfried
Becq Sonja
Beerden Georges
Bogaert Jean-Marie
Bossuyt Gilbert
Candries Herman
Cannaerts Leo
Cardoen Georges
Caubergs Jan
Coens Joachim
Creyelman Frank
De Batselier Norbert
De Loor Herman
De Meyer Jos
De Reuse Herman
De Ridder Peter
De Roo Johan
De Schamphelaere Mia
De Vilder Freddy
Decaluwé Carl
Delcroix Leo
Deprez Paul
Desmet Peter
Dielens Fred
Dillen Marijke
Doomst Michel
Dua Vera
Dumez Paul
Geysels Jos
Goos Johnny
Grouwels Brigitte
Heeren Veerle
Hostekint Patrick
Huybrechts Pieter
Kenzeler André
Lauwers Herman
Lindekens Kathy
Lisabeth Carlos
Logist Marcel
Lootens-Stael Dominiek
Maes Jacky
Maes Nelly
Marsoul Hugo

Voorzitter

Matthijs Erik
Maximus Lydia
Merckx-Van Goeij Trees
Olivier Marc
Quintelier Leonard
Sannen Ludo
Sarens Freddy
Sauwens Johan
Schuermans Eddy
Sleeckx Jef
Stassen Jos
Stevaert Steve
Suykerbuyk Herman
Swennen Guy
Swinnen René
Taylor John
Timmermans Jacques
Tobback Bruno
Tyberghien-Vandenbussche Maria
Van Cleuvenbergen Riet
Van Den Heuvel Ria
Van der Poorten Mark
Van Dijck Kris
Van Grembergen Paul
Van Hecke Mieke
Van Looy Jef
Van Nieuwenborgh Gracienne
Van Nieuwenhuysen Luk
Van Nieuwerkerke André
Van Overmeire Karim
Van Peel Marc
Van Rompaey Hugo
Van Vaerenbergh Etienne
Van Wallendael Tuur
Vandenbroeke Christiaan
Vandenbussche Michiel
Vanleenhove Gilbert
Vanvelthoven Peter
Verougstraete Christian
Verwimp-Sillis Cecile
Voorhamme Robert
Weyts Johan
Wymeersch Frans

Zich ONTHOUDEN hebben :

Avontroodt Yolande
Beysen Ward
Browaeyts Jozef
Ceysens Patricia
Cordeel Marc
De Groot Etienne
De Gucht Karel
De Maght-Aelbrecht Anny

Demeulenaere Julien
Denys André
Deswaene Roland
Devolder Jacques
Feytons Freddy
Lachaert Patrick
Platteau Stefaan
Ramoudt Didier
Van Aperen Arnold
Van Lindt Sonja
Van Mechelen Dirk
Vanderpoorten Marleen
Vermeiren Francis

Dientengevolge neemt de Raad het voorstel van resolutie aan. Het zal aan de Vlaamse regering worden overgezonden.

Reden(en) voor onthouding ? (*Geen*)

VOORSTEL VAN MOTIE van de heren Johan De Roo en Gilbert Bossuyt houdende overeenstemming van het besluit van de Vlaamse regering van 22 november 1995 tot herverdeling van basisallocaties van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995 met de inhoud en de doelstellingen van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995
– 29 (1995-1996) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over het voorstel van motie van de heren De Roo en Bossuyt houdende overeenstemming van het besluit van de Vlaamse regering van 22 november 1995 tot herverdeling van basisallocaties van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995 met de inhoud en de doelstellingen van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? (*Ja*)

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier het resultaat voor wat betreft de aangelegenheid bedoeld in artikel 39 van de Grondwet :

105 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;
59 leden hebben ja geantwoord ;
46 leden hebben neen geantwoord ;

Voorzitter

Ziehier het resultaat voor wat betreft de aangelegenheid bedoeld in de artikelen 127 tot 129 van de Grondwet :

108 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;

61 leden hebben ja geantwoord ;

47 leden hebben neen geantwoord ;

JA hebben geantwoord :

Becq Sonja
Beerden Georges
Bossuyt Gilbert
Candries Herman
Cannaerts Leo
Cardoen Georges
Coens Joachim
De Batselier Norbert
De Loor Herman
De Meyer Jos
De Ridder Peter
De Roo Johan
De Schamphelaere Mia
De Vilder Freddy
Decaluwé Carl
Delcroix Leo
Deprez Paul
Desmet Peter
Dielens Fred
Doomst Michel
Dumez Paul
Goos Johnny
Grouwels Brigitte
Heeren Veerle
Hostekint Patrick
Kenzeler André
Lindekens Kathy
Lisabeth Carlos
Logist Marcel
Maes Jacky
Malcorps Johan
Marsoul Hugo
Matthijs Erik
Merckx-Van Goey Trees
Olivier Marc
Quintelier Leonard
Sarens Freddy
Schuermans Eddy
Sleeckx Jef
Stevaert Steve
Suykerbuyk Herman
Swennen Guy
Swinnen René
Taylor John
Timmermans Jacques

Tobback Bruno

Tyberghien-Vandenbussche Maria

Van Cleuvenbergen Riet

Van der Poorten Mark

Van Hecke Mieke

Van Looy Jef

Van Nieuwenborgh Gracienne

Van Nieuwerkerke André

Van Peel Marc

Van Rompaey Hugo

Van Wallendael Tuur

Vandenbussche Michiel

Vanleenhove Gilbert

Vanvelthoven Peter

Voorhamme Robert

Weyts Johan

NEEN hebben geantwoord :

Aers Wilfried

Avontroodt Yolande

Beysen Ward

Bogaert Jean-Marie

Browaeyts Jozef

Caubergs Jan

Ceysens Patricia

Cordeel Marc

Creyelman Frank

De Groot Etienne

De Gucht Karel

De Maght-Aelbrecht Anny

De Reuse Herman

Demeulenaere Julien

Denys André

Deswaene Roland

Devolder Jacques

Dillen Marijke

Dua Vera

Feytons Freddy

Geysels Jos

Huybrechts Pieter

Lachaert Patrick

Lauwers Herman

Lootens-Stael Dominiek

Maximus Lydia

Platteau Stefaan

Ramoudt Didier

Sannen Ludo

Sauwens Johan

Stassen Jos

Van Aperen Arnold

Van Den Heuvel Ria

Van Dijck Kris

Van Eyken Christian

Van Grembergen Paul

Voorzitter

Van Lindt Sonja
Van Mechelen Dirk
Van Nieuwenhuysen Luk
Van Overmeire Karim
Van Vaerenbergh Etienne
Vandenbroeke Christiaan
Vanderpoorten Marleen
Vermeiren Francis
Verougstraete Christian
Verwimp-Sillis Cecile
Wymeersch Frans

Dientengevolge neemt de Raad het voorstel van motie aan. Het zal aan de Vlaamse regering worden overgezonden.

Reden(en) voor onthouding ? (*Geen*)

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter : Dames en heren, hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor vandaag.

Ik stel voor het bepalen van datum, uur en agenda voor de volgende plenaire vergadering aan het Bureau en uw voorzitter over te laten.

Geen bezwaar ? (*Instemming*)

De vergadering is gesloten.

– *De vergadering wordt gesloten om 20.33 uur.*
